
VLADIMIR MEGRE
CREAȚIA

Vladimir Megre

Creația

cartea a patra

din seria

EDITURA
DIANUȘA

Târgu Neamț

Toate acestea și acum există!

- O să-ți povestesc despre creație, Vladimir și atunci fiecare, la propriile întrebări în sinea sa-și va răspunde. Te rog, Vladimir, tu ascultă și despre creația preaînaltului Creator scrie. Ascultă și cu Sufletul încearcă ale Divinului vis aspirații să le pătrunzi.

Anastasia a pronunțat aceste fraze apoi, încurcată, a tăcut. Mă privește și tace. S-a fâstâcit, probabil, simțind sau văzând întipărită pe fața mea îndoiala cum că ea ar fi putut spune ceva despre Creație, despre Dumnezeu.

Și de ce ar fi trebuit ca în mine sau în alți oameni să nu încolțească îndoiala? Multe ar putea să îndruge ea, înflăcărata pustnică! Nici măcar nu are dovezi istorice. Și dacă cineva vreodată ar putea să vorbească în mod convingător despre trecut, atunci aceia sunt istoricii sau arheologii. Cât despre Dumnezeu, în Biblie și încă în multe alte cărți religioase se vorbește. În tot felul de cărți. Numai că nu se știe de ce, acolo, despre Dumnezeu, se vorbește în toate felurile. Nu oare, pentru că nimeni nu are la mână nicio dovată antică?

- Dovezi există, Vladimir, - răspunse dintr-odată Anastasia la întrebarea mea nepusă.

- Și, unde-s?

- Toate dovezile, toate adevărurile universale în fiecare suflet uman, pe veșnicie sunt păstrate. Inexactitățile și minciunile, îndelung nu pot trăi. Sufletul le respinge. Iată și cauza pentru care tratatele, cu duiumul, îl copleșesc pe om. Neîntrerupt, alte noi minciuni se cer și alte măști. Iată de ce, fără încetare, umanitatea își schimbă, una după alta,

ale sale orânduiri sociale. Străduindu-se ca-n ele adevărul rătăcit să-l afle, în tot acest timp tot mai mult de el îndepărtându-se.

- Însă cui şi cum i-a fost dovedit că adevărul înăuntrul fiecăruia se află? În suflet sau altundeva înăuntru în om? Şi dacă există cu adevărat, atunci de ce este tăinuit?

- Dimpotrivă, în fiece zi, în faţa ochilor fiecăruia, adevărul să se arate-ncearcă. Viaţa veşnică şi veşnicia vieţii prin adevăr se perpetuează.

Anastasia, de-ndată îşi plimbă palmele pe pământ, şi le strecură prin iarbă şi le întinse spre mine:

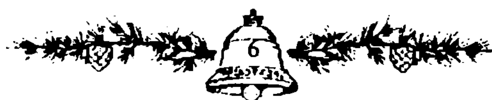
- Uite, Vladimir, poate că or să-ţi risipească ele neîncrederea.

Când m-am uitat la palma ei întinsă am văzut nişte seminţe de ierburi, o minusculă nucă de cedru şi o gânganie. Am întrebat-o:

- Şi ce-or vrea să-nsemne toate astea? De exemplu, nucuşoara?

- Priveşte, Vladimir, nucuşoara mică de tot este, însă un maiestuos cedru din ea se va-nălţa, de în pământ o vei însămânţa. Nu un stejar, nu un plop şi nici un trandafir, ci doar un cedru. Cedrul, iarăşi, o nucuşoară ca asta va rodi şi-n ea, ca dintotdeauna, informaţia completă a izvoarelor primordiale se va afla. Şi dacă, cu milioane de ani în urmă, sau peste milioane de ani de acum încolo, această nucuşoară pământul va atinge, doar cedru din pământ va răsări. În ea, în fiecare nucuşoară a preaînaltei şi desăvârşitei Creaţii, informaţia-ntreag-a Creatorului pe deplin se află. Trec milioane de ani, însă informaţia Creatorului nicicum nu se şterge. Şi omului - celei mai desăvârşite dintre creaţii - totul i-a fost dat de Creator din clipa creaţiei. Toate adevărurile şi viitoarele desăvârşiri în preaiubiţii Săi Fii le-a învestit Tatăl prin măreţul vis inspirat.

- Dar cum să aflăm noi mai concret acel adevăr? De unde dinăuntru' nostru vine? Din rinichi, din inimă, din creier?

- Din simţăminte. Cu ale tale simţăminte, adevărul să-l afli, tu încearcă. Crede în ele. Descătuşează-te de postulatele mercantile.

- Bine, ajunge. Dacă ştii ceva, atunci vorbeşte. Poate că se va găsi cineva care să te înţeleagă cu simţămintele. Dumnezeu ce este? Ar putea oamenii de ştiinţă să-l caracterizeze printr-o formulă ştiinţifică?

- Printr-o formulă ştiinţifică? Aceasta, ca întindere, Pământul nici măcar odată nu-l înconjoară. Când ea se sfârşeşte, o alta nouă ia naştere. Nu mai puţin, Dumnezeu, în gânduri poate să se întruchipeze. El este materie, El este vacuum şi tot ceea ce este nevăzut. Este lipsit de logică, ca prin raţiu n epe El să-L înţelegi. Toate formulele de pe Pământ, toată informaţia Universului, tu, într-un grăunte mic, în sufletul tău comprimă-le şi în simţăminte preschimbă-le şi lasă-ţi simţămintele să înflorească.

- Da′ ce-ar trebui să simt eu? Tu, mai concis vorbeşte, mai concret, mai clar.

- Ooo Doamne, ajută-mă! Pe mine-ajută-mă, doar din secvenţele de cuvinte astăzi folosite, imagine vrednică să pot crea.

- Ia te uită, acu′ cuvintele n-ajung. Era mai bine dacă tu, mai întâi ai fi studiat dicţionarul explicativ. Acolo se găsesc toate cuvintele folosite în viaţă.

- Cele contemporane, toate. Însă, nu există în cărţile contemporane cuvintele pe care ai tăi strămoşi le rosteau despre Dumnezeu.

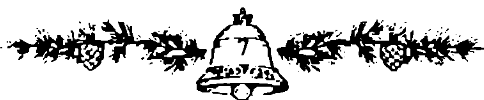
- Cuvintele slavei vechi, vrei să spui?

- Încă mai ′nainte. Înaintea vorbirii anticilor slavi exista o metodă prin care oamenii le transmiteau urmaşilor gândurile lor.

- Despre ce vorbeşti tu, Anastasia? Toţi ştiu că scrierea normală a fost dată de doi monahi ortodocşi. Se chemau... Îmi scapă acum cum îi chema...

- Kiril şi Metodii, poate vrei să spui?

- Da, aşa. Ei au fost cei care au inventat scrierea.

- Mai exact spus, au schimbat scrierea taţilor noştri şi a mamelor.

- Cum, au schimbat-o?

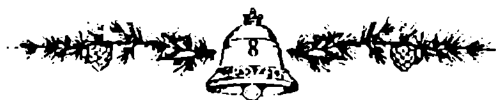
- La poruncă. Ca pe veci cultura slavă să fie uitată. Resturile de cunoştinţă ale izvoarelor primordiale din minţile oamenilor se pierdură şi o nouă cultură luă fiinţă pentru ca altor sacerdoţi, umanitatea să se supună.

- Ce treabă are noua cultură cu scrierea?

- Când copiilor prin şcoli li se predă într-o limbă străină să scrie şi să citească, iar în limba lor contemporană li se interzice să se exprime, spune, Vladimir, de unde să afle ei - urmaşii tăi - despre vremurile în care tu ai trăit? Privaţi încet-încet de cunoştinţa trecutului, cu noi învăţături - ca fiind importante tratându-le - copii sunt încurcaţi. Şi orice, despre străbunii lor, li se poate vorbi. S-a pierdut limba, s-a pierdut cultura. Aşa s-a întâmplat. Numai că nu ştiau cei care aveau acest ţel, că rădăcinile adevărului, dintotdeauna, în sufletul oamenilor ascunse au rămas. Doar o picătură pură de rouă să bea şi el va creşte şi va deveni viguros. Priveşte, Vladimir. Pătrunde, te rog, cuvintele mele, pătrunde-le înţelesul.

Anastasia vorbi, ba încet rostind cuvintele, ba repede înşiruind fraze întregi, ba pentru câteva clipe rămânând tăcută - gândindu-se pentru o clipă - pronunţă fraze monotone şi neobişnuite pentru vorbirea noastră, ca şi cum le-ar fi cules din spaţiu. Uneori, din vorbirea ei se desprindeau cuvinte mie absolut necunoscute. Dar, de fiecare dată când rostea cuvinte fără de înţeles, tresăltând imperceptibil, înlocuia cuvintele cu altele corecte sau mai pe înţeles. Şi se tot chinuia să dovedească ceva, despre Dumnezeu vorbind:

- Vă este cunoscut tuturor că omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar.. în ce? În tine, trăsăturile lui Dumnezeu în ce se disting? Vreodată, te-ai gândit la asta, tu?

- Nu. Nu mi s-a întâmplat să mă gândesc. Mai bine vorbeşte-mi tu despre ele.

- Când, de rutina cotidiană obósit, omul se întinde să adoarmă, când corpul relaxat el încetează să şi-l mai simtă, complexul de energii invizibile, al doilea său „eu", parţial părăsesc corpul. Şi, în această clipă, pentru ele graniţele terestre nu mai există. Nu mai există timp pentru ele şi nici spaţiu. Conştiinţa ta, în mai puţin de o clipă, orice limită a Universului o poate atinge. Iar complexul de simţuri, evenimentele trecute sau viitoare le percepe, le analizează, cu ziua contemporană le compară şi... visează. Toate astea vorbesc despre aceea că omul, imensitatea lumii nu numai cu corpul fizic o percepe. Gândul său, de Creator dăruit, creează. Doar mintea umană este capabilă alte lumi să creeze sau pe cele existente să le schimbe.

Se întâmplă ca omul în vis să ţipe, să se sperie de câte ceva. Complexul său de simţăminte, eliberat de rutina terestră, de cele petrecute în trecut sau viitor, se sperie.

Se întâmplă ca omul în vis să creeze. Creaţia sa, încet sau repede, în pământesc tinde să se întrupeze. Şi se întrupează într-o formă monstruoasă sau străluceşte armonios, complet sau parţial depinzând de câtă inspiraţie ia parte la visul său. Cât de precis şi în amănunt, toate aspectele clipei de creaţie vor fi puse la punct. De cât de multă inspiraţie este sprijinit al tău „eu" Divin. În întreg Universul, doar lui Dumnezeu şi fiului Său - Omului - le este proprie creaţia.

Tuturor începuturilor le slujeşte gândul lui Dumnezeu. În materie vie al Său vis a fost transformat. Iar faptelor umane, mai întâi le premerg gândul uman şi visul. Potenţialul creativ al tuturor oamenilor de pe Pământ este acelaşi, doar că fiecare îşi foloseşte capacităţile în felul său. Libertatea este deplină şi pentru asta i-a fost dată omului. Libertatea există!..

Acum, Vladimir, spune-mi, ce vise, Fiii Domnului, astăzi visează? Uite, de exemplu, tu, ai tăi prieteni,

cunoştinţele? La ce le folosesc ei ale lor vise creatoare? La ce le foloseşti tu?

- Eu? Cum adică, la ce? Ca şi toţi ceilalţi, eu îmi doresc mai mulţi bani să câştig ca în viaţă să răzbat cât mai bine. Maşini să am şi nu una. Multe altele, indispensabile vieţii; mobile bune de exemplu.

- Doar atât? Doar la asta ai folosit tu, al Lui Dumnezeu propriu vis creator?

- Dar toţi îl folosesc la asta.

- La ce?

- La făcut bani! Fără ei cum să te descurci? În haine normale, de exemplu, să te îmbraci, să mănânci mai bine, să poţi cumpăra, să bei. Este atât de evident că pentru asta, da' tu... „la ce?".

- Să mănânci... să bei. Vladimir, tu înţelege, toate astea, din belşug tuturor le-au fost date.

- Date? Şi unde s-au prăpădit?

- Tu cum gândeşti? Unde?

- Gândesc şi eu aşa că poate de mult s-au terfelit acele haine originare, s-au ponosit cu totul, iar hrana cea dintâi de mult lumea a mâncat-o. Acum sunt alte vremuri, altă modă la haine, iar gusturile pentru mâncăruri s-au schimbat.

- Vladimir, Dumnezeu, haine veşnice a dat fiului Său, iar rezervele de hrană sunt atâtea că niciodată nu se vor termina.

- Şi unde sunt toate astea acum?

- Toate acestea chiar şi acum se păstrează, există.

- Atunci, spune-mi cum să dezvăluim tainele prin care, atâtea rezerve, până în zilele noastre, se păstrează?

- Acum o să vezi. Priveşte doar cu simţirile. Doar prin simţăminte vei putea afla tu esenţa creaţiei din visul Lui Dumnezeu.

Începutul Creației

Imaginează-ți începutul. Pământul încă nu exista. Materia încă nu reflecta lumina universală. Dar, ca şi acum, Universul era înțesat de o multitudine de mărețe energii de tot felul. Energiile esențelor vii, în întuneric şi gândeau, în întuneric şi creeau. Lumina de dinafară lor nu le trebuia. Înăuntrul lor, însele se luminau. Şi-n fiecare erau de toate: şi gândire şi conştiință şi energia aspirațiilor. Totuşi, între ele deosebiri erau. Iar, în fiecare dintre ele una singură dintre energii asupra celorlalte predomina. Ca şi acum, exista-n Univers esență distrugătoare şi esență dătătoare de viață. Şi o multitudine de diferite nuanțe asemănătoare sentimentelor umane şi multe altele. Aceste esențe, între ele, sub nicio formă nu se puteau atinge. Înăuntrul fiecăreia se concentra un complex de energii - ba înăbuşite, ba dezlănțuind mişcări fulgerătoare. Înăuntrul lor înseşi născute, acolo şi mureau. Pulsația cosmosului ele nu o schimbau şi fiecare se socotea a fi singura din spațiu! Unica!

Incertitudinea menirii lor nu le permitea să zămislească creații nemuritoare, creații care satisfacția s-o poată aduce. Iată de ce, la nesfârşit şi nemărginită, pulsația exista, însă o mişcare generală nu apărea.

Şi dintr-o dată, printr-un impuls, intrară toate în contact! În aceeaşi clipă, toate cele din Universul nemărginit! Printre acele complexe de energii vii, dintr-o dată, unul le lumină pe toate celelalte. De era bătrân acel complex sau foarte tânăr de era, cu simple vorbe, să spunem n-am putea. Din vacuum el s-a întruchipat sau dintr-o simplă scânteie, orice s-ar putea presupune, dar importanță nu are. Acel complex foarte mult semăna cu

omul! Cu omul zilelor noastre! Asemănător celui de-al doilea „eu". Nu celui material, ci celui vecinic, sacrului. Energiile aspiraţiilor şi visul său însufleţit, mai dintâi s-au atins uşor de toate esenţele Universului. Şi el însuşi, atât de înflăcărat fu, încât transformă totul într-o mişcare a senzaţiilor. Senzaţiile de sunet, pentru prima dată-n Univers se percepură. Şi dacă acele sunete primordiale, în cuvintele contemporane să le traducem am putea, atunci sensul întrebărilor şi al răspunsurilor l-am percepe noi. Din toate colţurile vastului Univers o singură întrebare, la unison pronunţată, spre El se înălţă:

- Ce-ţi doreşti tu atât de înflăcărat? - au întrebat cu toţii.

Iar El, în al Său vis încrezător, răspunse:

- Creaţia colectivă şi tuturora fericire din contemplarea ei.

- Ce poate aduce fericire tuturor?

- Naşterea!

- Naşterea a ce? Autosuficienţa, de mult, cu toţii o posedă.

- Naşterea, prin care particulele vor fi înmănunchiate la un loc!

- Într-o singură entitate cum pot fi unite laolaltă toate cele distrugătoare şi cele creatoare de viaţă toate?

- Polurile opuse de energii, de la început, echilibrându-le în ea!

- Iar ca putere, cui să-i semene?

- Mie.

- Dar mai există şi energia îndoielii. Îndoiala te va învălui şi te va ucide, în mici bucăţele te vor sfâşia pe tine mulţimea de tot felul de energii. Polurile opuse într-o singură unitate nimeni nu le poate ţine.

- Energia încrederii, de asemenea, există. Încrederea şi îndoiala, când de-o măsură sunt, ajută precizia şi frumuseţea viitoarei creaţii.

- Cum ai putea să te numeşti pe tine însuţi?

- Eu sunt Dumnezeu. În mine, fragmente din energiile voastre, eu pot acumula. Eu voi reuşi! Eu voi crea! Întreg Universului, fericire creaţia va aduce!

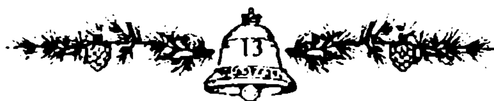
Din tot Universul, toate esenţele, concomitent, în El Unicul îşi revărsară miriadele de energii. Şi fiecare, deasupra celorlalte să predomine năzui, pentru ca într-o nouă fiinţă, superioară celorlalte, să se întruchipeze.

Şi astfel începu măreaţa bătălie dintre toate energiile universale. Nu există atât de mărețe timpuri, atât de vaste spaţii nu există, pentru a descrie imensitatea acestei bătălii. Liniştea se pogorî doar atunci când cu toţii conştientizară că nimic nu poate să se înalţe deasupra-i şi nu poate fi mai puternic decât una din energiile Universului - energia visului Divin.

Dumnezeu poseda energia visării. El îşi putea însuşi înăuntrul Său orice, putea să echilibreze orice şi să reprime, astfel a început să creeze. Încă înăntrul Său să creeze. Încă înăuntrul Său, viitoarele creaţii zămislind, plănuind cu migală fiecare detaliu şi cu neasemuită viteză puse la punct fiecare interdependenţă dintre toate creaţiile şi pentru fiecare în parte. El a făcut totul de unu' singur. Singur în bezna Universului infinit. De unul singur, tuturor energiilor Universului El mişcarea le-o acceleră. Misteriozitatea celor ce aveau să urmeze pe toţi îi sperie şi îi puse la distanţă de Dumnezeu. Creatorul se afla în vacuum. Iar vacuumul tot mai mult se răspândea.

Era frig, un frig ucigător. Spaimă şi austeritate de jur împrejur era, dar El, de unu' singur vedea deja fermecătoare răsărituri şi cântece de păsărele auzea şi-aroma florilor simţea. El, singur, cu înflăcăratu-i vis, minunate creaţii zămislea.

- Opreşte-te, opreşte-te - i-au repetat, - tu eşti în vacuum, acuşi o să te sfărâmi în bucăţele! Cum suporţi tu energiile toate în tine? Nimic nu te mai poate ajuta să te comprimi, acum soarta ta a rămas doar să te sfărâmi. Dar, dacă mai ai o clipă pentru tine, opreşte-te! Încetişor, lasă-le

să iasă, energiile Tale creatoare.

Răspunsul fu, însă:

- Visele mele! Nu le trădez! Pentru ele, eu voi continua să mă comprim şi-mi voi accelera energiile. Visele mele! Prin ele, în iarbă văd eu, printre flori, grăbită, furnicuţa cum aleargă. Şi vulturoaia-n zbor semeaţă, cum pe-ai săi puii să zboare şi-i învaţă.

Prin energia sa nevăzută, Dumnezeu a accelerat toate energiile dinăuntru' Universului. În Sufletul Său, într-un sâmbure de inspiraţie le-a comprimat.

Şi, brusc, atingere El simţi. Din toate părţile dimprejuru-I îşi aprinse a Sa nevăzută energie, apoi brusc se dădu în lături. Din depărtare, încălzind cu a sa căldură îşi făcu apariţia o nouă forţă, invadând spaţiul înconjurător. Şi tot ce mai 'nainte era vacuum, acum se lumină. Şi sunete noi auzi Universul, când, cu entuziasm, Dumnezeu - tandrul - întrebă:

- Cine eşti tu? Care din energii?

Iar răspunsul ce auzi, fu glasul muzicii:

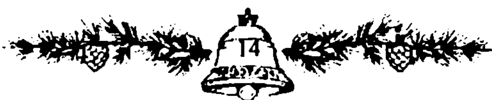
- Energia Iubirii şi a Inspiraţiei sunt eu.

- În mine, o părticică din tine se află. Energiile dispreţului, urii şi ale răutăţii, să le frâneze, destoinică ea s-a arătat a fi.

- Tu eşti Dumnezeu, a Ta energie - Spiritul visului Tău - să readucă în armonie toate-a putut. Şi dacă părticica mea de ajutor Ţi-a fost, atunci ascultă-mă, oh Doamne, şi pe mine mă ajută.

- Ce vrei? De ce de Mine te-ai atins cu-al focului-ţi ardoare toată?

- Eu am înţeles că sunt Iubirea. Eu nu pot parţial... Sufletului Tău, toată eu să mă dărui vreau. Eu ştiu că pentru a nu frânge echilibrul între bine şi rău, Tu, pe mine toată, nu mă vei accepta. Însă eu, vacuumul dimprejurul Tău, cu mine însumi îl voi umple. Voi arde totul dimprejurul Tău, înăuntru în mine. Recele Universului şi ceaţa, de tine nu se vor atinge.

- Ce se întâmplă? Tot mai tare tu te-ai luminat!

- Nu eu m-am luminat. Energia Ta o face! Sufletul Tău! În mine doar se reflectă. Şi de jur împrejurul Tău, lumina reflectată se întoarce.

De zbucium chinuit, strigă Dumnezeu inspiratei Iubiri:

- Se precipită totul. Se răscoleşte totu-n Mine. Ah, ce-mbătătoare inspiraţie! Aşa, fie să se-nfăptuiască, în Iubire învăluindu-se, visele Mele de creaţie!

Prima ta apariție

Pământul! Miez al Universului întreg și-al tuturora centru, planeta vizibilă - Terra -, luă ființă! De jur împrejur stelele răsăriră, Soarele și Luna. Lumina Creatoare invizibilă de la Pământ răspândită, în ele reflecția și-o află.

Pentru prima oară în Univers, un nou plan al existenței luă naștere! Planul material... Și se lumină.

Nimeni și nimic în clipa apariției Pământului, formă materială vizibilă n-avea, Pământul cu toate cele din Univers să intre în contact putea, însă era de sine stătător.

Era o creație de sine stătătoare. Creație ce creștea, ce trăia, ce înota și ce zbura, nu murea și în neant nu se pierdea. Chiar și din putreziciune ființă musculițele-și luau, iar cu musculița o altă creatură se hrănea și-ntr-o unică viață totul se înlănțuia.

Nedumerite și uimite, toate cele-ale Universului spre Pământ priviră. Pământul, de toate s-atingea, dar niciunei alte existențe de Pământ să se atingă dat nu-i era.

A Creatorului inspirație creștea. Și în Lumina ce al Iubirii vacuum umplea, ființa Divină trăsăturile-și schimbă, ființa Divină formele corpului pe care omul de astăzi îl are, își însuși.

Cu viteză de nedescris și-n timp indefinit, gândul Divin lucra. În inspirate și-n vecinicie reflectate, ale gândurilor energii toate le contopi și le desăvârși! În încă una, invizibilă înlăuntrul Său, creație!...

Pe neașteptate se dezlănțui genialitatea și într-o flacără pâlpâi energia noului foc al Iubirii. Uimit, Dumnezeu, cu fericire, strigă:

- Privește, Universule, privește! Uite-l pe fiul Meu!

Omul! Uite-l, pe Pământ el stă! Materializat! Şi în el particulele tuturor energiilor Universului se află! Pe toate planurile existenţei el trăieşte. După chipul şi asemănarea Mea el este şi în el particulele energiilor voastre toate sălăşluiesc, aşadar iubiţi-l! Iubiţi-l voi pe el!

Fericire tuturor celor ce sunt, el va aduce. El este creaţie! El este naştere! El este totul din fiecare! El, o nouă creaţie va zămisli şi de-a pururea el va dăinui prin neîntrerupta sa re-creaţie.

De singur este, ori în număr mare, el, cu lumina-i nevăzută emanată, într-o unică rază împreunând-o, omul, Universul întreg îl va ghida. Va dărui el viaţă tuturor. Eu i-am dat tot şi ale viitorului creaţii toate i le voi da.

- Şi uite-aşa ai apărut tu pentru prima oară pe Pământ, - îşi termină povestirea ei, Anastasia.

- Tu despre cine vorbeşti? Despre mine?

- Despre tine, Vladimir şi despre cei care de acest rând scris vor da cu ochii.

- Anastasia, cum aşa? De aici doar o întreagă inepţie reiese. Cum să încapă toţi cititorii acolo unde doar unu' singur a stat? Şi în Biblie despre asta se vorbeşte. Dintr-un început un singur om pe Pământ era, Adam el se numea. Tu însăţi ai spus că Dumnezeu un singur om a creat.

- Ai spus bine, Vladimir - este corect. Dar uite, noi toţi din unu' singur ne tragem. A sa particulă şi informaţia sa, în toţi ceilalţi pe Pământ născuţi s-a revărsat. Şi dacă prin voinţa gândurilor tu, povara îndeletnicirilor cotidiene o vei lepăda, atunci simţirile vor fi acelea care-n micuţa părticică până-n ziua de astăzi s-au păstrat. Ea a fost acolo, îşi aminteşte tot. În tine, ea acum este şi în fiecare om ce pe Pământ trăieşte. Las-o să se deschidă, simte ce ai văzut tu şi tu - cel care acum acest rând îl citeşti - ceea ce ai văzut tu la începutul căii tale.

- Asta-i bună! Vasăzică, toţi cei ce trăiesc astăzi în lume, chiar de la bun început s-au aflat acolo pe acel Pământ?

- Da. Numai că, pe acest Pământ şi nu pe acela. Pur şi simplu Pământul se afla într-o altă condiţie.

- Şi cum se poate spune că noi suntem şi acum aceiaşi de atunci?

- Îţi este mai familiar numele Adam? O să-l folosesc în timp ce vorbesc, iar tu imaginează-ţi că acela erai tu. Şi fie ca fiecare cu acest nume să se imagineze. Eu, cu imaginea pe care vorbele o proiectează, uşor mă pot exprima.

- Da, ajută-ne! Că noi în zilele de azi, prin cuvintele noastre, palide imagini creem.

- Şi mai uşor să-ţi vină să-ţi imaginezi, tu închipuie-ţi că te afli între primăvară şi vară în grădina în care se văd roadele de toamnă. În grădină sunt vietăţile pe care tu pentru prima oară le vezi. Toate laolaltă, greu cu privirea să le cuprinzi îţi este, în timp ce toate noi sunt şi desăvârşire în ele se află. Dar aminteşte-ţi tu, Adam, cum pentru prima oară floarea-i văzut-o, a ta atenţie spre floare-ai concentrat-o. Cu totul mica floare...

Azaleea, cu petalele de linii dulci delimitate. Uşor i se luminau petalele floricelei, prin ele lumina cerului ca şi cum s-ar fi reflectat. Iar tu, Adam, către floricică te-ai îndreptat, de creaţie îndrăgostindu-te. Şi oricât la floare tu ai fi privit, culoarea ei în continuu se schimba. Mângâietor, vântişorul se plimba peste firavele petale ale floricelei şi sub razele soarelui petalele fremătară, schimbând unghiul de reflecţie al luminii, semitonurile culorilor sale schimbându-le. Ba fremătau petalele în vânt, ba, ca şi cum salutându-l, spre om se unduiau, ba, ca şi cum muzica ar fi dirijat-o,.. muzica în suflet răsunătoare. Iar de la delicata floricică subtila aromă, pe tine omule, să te învăluie se străduia.

Tunător răget de-odată auzind, Adam se întoarse în direcţia de unde acesta răsună. În depărtare, leul cu leoaica se întrezăreau. Şi despre-a lor prezenţă cu al lor răget împrejurimile-anunţară.

Adam, spre impunătorul şi frumosul corp al fiarei

ale sale priviri îşi îndreptă, spre deasa şi mândra sa coamă. Iar leul pe Adam îl văzu şi în aceeaşi secundă cu sprintene salturi spre om se avântă, iar leoaica de el nu se dezlipi. De al puternicilor lor muşchi joc, Adam se îndrăgosti. La trei metri de Adam fiarele se opriră. Ale omului dezmierdătoare priviri îi mângâiară, de la om o tandreţe plăcută iradia iar leul de plăcuta căldură mângâiat la pământ se tolăni, leoaica alături se întinse şi nemişcată rămase, ca plăcuta lumină binecuvântătoare şi caldă de la om emanată să nu se întrerupă.

Adam, prin deasa coamă a leului degetele-şi trecu, admiră şi mângâie puternicele gheare ale labelor, cu degetele uşor atinse colţii albi şi surâse când de plăcere leul rugi.

- Anastasia, ce era acea lumină care din om ieşea atunci în începuturile primordiale, care chiar şi pe leu îl oprea să o întrerupă? Şi de ce astăzi lumina aceea nu mai este emanată? Nimeni, astăzi, nu mai radiază o astfel de lumină...

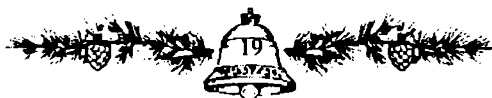
- Vladimir, nu ai observat tu oare, este şi astăzi mare diferenţă? Privirea omului se deosebeşte de cea a tuturor celorlalte vieţuitoare de pe Pământ: de a micuţei ierbuşoare, de a ferocei fiare şi de cea a pietrei cu gândul încetinit. Cu tainică, enigmatică şi inexplicabilă putere înzestrat el este. Mângâietoare, privirea omului poate fi. Spune-mi, nu ţi s-a întâmplat niciodată ca de a altcuiva caldă privire mângâiat să fii? Sau poate, neplăcere pe suflet de la a cuiva privire tu să fi simţit?

- Da, aşa ceva mi s-a întâmplat. Se întâmplă aşa, că uneori, cineva te priveşte. Uneori plăcut, alteori nu prea...

- Vezi, vasăzică tu eşti conştient că privirea plăcută înăuntru' tău căldur-aduce? Şi prăbuşire şi răceală altă privire poate-aduce? Dar, cu mult mai puternică în primele zile privirea omului era. Creatorul a făcut astfel încât toate vieţuitoarele la acea privire să aspire, mângâiate de ea să fie.

- Unde s-a prăpădit toată puterea omului, acum?

- Nu toată. De rămas, a rămas îndeajunsă, numai

că rutina, superficialitatea meditaţiei, schimbarea vitezei de gândire, greşita înţelegere a esenţialului şi slăbiciunea conştiinţei înceţoşează vederea şi nu permit să se deschidă în om ceea ce cu toţii de la el aşteaptă. Căldura sufletească, înlăuntru' fiecăruia sălăşluieşte. Ah, de-ar putea, ca al fiecăruia Suflet, în toată splendoarea sa, dinaintea tuturor să se deschidă! Toată realitatea în minunata grădină a timpurilor primordiale s-ar putea transforma.

- Pentru toţi oamenii? Aşa cum, din începuturi, Adam avu? Este posibil ca aşa ceva să se întâmple?

- Totul se poate transforma spre ceea ce minţile tuturora, într-una singură împreunându-se, aspiră!

Pe când Adam singur trăia, puterea gândului său era aşa cum astăzi gândirea întregii omeniri adunată la un loc este.

- Ooo! Uite de ce până şi leul se temea de el?

- Leul de om frică n-avea. Se închina leul în faţa binecuvântătoarei lumini. Toate celelalte esenţe îşi doreau să afle binecuvântarea cu care, doar omul să creeze putea. Pe acest al lor prieten, frate şi zeu, pe om să-l simtă sunt pregătite toate fiinţele şi nu numai cele de pe Pământ. Dintotdeauna, părinţii fac tot ce le stă în putinţă ca pe ai lor copii cu cele mai bune haruri să-i înzestreze. Doar părinţii îşi doresc sincer ca ai lor copii în destoinicie să-i întreacă. Creatorul, din plin i-A dăruit omului din toate cele ce El Însuşi, purtat de elanul Inspiraţiei, şi-A dorit. Şi dacă toţi, clar ar fi în stare-a desluşi cu câtă desăvârşire Creatorul a zămislit, atunci fie ca prin sentimente părinţii toţi să simtă ceea ce Creatorul pentru al Său fiu - Omul - şi-a dorit să creeze. Şi devreme ce de responsabilitate nu se temu şi pe vecinicie în faţa Sa îşi luă obligaţia să nu se dezică de a Sa creaţie, spune El cuvinte care de milioane de ani, până la noi încă mai ajung: „El - omul - este fiul Meu. El este ca Mine! Şi a Mea imagine el este. Şi după a Mea asemănare este".

- Vasăzică, Dumnezeu vroia ca al Său fiu, creaţia Sa - Omul -, să fie mai puternic decât El Însuşi?

- Aspirațiile tuturor părinților sunt dovada acestor spuse.

- Adam a reușit să pătrundă visarea lui Dumnezeu din prima sa zi de existență? Ce s-a întâmplat mai departe după întâlnirea cu leul?

- Adam tot mai multe creaturi s-a străduit să cunoască, până la ultima plantă menirea și denumirea să le găsească. S-a întâmplat pe loc să reușească, s-a întâmplat ca multă vreme el să prăpădească... Ca de pildă, în prima sa zi, zi întreagă până-n seară, menirea brontozaurului s-o definească el s-a frământat, însă n-a reușit. Iată că au și dispărut brontozaurii de pe Pământ.

- De ce au dispărut?

- Au dispărut pentru că omul, a lor menire, nu a stabilit.

- Brontozaurii erau acele viețăți mai mari de câteva ori decât elefanții?

- Da, mai mari decât elefanții... aveau aripi ei, nu prea mari, iar pe lunga spinare proțăpit, micuțul cap, nimicitor foc putea slobozi.

- Ca în basme. Zmeul Gorinici, de exemplu, și el, în basmele populare, scuipa flăcări. Dar asta era în basme, nu aievea.

- În basme fictiv se vorbește, dar se întâmplă ca și adevărul să se povestească.

- Da? De unde atâta ciudățenie? Cum era posibil ca din pântecele unei viețăți să iasă flăcări? Sau poate, focul este doar o subtilitate și în realitate, vietatea, prin respirația ei, răutate slobozea?

- Enormul brontozaur era bun și nu înfiorător. Volumul său exterior îi folosea la ușurarea greutății.

- Cum poate un volum atât de mare să contrasteze greutatea?

- Cu cât este mai plin de un element mai ușor decât aerul, cu atât poate deveni el însuși, balonul, mai ușor.

- Și ce legătură avea brontozaurul, el, doară, nu era

un balon cu aer?

- Un balon viu, plin cu aer era şi brontozaurul. Era lejeră construcţia scheletului său, iar organele interne erau puţine. Înăuntru, gol ca un balon, era plin mai tot timpul cu gaze mai uşoare decât aerul. Săltând şi uşor din aripi bătând, brontozaurul câte puţin reuşea să zboare. Când se întâmpla ca un surplus de gaze să se creeze, atunci el îl expira printre fălci. Din gură, dinţi de siliciu se întrezăreau, a lor frecare scântei deseori provoca, iar gazul din pântece generat, se aprindea şi din gură foc îi ieşea.

- Ia te uită! Aşteaptă, aşteaptă, da' cine îl umplea într-una cu gaz?

- Cum cine? Doar îţi spun, Vladimir, gazele se produceau înăuntru în urma digestiei alimentelor.

- Nu este posibil aşa ceva! Gazele, doar în ţiţeiul din Pământ se găsesc. De acolo este extras, apoi gazele naturale sunt comprimate în butelii sau prin ţevi spre aragaze sunt purtate în bucătării. Însă aici, din alimente - cam prea simplu?!

- Da, simplu!

- Eu nu cred într-o astfel de simplitate şi nimeni, zic eu, nu va crede. Şi la îndoială vor pune spusele nu numai despre brontozaur, dar şi despre toate celelalte. Aşa că despre asta, eu nu o să scriu.

- Vladimir, tu consideri că aş putea să greşesc eu sau să mint?

- Că minţi sau că nu minţi, nu ştiu eu, dar că ai greşit - asta-i mai mult ca sigur.

- Eu nu am greşit.

- Dovedeşte.

- Vladimir, stomacul tău şi al altor oameni, astfel de gaze încă şi astăzi le mai produc.

- Imposibil.

- Tu verifică. Adună-le şi dă-le foc când ies din tine.

- Cum adică, din mine? De pe unde? La ce faci aluzie?

Anastasia, printre râsete, spuse:

- De ce te comporţi ca un copil? Gândeşte-te singur, este o experienţă intimă asta.

Eu m-am gândit la aceste gaze din când în când. Şi mă frământa tare această întrebare, cine ştie de ce? Într-un târziu m-am hotărât să fac acest experiment. Şi l-am făcut odată întors de la Anastasia. Iau foc! Şi toate vorbele ei despre primele zile ale lui Adam sau ale noastre prime zile cu mare interes mi le-amintesc. Şi ca şi cum s-ar da senzaţia că noi în zilele de azi am uitat de toate astea, sau poate numai eu am uitat... Dar fie ca, fiecare la rândul său, despre continuitatea primei zile să-şi amintească şi singur să stabilească ce şi cum...

Iată cum vorbi Anastasia despre asta.

Ziua întâi

- Pe Adam îl interesau toate. Fiece firişor de iarbă, fiece insectă sofisticată şi ciudată, păsările din văzduh şi apa. Când, pentru prima oară a văzut micuţul pârăuaş, l-a îndrăgit; cum în el soarele se oglindea, cum zglobie curgea apa cristalină şi multă viaţă de tot felul prin apa sa el a văzut. Cu mâna, Adam a atins apa. Şuvoiul, iute mâna i-a tras, ridurile toate de pe palma mâinii cu blândeţe i-a mângâiat, spre el mâna atrăgându-i-o. În apă el s-a scufundat cu totul, iar corpul pe loc mai uşor şi l-a simţit, apa îl ţinea şi susurând, corpul întreg i-a mângâiat. Cu căuşul palmelor, el apa-n sus a aruncat şi s-a minunat cum razele de soare jucăuşe s-oglindeau, ca apoi cu susurul apei, picăturile, din nou, să se împreuneze. Şi cu sentimentul fericirii, Adam a băut apă din râu. Pân' la apusul soarelui aşa s-a veselit şi-a meditat, iarăşi şi iarăşi s-a scăldat.

- Aşteaptă, Anastasia, uite, tu ai spus că el a băut, dar de mâncat a mâncat el ceva o zi întreagă? Cu ce s-a hrănit el?

- Pretutindeni împrejur, tot soiul de fructe se aflau, de toate gusturile şi poame şi ierburi bune de mâncat. Dar n-avu foame Adam în zilele dintâi. El de la aer se simţea sătul.

- De la aer? Doar de la aer nu poţi să fii sătul. Chiar şi-o zicală spune...

- Acel aer pe care astăzi oameni-l respiră, fără îndoială că nu hrăneşte. Astăzi, aer mort şi deseori dăunător pentru corp şi pentru Suflet se-ntâlneşte. Despre-o zicală tu ai vorbit, cum că numai cu aer, sătul nicicum tu nu vei fi, însă mai este şi o altă zicală: „Doar cu aer eu m-am hrănit".

Asta vădeşte ceea ce omului dintr-un început dinainte-i fu pus. Adam în grădina minunată s-a născut, iar în aerul care pe el îl înconjura nu se afla nici-un polen care să-i dăuneze. În acel aer, polen amestecat cu rouă pură se găsea.

- Polen? Care polen?

- Al florilor, al ierburilor şi al copacilor cu ale lor poame, polenul în aer era răspândit. Din cele ce-n apropiere se aflau şi-n altele din depărtare, ale căror polen de adierea uşoară a vântului era adus. Nicidecum pe om de la preamăreţele îndeletniciri căutarea hranei nu-l distrăgea. Tot ce-l înconjura, prin aer cu de toate pe om îl hrănea. Creatorul a dat totul de la început astfel ca toate cele vii de pe Pământ, în avântul iubirii, omului să-i slujească şi apa şi aerul şi vântişorul aducătoare de viaţă să fie.

- Tu, aici ai avut dreptate; se întâmplă ca uneori aerul să fie dăunător, însă omul a inventat aparatul de aer condiţionat. Acest aparat curăţă aerul nociv, transformându-l în aer curat. Şi apă minerală în sticle îmbuteliată se vinde. Aşa că astăzi problema aerului şi apei pentru cei ceva mai înstăriţi este rezolvată.

- Uff, Vladimir, aparatul de aer condiţionat, problemele nu le rezolvă. O mică parte din ce-i dăunător în aer el curăţă, pe de altă parte aerul tot mai mult nimicindu-l. Apa în sticle înfundate conservată, pentru că stă închisă, moare. Ea, doar acele celule bătrâne ale corpului le adapă. Pentru noul născut şi pentru ca ale tale celule, într-una să se regenereze, sunt necesare aerul şi apa.

Problemele, desăvârşirea vieţii-au dovedit

- Toate astea le avea Adam?

- Da, le avea! Deoarece gândurile sale iute se desfăşurau. Într-un timp foarte scurt, el apucă la toate o menire să le dea. O sută optsprezece ani, ca o singură zi se scurseră.

- O sută optsprezece? Până la o atât de înaintată vârstă a trăit Adam?

- De unul singur, în treburi interesante absorbit, Adam - primul om - trăi. O sută optsprezece ani nu bătrâneţe i-au adus ci înflorire.

- Într-o sută optsprezece ani omul îmbătrâneşte, este socotit chiar foarte bătrân, începe să fie bolnav şi să-şi piardă puterile.

- Asta acum, Vladimir, dar pe atunci bolile de om nu se luau. Veac după veac, viaţa celulelor corpului lungă era, şi chiar de-i era dat ca, obosită, celula să moară, atunci pe loc se năştea alta plină de energie şi o înlocuia pe cea bătrână. Corpul uman putea trăi atât cât Sufletul său şi mintea-şi doreau.

- Şi cum, vasăzică?... Omul de astăzi nu vrea să trăiască mai mult?

- Prin al său comportament de fiecare clipă, îşi prescurtează veacul şi moartea singur omul pentru sine-şi plănuieşte.

- Cum aşa, îşi plănuieşte? Moartea vine singură, împotriva voinţei.

- Când tu fumezi sau bei alcool, când în oraşele cu aerul irespirabil de fumul puturos trăieşti şi când cu mâncare moartă te hrăneşti, spune-mi Vladimir, cine de nu tu însuţi

moartea ţi-o apropii?

- Aşa este viaţa tuturor, astăzi.

- Omul este liber. De unu' singur fiecare a sa viaţă îşi clădeşte şi veacul său cu fiecare clipă-şi plănuieşte.

- Aşadar, acolo în rai, astfel de probleme nu existau?

- Problemele chiar de se ridicau, atunci se rezolvau fără urmări negative, desăvârşirea vieţii arătând-o.

Prima întâlnire

Într-unul din cei o sută optsprezece ani ai săi, odată, trezindu-se la ivirea zorilor, Adam nu se veseli de primăvară. Şi nu se ridică să-ntâmpine razele soarelui aşa după cum obiceiu'-i era.

Melodios, din frunzişul copacilor deasupra o privighetoare îi cânta.

Dinaintea privirilor, în tainic freamăt, pretutindeni primăvara s-arătă, râul cu apa-i clipocitoare la el îl invită pe Adam, rândunelele pe deasupra-i zburau. Pe cerul azuriu, nourii, minunate tablouri zugrăveau şi se desfăşurau. Din iarbă, din flori, din copaci şi din tufişuri o plăcută mireasmă venea şi pe Adam să-l învăluie-ncerca. Ooo, cât de tare s-a emoţionat atunci Dumnezeu...! În mijlocul minunăţiilor primăverii şi ale Pământului de El create, sub cerul senin, omul - al Său fiu -, era trist. Iubitul Său copil nu era fericit, ci în tristeţe profund-alunecă. Poate fi oare altceva mai dureros pentru un Tată iubitor decât o astfel de privelişte?

După o sută optsprezece ani de odihnă de la creaţie, Dumnezeieştile energii se repuseră în mişcare. Universul întreg încremeni. O astfel de accelerare, de mult timp nevăzută, făcu aureola energiei Iubirii-a străluci şi-atunci toate cele de viaţă fură-nsufleţite aflând că Dumnezeu o nouă creaţie va zămisli. Dar ce ar mai fi putut fi creat după ceea ce la limitele inspiraţiei a fost creat? Nimeni atunci nu-înţelegea... Iar viteza de gândire a Creatorului se înteţi. Energia Iubirii îi şopti:

- Tu iarăşi te-Ai avântat în mişcarea inspiraţiei. Energiile tale, spaţiul universal îl pârjolesc. Cum de nu Te aprinzi şi nu izbucneşte-n Tine fervoare-atât de mare? Spre ce aspiri Tu? Spre cine? Eu, deja, nu numai că mă aprind de la Tine. Uite, Dumnezeul meu, eu de la tine mă pârjolesc, planetele în stele le transform. Opreşte-te, tot ce-i mai bun de Tine creat, fiului Tău, tristeţea i-o va alunga. Opreşte-te, o Doamne!

Nu auzi Dumnezeu implorările Iubirii. Şi nu dădu nicio atenţie batjocorii altor esenţe ale Universului. El, ca un tânăr sculptor şi fervent, accelerarea mişcării tuturor Sale energii şi-o continuă. Şi deodată, o auroră nemaivăzut de frumoasă peste tot Universul infinit se revărsă. Şi toate esenţele le făcu să exclame, iar însuşi Dumnezeu de mirare şopti:

- Priveşte Universule întreg. Priveşte! Uite-o pe fiica Mea, printre creaţiile pământeşti se află. Cât sunt de desăvârşite, cât sunt de minunate trăsăturile ei! Va fi vrednică de fiul Meu. Nu sunt pe lume creaţii mai desăvârşite decât ea. Se oglindeşte-n ea a Mea imagine şi-asemănarea Mea şi particulele voastre ale tuturor în ea se află, aşadar iubiţi-o... s-o iubiţi!

Ea şi el! Fiul Meu şi a Mea fiică, celor ce sunt, tuturora, multă fericire le va aduce! Şi în toate planurile existenţei, minunate lumi în Univers ei vor clădi!

De pe un mic povârniş, prin iarba de rouă scăldată, în zi de sărbătoare luminată, spre Adam, fata se-ndreptă.

Mersul îi era graţios, corpul armonios, formele dulci şi elegante, iar în tenul pielii sale lumina aureolei Divine se oglindea. Se apropia tot mai mult... Şi iat-o! În faţa lui Adam în iarbă tolănit, fata se opri.

Uşoara adiere de vânt şuviţele-i aurii ridică şi fruntea-i dezgoli. Universul întreg respiraţia-şi ţinu. Ooo, cât de frumos era al său chip, a Talei creaţii, Dumnezeule!...

Adam, în iarbă-ntins, la fata ce lângă el stătea, doar o privire-şi aruncă, căscă alene şi coborându-şi pleoapele se întoarse.

Ale Universului toate esenţe au auzit atunci - nu!! niciun cuvânt n-au auzit - ci agale-n mintea sa, Adam, a Domnului nouă creaţie cântărea: „Iată că, în ă o nouă creatură a mai apărut. Nimic nou nu are decât asemănarea cu mine. Încheieturile genunchelor sunt şi mai firave şi mai scurte decât la cai, blana leopardului este şi mai viu colorată şi mai veselitoare. Şi a mai venit şi fără să fie poftită chiar azi, când eu noi definiţii furnicilor aveam de gând să le dau."

Iar Eva, de pe undeva din preajma lui Adam, spre albia râului se îndreptă, la malul apei se opri, printre tufişuri chipul în apă-şi oglindi.

Murmurară toate esenţele Universului, într-unul singur ale lor gânduri se revărsară: „Două desăvârşiri nu au ştiut să se-nţeleagă. În creaţiile Creatorului nu există desăvârşire".

Dar numai energia Iubirii, de una singură, prin murmurul universal, Creatorului parte să-i ţină încercă. Cu a sa strălucire pe Dumnezeu îl înconjură. Cu toţii ştiau că energia Iubirii nu judeca. Întotdeauna ea, invizibilă şi tăcută în infinităţi de nepătruns se perinda. Dar de ce acum fără încetare strălucea atât de tare, pe Dumnezeu înconjurându-L? Ale Universului murmure nu le ostoi, ci doar cu o fulgerătoare sclipire le încălzi şi consolă:

- Tu odihneşte-Te, Mărețe Creator şi cu raţiune pe al Tău fiul învredniceşte-l. Să-ndrepţi, fiecare minunată creaţie, Tu poţi.

Răspunsul Universul-l auzi, cuvintele şi printre ele înţelepciunea şi-a Creatorului Măreţie le aflară.

- Fiul Meu este a Mea imagine şi într-a Mea asemănare el este. Particulele a tot ce-n Univers există, în el se află. El este alfa, el este omega. Este Creaţie! Este a

viitorului devenire! De-acu-nainte şi pe veci, nici Mie şi nicicui altcuiva nu-i va fi dat, făr-a sa voinţă, al său destin ca să îi schimbe. Tot ceea ce el îşi va dori aşa se va realiza. Nu s-anchinat el, al Meu fiu, la vederea desăvârşirii trupeşti a fetei. Nu s-a minunat de ea spre uimirea întreg Universului. Nu a realizat încă, dar cu simţurile a perceput el, al Meu fiu. El a fost primul care a simţit... ceva nu l-a mulţumit. Şi noua zămislire - fata - dinaintea lui, incompletă-i apăru. Fiul Meu! Al Meu Fiu cu ale sale simţuri Universul îl percepe, el ştie toate-ale Universului ce posedă.

Întrebarea Universului a răsunat atunci de pretutindeni:

- Ce-ar putea să-i lipsească celui în care ale noastre toate energii se află şi ale Tale toate?

Iar Dumnezeu le răspunse tuturor:

- Energia Iubirii.

Şi-atunci pâlpâi energia Iubiri:

- Dar eu sunt una şi sunt a Ta! Pe Tine - Unicul - Te luminez.

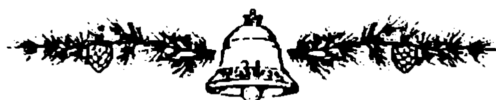
- Da! Tu eşti unică, Iubirea mea, - ale Creatorului vorbe îndărăt, ca răspuns răsunară. A ta lumină strălucitoare şi încălzeşte şi mângâie, Iubirea Mea! Tu eşti inspiraţie. Tuturor vibraţie le poţi da, tu intensifici percepţia Mea.

Şi tu, aducătoare de-mpăcare eşti, Iubirea Mea! Te rog pe tine, toată, fără rezerve, pre Pământ pogoară-te. Prin tine - energie măreaţă şi binecuvântătoare - pe ai Mei fii cu dor o să-i îmbrăţişez.

Dialogul dintre Dumnezeu şi Iubire învălui prin sunetul său începutul întregii iubiri pământeşti.

- Dumnezeul meu - lui Dumnezeu Iubirea i se adresă. - Când o să plec, Tu singur şi invizibil în veşnicie pe toate planurile existenţei vieţii vei rămâne.

- Al Meu fiu şi-a Mea fiică, de-acum înainte fie ca în *navy`*, *yavy`*, *pravy`* *, peste toate cele să strălucească.

**Navy`*, *yavy`*, *pravy`* (apostroful scurtează litera i).

Sunt cele trei concepte (planuri) bază ale învăţăturii *vedruse* (slavă din perioada Vedică).

Atât în Cartea *Velesa* cât şi în reprezentarea Anastasiei, cele trei concepte sunt trei planuri ale existenţei vieţii pe lume.

<<*Anastasia, de asemenea, susţine că: Iavi' este lumea materială, Navi' este lumea cazuală, adică lumea gândurilor, a viziunilor care, mai de-apoi, se transpun în planul material Iavi'. Există Navi' întunecat - dimensiunea forţelor obscure şi Navi' luminos - Slavi'- dimensiunea forţelor luminoase. Pravi', în concepţia Anastasiei este infinitul luminos - nivelul Creatorului şi al Omului. Desăvârşirea - nivel de neatins altor esenţe Universale.*

.....

Astfel şi Iavi', Navi', şi Pravi', cele trei puncte esenţiale Universale, prezente în clipa Creaţiei comune a unei noi vieţi, adică perpetuarea neamului: crearea imaginii copilului, zămislirea şi naşterea. La început copilul îl gândim, cântărim planul gândurilor (Navi') apoi planul material - zămislirea (Iavi') şi naşterea copilului - Pravi' înzestrat cu suflet (Navi') şi corp (Iavi')

.....

Pravi' este şi Navi' şi Iavi', adică viaţă.... Navi'+Iavi'+Pravi' reprezintă materia, gândul, viaţa.

.....

Navi'= toate energiile, emoţiile, sentimentele, energia electrică şi magnetică.

Iavi'= materia în forma solidă, lichidă, gazoasă sau plasmatică.

Pravi'= însufleţirea materiei, adică viaţă.>>

Fragment tradus din expunerea lui Vitali Iakovlel, Novgorod, articolul "Kedrovka" din 9 oct. 2005

- Dumnezeul meu, o să rămână numai vacuum împrejurul Tău. Şi niciodată spre al Tău Suflet căldura vieţii nu va mai ajunge. Fără această căldură, Sufletul se va răci.

- Nu doar pentru Mine ci pentru tot ce-i viu fie ca această căldură de la Pământ să radieze. Alor Mei fii şi fiice fapte, căldura s-o amplifice. Şi-ntreg Pământul a sa căldură strălucitoare în tot Universul s-o radieze. Toţi vor simţi lumina binecuvântătoare a Pământului, de-ale Mele energii cu toţii se vor putea încălzi.

- Dumnezeul meu, dinaintea fiilor şi fiicelor Tale o infinitate de căi sunt deschise şi-n ei energiile tuturor planurilor existenţiale se află. Şi dacă din toate una singură va domina şi strâmbă calea o va alege, ce o să poţi Tu să faci? Tu, cel care a dat tot şi care vede cum se prăpădeşte şi slăbeşte energia ce de la Pământ este emanată? Cel care a dat tot şi vede cum peste toate energiile distrugerea va guverna. Ale Tale creaţii cu crusta fără de viaţă a Ta iarb-o vor acoperi şi de pietre strivită va fi. Ce-o să faci atunci cu libertatea toată fiului Tău dată?

- Printre pietre Eu voi putea o ierbuşoară verde din nou s-o fac viaţă să prindă, într-o micuţă şi neîntinată băltoacă petalele unei floricele se vor deschide. Vor reuşi ai Mei fii şi fiice a lor menire terestră să-şi vadă.

- Dumnezeul meu, când eu voi pleca, invizibil tuturor Tu vei rămâne. Aşa s-ar putea întâmpla ca tocmai printre ai Tăi oameni, alte energii ale altor esenţe să-nceapă să grăiască. Altora li se vor închina oamenii, în numele Tău toate grăind, vor declara: „Eu vorbesc în numele Domnului, alesul său sunt eu, unicul, pe mine ascultaţi-mă". Ce o să poţi face Tu atunci?

- Cu ziua ce din nou va răsări, noi orizonturi voi aduce. Creaţiile toate, fără excepţii, razele soarelui care Pământul îl încălzesc o să-i ajute pe fiii Mei şi fiicele Mele să-nţeleagă că fiecare, cu al său Suflet, cu Sufletul Meu vor

putea vorbi.

- Dumnezeul meu, ei mulți vor fi, iar Tu de unul singur. Şi toate esențele Universului cu ardoare-şi vor dori ale oamenilor suflete să ia în stăpânire. Printre oameni, peste toți ale lor energii se vor întări. Iar încurcat, al Tău fiu, lor să se-nchine, va începe.

- În diversitatea cauzelor care spre fundătură-i poartă şi spre nicăieri, există una care obstacol va reprezenta şi piedică pentru cei toți care minciuna vor purta. Fiii şi fiicele Mele sunt imboldiți de aspirații de a cunoaşte Adevărul. Minciuna are limite întotdeauna şi fără de margini Adevărul este. În Sufletul lor clarviziunea se va afla, în Fiii Mei şi-ai Mei copii.

- Ooo, Dumnezeul meu! Nimeni şi nimic nu este în stare să se împotrivească zborului gândurilor şi viselor Tale. Ele sunt minunate! Cu plăcere o să le urmez! Pe-ai Tăi copii cu strălucirea o să-i încălzesc şi pe vecie pe ei o să-i slujesc. Cu a Ta binecuvântare ale lor creații ei pot să-şi zămislească. Doar un singur lucru-Ți cer, ooo Doamne! Permite-mi ca doar o minusculă scânteioară a mea lângă tine să las.

Când în întuneric să te afli Tu va trebui, când doar de vacuum Tu înconjurat vei rămâne, când în nepăsare de lumina Pământului care va slăbi vei fi părăsit, fie ca a mea scânteioară, unica, de Iubire-a Ta vibrație s-o lumineze.

- O, Vladimir! - strigă entuziastă Anastasia. - Dacă omul zilelor noastre spre cer privirea şi-ar aținti-o şi ceea ce atunci deasupra Pământului se petrecea el ar vedea, dinaintea ochilor săi preamăreață viziune s-ar înfățişa. Lumina Universului - energia Iubirii -, într-o cometă concentrată, spre Pământ se pogorî şi în calea sa, încă fără de viață al planetei corp ilumină şi stele deasupra Pământului aprinse. Spre Pământ! Tot mai aproape... Şi iat-o! Brusc, razant cu Pământul se opri şi începu să vibreze a sa strălucire de iubire. În depărtare, printre stelele strălucitoare, una din

ele, cea mai mică, părea să fie însufleţită. Ea, pe-a Iubirii strălucitoare dâră luându-se, spre Pământ se precipită. Şi a înţeles atunci Iubirea că de la Dumnezeu, a ei cea de pe urmă scânteioară, către Pământ din urma ei s-a avântat.

- Dumnezeul meu, - strălucitoarea Iubire-I şopti, - de ce? Secretul nu în mine stă. Atunci, de ce?... Tu nici măcar minuscula scânteioară - unica de mine lăsată -, lângă Tine nu ai ţinut-o!

Vorbelor Iubirii, din întunericul Universului, deja de nimeni văzut şi tuturor deja de neînţeles, Dumnezeu răspuns le dădu. Cuvintele Sale Divine răsunară:

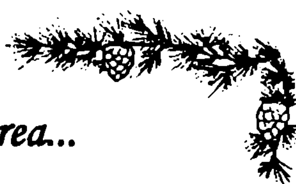
- Ca să păstrez pentru Mine înseamnă ca lor - fiilor Mei şi fiicelor Mele -, neîndeajuns să le dau!...

- Dumnezeul meu...!

- Grăbeşte-te, Iubirea Mea, grăbeşte-te şi nu pune la îndoială. Grăbeşte-te cu ultima ta scânteioară şi-i încălzeşte pe toţi viitorii Mei fii şi fiice.

Oamenii Pământului de energia universală a Iubirii învăluiţi au fost. De toată, până la ultima scânteie. Toate în ea erau. În centrul infinitului Univers, pe toate planurile existenţei deveni omul mai puternic între toate esenţele.

Când Iubirea...

Adam stătea întins printre florile parfumate, în iarbă. Sub coroana copacului moțăia, iar gândurile i se derulau alene. Dar, dintr-odată, amintirea căldurii undei nevăzute îl învălui, cu nedeslușită forță căldura toate gândurile-i acceleră: „Nu demult, lângă mine, o nouă creatură stătea. Asemănare cu mine-n ea era, cu toate astea și neasemănare, dar ce anume și de unde-acea neasemănare? Și unde-o fi acum? Ooo, cât de tare-aș vrea, din nou, creatura s-o văd! Din nou s-o văd aș vrea, dar de ce oare?"

Din iarbă, iute Adam se ridică și dimprejur să se privească el stătu. Și-un gând atunci în minte-i fulgeră: "Oare ce s-a întâmplat? Toate-s la fel; ceva totuși schimbat este - la toate, eu, altfel acum privesc. Mai minunate-au devenit acum ale pământului ierburi toate, arome, aer și lumină."

Noua undă de căldură dinspre pârâuaș ca la un semn, tot corpul i-l învălui. El s-a întors către căldură - în fața sa, noua creație, splendidă s-arătă. A sa minte logica-i părăsi, al său întreg Suflet cu viziunea se mângâia, când Adam, mirat, văzu pe malul apei tăcută fata cum ședea, la el și nu la apa cristalină ea privea și cum șuvițele de păr aurii ea-și aranja. Cu al său zâmbet ea îl mângâie, de-o veșnicie-ntreagă ca și cum ea-l aștepta.

Adam de ea s-a apropiat. Unul pe celălalt când s-au privit, Adam a gândit: "Nimeni nu are ochi mai minunați ca ea", - iar cu vocea-i vorbi:

- Tu, pe malul apei stai. Apa este plăcută, ai vrea tu în pârâuaș să te-mbăiezi?

- Da, eu vreau.

- Mai de apoi, creaţia să ţi-o arăt ai vrea?

- Da, eu vreau.

- La toate o menire eu le-am dat. O să fac ca şi ţie ele să-ţi slujească. Ai vrea tu, ca nouă creaţie eu să creez?

- Da, eu vreau.

Ei se scăldară-n râu, pe pajişti alergară. Ooo, cu câtă poftă fata râdea, când pe un elefant sărind, într-un dans, Adam cu animalul se dezlănţuiră şi pe fată, Eva o numi!

Ziua de asfinţit s-apropia, doi oameni trăiau în minunata existenţă terestră, înconjuraţi şi încântaţi de culori, arome şi sunete. Cu-ncântare şi cu desfătare Eva, cum se-nsera privea. În butonaşe, petalele de flori se-nchiseră şi-n întuneric, din lumina zilei minunatele creaţiile se afundară toate.

- Tu nu te întrista, - deja încrezător în sine, Adam rosti, - al nopţii întuneric acum se va lăsa. Nouă, să ne-odihnim, ne foloseşte-al nopţii întuneric, de fiecare dată însă noaptea când se lasă, de-atâtea ori o nouă zi se va întoarce.

- Ziua, aceeaşi va fi sau alta nouă va veni? - Eva-ntrebă.

- Se va întoarce acea zi pe care tu însăţi o vei dori.

- Cui este supusă fiecare zi?

- Mie.

- Dar tu, cui te supui?

- Nimănui.

- De unde vii tu?

- Eu vin din vise.

- Iar toate dimprejur, minunatele revelaţii, de unde vin?

- La fel, din vise-au apărut, creaţiile mie dăruite.

- Atunci unde-i acela căruia minunatul vis îi aparţine?

- Se află, deseori prin apropiere El, doar că nu se vede cu privirea obişnuită. Oricum, cu El este bine. El Însuşi, Dumnezeu se cheamă, Tatăl meu şi-al altora.

Niciodată nu se satură şi tot îmi dă. Eu, de asemenea, aş vrea să-I dau, dar pentru moment nu ştiu ce.

- Vasăzică şi eu tot a Sa creaţie sunt? Atunci şi eu, la fel ca şi tine, Lui vreau să-I mulţumesc. Altfel să-L chem, pe Dumnezeu şi Tatăl meu. Poate noi doi împreună să aflăm care fapte de la noi Tatăl aşteaptă?

- Eu am auzit cum a spus El că fericirea cu toţii pot s-o afle.

- Cu toţii? Asta înseamnă că şi El?

- Da, înseamnă că şi El.

- Vorbeşte-mi, ce-Şi doreşte El?

- Creaţia colectivă şi fericirea de la a ei contemplare.

- Ce ar putea, fericire pentru toţi s-aducă?

- Naşterea.

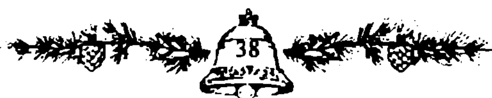
- Naşterea? Minunat tot ce-i născut este.

- Eu, deseori, prin somn gândesc la o neobişnuită şi minunată creaţie. Soseşte dimineaţa şi văd că nimic încă nu mi s-a întruchipat, minunate toate şi, la vedere în lumina zilei, sunt.

- Hai, amândoi să ne gândim.

- Eu, de asemeni, am mai vrut, în somn alături de tine ca să fiu, a ta respiraţie eu ca s-aud, a ta căldură eu să simt şi la creaţie împreună să gândim.

Prin somn, în vise, la creaţia minunată, avântul sentimentelor afectuoase pe ambii îi cuprinse, revărsându-se într-o unică aspiraţie. În corpurile materiale-ale amândurora, cele gândite se-oglindiră.....

Naşterea

Ziua s-a întors - noapte-a căzut din nou. Odată, la ivirea zorilor, pe când Adam privea la puişorii de tigri şi medita, Eva se apropie de el, i se aşeză alături, îi apucă mâna şi i-o aşeză pe pântecele ei.

- Simte aici, înăuntru în mine, a mea nouă creaţie trăieşte. Tu simţi, Adam, se mişcă creatura mea, neliniştită.

- Da, simt. Îmi pare mie, ea, către mine, că se zbate.

- Spre tine? Desigur! Ea este a mea dar şi a ta! Atât de mult eu îmi doresc s-o văd pe-a noastră creaţie.

Nu în dureri ci în măreaţă satisfacţie, Eva născu.

Uitând de toate cele dimprejurul său privea şi tremura Adam de nerăbdare. Născu Eva noua şi dimpreuna lor creaţie.

Un mic boţ ud tot, fără de-ajutor, stătea în iarbă. Picioruşele-i erau strânse, ochii nu-şi ridicau ale lor pleoape... Adam privea fără să-şi dezlipească privirea, cum micuţa mână i se mişcă şi i se deschiseră buzişoarele, respirând. Adam chiar să clipească se temu, să nu piardă nimic din mişcările micuţului. Nevăzute sentimente umplură totul împrejur şi înăuntru, iar Adam nemaifiind în stare să stea locului, săltă-n picioare şi se avântă în fugă pri-mprejur.

De-un infinit entuziasm cuprins, Adam, spre malul râului din depărtare îndreptându-se, se coborî şi dispăru dup-o colină. Se opri. În piept ceva minunat i se-nfiripă şi îi crescu. Iar totul împrejur!... Lin, vântişorul nu foşni doar prin micuţele tufişuri el cântă, frunzişul de prin copaci şi ale floricelelor petale, agitând. Nu doar pluteau norii... norii toţi încântătorul danţ îl oglindeau. Sclipind şi zâmbind, mai

repede apa curgea. Până şi pârâul!...! Pârâul! A cărui apă, ai cerului nori oglindea, într-un mod nou se-nvolbura în faţa ochilor lui Adam. Şi trilul păsărilor în înaltul cerului!... Şi-ncântătoarea mişunare de prin iarbă ...
Cu toatele s-adunară, unindu-se în sunetul preamăreţei muzici a minunatei orânduiri terestre.

Şi aer mai mult în piept inspirând, pentru a avea mai multă putere, dintr-o dată strigă Adam. Neobişnuit, dar nu ca de-animal al său strigăt fu, cu mult mai suav decât celelalte zgomote acesta se răsfrânse. Amuţiră toate cele dimprejur. Şi auzi Universul pentru-ntâia oară cum, cu încântare, al Pământului om cântă! Cântă omul! Şi simţind fericirea-i din cântec, întreg Universul înţelese că nu există în nicio galaxie strune în stare sunet mai minunat să dea decât sunetul din cântecele sufletului uman.

Şi nu putea triumfătoarea melodie, tumultul de sentimente să îl micşoreze. Adam văzu leul şi-asupra i se năpusti. Îl trânti la pământ pe leu ca pe-un căţel, de coama deasă îl zgâlţâi, apoi săltă, chemând la el leul cu gesturi şi-alergă. Cu greu leul îl ajunse din urmă, puii de leu şi mama lor leoaica, cu toţii de la ei s-au îndepărtat. Mai iute decât leul alerga Adam, agitându-şi mâinile, strigând pe nume toate ierburile din cale. A sa creaţie, gândi el, tuturor fericire le va putea aduce.

Şi iată-l din nou în faţa sa - micuţul ghemotoc! A sa creaţie! Lins de lupoaică şi de călduţul vânt mângâiat, micuţul ghemotoc însufleţit.

Micuţul prunc, ai săi ochi încă nu-i deschise, el dormea. În faţa lui, toate animalele din apropierea lui Adam, prin iarbă, în beatitudine, se tupilară.

- Ia te uită! - cu admiraţie, exclamă Adam. - De la a mea creaţie, ca şi de la mine, lumina radiază. Dar poate, este mai puternică decât a mea, devreme ce cu mine neobişnuite lucruri se petrec. Toate ierburile cu smerenie dinaintea ei s-au plecat. Eu aşa am vrut! Eu am reuşit! Eu am creat! Creaţie vie şi minunat-am zămislit! Cu toţii!.. Cu toţii

priviţi-o!

Adam îşi aruncă privirea împrejur şi dintr-odată oprindu-se, a sa privire îngheţă. Pe Eva, a sa privire se opri.

Stătea de una singură în iarbă, duios cu ostenita-i privire, pe Adam care abia amuţise-l mângâia.

Şi cu noua putere a iubirii dinăuntru, de la Adam împrăştiată, bucuria împrejur se revărsă. Şi pe neaşteptate... Ooo, cu câtă iubire Universul trepidă când Adam spre minunata fată-mamă alergă, când în faţa Evei în genunchi se aruncă, de ale ei şuviţe aurii şi buze se atinse şi de ai săi sâni de lapte-mpovăraţi. Şi exclamaţia-i în tandră şoaptă se-adună, iar încântarea-i, prin vorbe s-o exprime încercă:

- Eva! Eva mea! Femeia mea! Tu eşti în stare visele să le preschimbi!?

Iar ca răspuns... Uşor obosită şi duioasă vocea liniştită răspunse:

- Da, eu sunt a ta femeie. Noi doi putem transforma tot ceea ce tu cu gândul zămisleşti!

- Da! În doi! Acum totul este clar! Noi suntem o pereche! Suntem ca unul singur! Şi suntem în stare să preschimbăm visele în realitate! Uite! Ne auzi, Tatăl nostru?

Însă, pentru prima oară, Adam răspunsul nu-l auzi. Mirat, sări în picioare şi exclamă:

- Dar unde eşti Tu, Tatăl meu? Priveşte la a mea creaţie! Desăvârşite şi nemaiîntâlnite ale Tale ierburi terestre sunt. Totul minunat este: copacii, ierburile, tufişurile şi norii. Mai multă fericire-a mea creaţie-mi aduce decât tot ceea ce cu al Tău vis pe lume ai creat. Tu taci. Tu nu vrei să te uiţi la ea? Dar ea este mai minunată decât toate celelalte! Mai tare la sufletul meu s-a pus a mea creaţie. Ce-i cu Tine? Nu vrei să-Ţi arunci o privire la ea?

La micuţ, Adam privi. Deasupra micuţului corp, aerul mai albastru decât de obicei se distingea, iar vântişorul nu mişcă nimic, doar cineva nevăzut deasupra buzişoarelor micuţului, tulpina subţire a unei flori o aplecă. Şi doar polenul a trei pufi fini de buzele micuţului le-atinse. El -

micuţul - din buzişoare plescăi, dulce suspină, mânuţele şi picioruţele şi le mişcă, apoi din nou adormi. Înţelese Adam că în timp ce el se minuna, Dumnezeu pe micuţ îl dezmierda... şi, pentru o vreme, tăcu.

Apoi, Adam exclamă:

- Vasăzică, Tu m-ai ajutat! Vasăzică, Tu în preajmă Te-ai aflat şi-a mea creaţie-Ai binecuvântat?

Auzi îndărăt glasul tandru al Tatălui:

- Mai încet Adam; cu mirarea ta pe micuţ o să-l trezeşti.

- Înseamnă, Tatăl meu, că ai îndrăgit a mea creaţie ca pe mine însumi? Poate că mai mult decât mine-ai îndrăgit-o? Dacă-i aşa, de ce? Explică-mi Tu! Vezi doar, ea nu-i a Ta.

- Iubirea, fiul Meu, dăinuie; în noua ta creaţie continuitate se află.

- Eu sunt aici, vasăzică şi în ea în acelaşi timp? Şi Eva, înseamnă că este şi ea în creaţie?

- Da, fiul Meu, a voastră creaţie vă seamănă întru totu′ şi nu numai în corpul pământesc. În ea, spiritul şi Sufletul revărsându-se, la ceva nou naştere vor da. Şi ale voastre aspiraţii se moştenesc şi amplifică de multe ori ale fericirii simţăminte.

- Asta înseamnă că vor fi mulţi ca noi?

- O să-l umpli tu pe-al tău Pământ întreg. Toate cu gândul le vei cunoaşte tu şi-atunci în alte galaxii al tău vis, lumi încă mai minunate va clădi.

- Unde este marginea Universului? Ce o să fac eu când o s-o ating? Atunci când o să umplu totul cu ceea ce singur oi fi zămislit?

- Fiul Meu, Universul aduce cu el gândul, din gând visul s-a născut, în parte în materie vizibil. Când tu la marginea tuturor vei ajunge, un nou început şi o continuare al tău gând va deschide. Din nimic, o minunată naştere-a ta se va genera, aspiraţiile sufletului tău şi visului tău în ele oglindindu-se. Tu, fără de sfârşit eşti Fiul Meu, vecinic eşti

tu fiul Meu, în tine se află ale tale vise creatoare.

- Tată, cât e de bine de fiecare dată când Tu vorbeşti. Când Tu în preajma mea Te afli, eu să Te îmbrăţişez aş vrea. Dar Tu eşti de nevăzut. De ce?

- Fiul meu, când în ale Mele vise, energiile universale se implantară, nu am apucat Eu la Mine Însumi să mă mai gândesc. Visele Mele şi gândurile doar pe tine te-au creat, al Meu aspect exterior nu au mai apucat. Dar există creaţii vizibile-ale Mele, tu le simţi pe ele dar nu-ţi dai seama. Doar cu mintea, nimeni nu este-n stare-n Univers să le-osebească.

- Tatăl meu, aşa de bine-mi este când Tu vorbeşti. Tu eşti aproape, mai aproape decât orice. Când în cealaltă margine de Univers mă voi afla şi de-ndoieli şi neînţelegeri al meu suflet împresurat va fi, spune-mi Tu cum să Te caut? Tu în acest timp unde vei fi?

- Eu în tine Voi fi şi în preajmă. În tine totul se află, al Meu fiu, în tine energiile universale toate-au fost înmănunchiate. Eu, polurile opuse ale Universului în tine toate le-Am cumpănit, la fel şi-ntr-ale tale noi apariţii. Tu pe nici una din ele nu o lăsa să predomine în tine. Atunci şi Eu în tine Mă voi afla.

- În mine?

- În tine şi în preajmă. În a ta creaţie Voi fi şi în a Evei. În tine o particulă a Mea se află, aşadar şi-n a ta creaţie voi fi Eu.

- Eu, fiul Tău sunt, cine va fi pentru Tine a mea nouă creaţie?

- Iarăşi tu.

- Pe cine-o să-l iubeşti Tu mai mult? Pe mine, cel de acum sau pe mine cel renăscut iarăşi şi iarăşi în viitor?

- Iubirea una este, speranţele tot mai mari sunt în fiecare nouă desăvârşire şi-n fiecare vis.

- Tată, cât de-nţelept eşti Tu, atât de tare-aş vrea să Te îmbrăţişez.

- Tu priveşte-te-mprejur. Creaţii peste tot se văd,

ale Mele visuri şi gânduri materializate. În planul existenţei tale materiale pe ele să le cunoşti tu poţi.

- Eu le-am îndrăgit aşa cum pe Tine te iubesc, Tatăl meu. Şi pe Eva am îndrăgit-o şi pe-a ei nouă creaţie. De jur împrejur iubire se află - doară -, pe veci în ea eu să trăiesc aş vrea.

- Fiul Meu, doar în al Iubirii spaţiu tu vei trăi.

Au trecut anii, se poate spune-aşa, dar a timpului concepţie relativă este. Au trecut anii, dar cum să-i socoteşti... moartea, omul, pentru multă vreme înăuntrul său să cunoască n-a putut. Înseamnă, aşadar, că moartea pe atunci, să se-arate n-avea cum.

Mărul cu care să te saturi nu-i cu putință

- Anastasia, dar dacă la început era aşa de bine, ce s-a întâmplat pe urmă? De ce astăzi, războaie pe Pământ sunt de tot felul şi de ce oamenii flămânzesc? Tot soiul de jafuri şi bandiţi, sinucideri şi închisori. Peste tot familii nefericite şi copii orfani... Unde s-au rătăcit iubitoarele Eve, aşadar? Unde-i Dumnezeul care ne-A făgăduit că pe veşnicie în iubire vom trăi? Printre altele, eu mi-amintesc că şi în Biblie se vorbeşte despre asta. Din mărul pomului interzis omul a gustat şi pentru asta Dumnezeu din rai l-a alungat. Şi strajă chiar a pus dinaintea porţilor, pentru a nu-l lăsa pe omul rebel înapoi în rai să mai intre.

- Vladimir, Dumnezeu nu l-a alungat pe om din rai.

- Ba da, l-a alungat, despre asta eu am citit. Şi l-a şi blestemat pe om în acelaşi timp. Evei, El i-A vorbit că în dureri va naşte, iar Adam cu sudoarea frunţii de mâncare-şi va procura. Şi uite că aşa se şi întâmplă în realitate, astăzi, cu noi.

- Vladimir, judecă singur, poate că o astfel de logică sau lipsa ei, cuiva îi convine, poate ca cineva un scop al său să aibă.

- Ce treabă au logica şi scopul?

- Te rog, crede. Fiecare însuşi trebuie să-nveţe, cu al său suflet să-nţeleagă situaţiile de viaţă şi să le pătrundă. Tu însuţi, singur de vei reflecta, vei realiza că nu Dumnezeu l-a gonit pe om din rai. Dumnezeu, de atunci şi până astăzi, Tatăl iubitor al tuturor a rămas. Dumnezeu este Iubire, despre asta tu, de asemenea, ai citit.

- Am citit.

- Atunci unde este logica? Doară, un părinte iubitor

nu-i alungă niciodată din casă pe copiii săi. Părintele iubitor, neajunsurile singur suportându-le, pentru orice păcat pe copiii săi îi iartă. Şi nu contemplă Dumnezeu cu indiferenţă toate suferinţele oamenilor - ai Săi copii.

- Contemplă sau nu, eu nu ştiu. Doar că tuturor le este clar că El nu li se împotriveşte.

- Ooo, ce vorbeşti tu, Vladimir! Suferă El şi pentru această suferinţă a omului-fiu. Dar cât să nu-L recunoşti pe Tatăl? A Sa Iubire să n-o simţi, să n-o vezi?

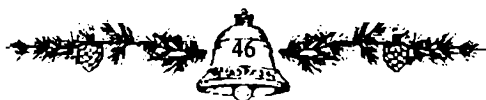
- Da' ce-ţi veni, aşa dintr-o dată te-ai agitat? Vorbeşte mai concret. Unde, în ce se văd astăzi efectele Iubirii Divine asupra noastră?

- Când te vei întoarce în oraş, împrejurul tău cu mai multă atenţie priveşte. Minunatul covor viu de plante este acoperit acum cu asfaltul fără de viaţă, de jur împrejur se ridică grămezi de beton dăunător - case se cheamă -, printre toate-acestea maşinile mişună, gaze otrăvitoare fumegând. Dar, printre grămezile de pietre, doar o mică insulă să găsească şi vor creşte ierbuşoarele şi floricelele - creaţiile lui Dumnezeu. Prin foşnetul frunzelor şi prin cântul păsărelelor, El îi tot cheamă pe fiii şi pe fiicele Sale să-nţeleagă ce se petrece cu ei şi-n rai să se întoarcă.

Se micşorează-ntr-una lumina iubirii dinspre Pământ, de mult s-ar fi micşorat reflecţia soarelui. Însă El, cu ale Sale energii, neobosit întăreşte lumina vieţuitoarelor toate şi a soarelui. El, ca dintotdeauna, Îi iubeşte pe fii săi şi pe-ale Sale fiice. El crede, aşteaptă şi visează cum într-o bună zi, odată cu răsăritul soarelui, omul va realiza, iar a sa conştiinţă va reda Pământului strălucirea izvoarelor primordiale.

- Dar cum de se petrec toate astea pe Pământ, în pofida viselor Lui Dumnezeu şi se prelungesc în mod inexplicabil de mii sau poate milioane de ani? Cum este posibil să aştepte-atât şi să creadă?

- Pentru Dumnezeu, timpul nu există. Ca-n fiecare părinte iubitor, nu se prăpădeşte credinţa-n El. Mulţumită

acelei credințe, noi încă mai trăim și astăzi. Și singuri viața ne-o creăm, folosindu-ne de libertate, nouă de Dumnezeu dăruită. Însă alegerea drumului spre nicăieri, nu dintr-odată omul a făcut-o.

- Nu dintr-odată? Atunci cum, când? Și ce înseamnă „mărul lui Adam"?

- În acele vremuri, ca și-acum, Universul era înțesat cu tot felul de energii vii. Esențele vii erau pretutindeni și majoritatea lor semănau cu al doilea „eu" uman. Ele erau aproape ca și oamenii, toate planurile existențiale le puteau acapara, însă în cea materială să se desăvârșească nu le-a fost dat. În acest plan omul deține supremația. Și în cazul complexelor de energii universale, supremă deasupra tuturor o singură energie se afla. Și nu puteau ele domni asupra interacțiunilor energiilor lor.

Chiar printre esențele universale există complexe de energii asemănătoare lui Dumnezeu. Sunt asemănătoare dar nu sunt zei. Chiar și pentru o secundă de-ar fi să-și echilibreze toate energiile dinăuntrul lor, tot nu ar putea da naștere unor creații vii, asemănătoare celor ale lui Dumnezeu.

În întreg Universul, nimănui nu-i este dat să descifreze, să destăinuie enigma și s-afle puterea cu care planul material a fost creat, unde și în ce se ascunde firul care-l leagă de toate celelalte ale Universului. Și cum, mulțumită cărui secret, acesta se poate auto-reproduce?

Când Pământul și tot ceea ce pe el trăiește au fost create, din ce, cu acea nemaivăzută viteză, Dumnezeu a zămislit, nu au apucat esențele Universului să-nțeleagă... cu care putere Dumnezeu a creat lumea. Când totul a fost creat și vizibil a devenit, când au înțeles că omul mai puternic decât ele este, la-nceput cu admirație și stupoare la noua creație au privit, apoi ele, la rândul lor, s-o repete și-au dorit. Creație asemănătoare a lor proprie să zămislească. Această dorință tot crescu și tot crescu în ele. Chiar și astăzi această dorință pe marea majoritate a esențelor de energii o mai

macină. În alte galaxii, în alte lumi, ele, Pământuri asemănătoare să creeze au încercat. Planetele de Dumnezeu create le-au folosit chiar. Multora le-au reuşit creaţii asemănătoare celor terestre... dar numai asemănătoare. Ale Pământului armonii, perfectul echilibru dintre toate cele vii, ca pe Pământ, nimănui altcuiva nu i-a reuşit. Aşa că în Univers, din acele vremuri există planete vieţuite, numai că viaţa pe ele este monstruoasă comparativ cu cea de pe Pământ.

Când din multitudinea de încercări, nu numai ca mai desăvârşite creaţii să dea dar măcar să le repete, toate în van se arătară (Dumnezeu a Sa taină nu o dezvălui), spre om multe dintre esenţe se năpustiră. Tuturor clar le deveni: dat fiind că omul este creaţie Divină, dat fiind că este iubit, iubindu-l, era imposibil ca Părintele iubitor ceva să nu-i fi dat. Dimpotrivă, cu tot mai mari haruri ar fi putut să-l înzestreze Tatăl pe fiul Său iubit - pe om. Şi au început să-ncerce pe om să-l manipuleze esenţele universale şi până în zilele noastre o mai fac încă. Astăzi, iată că se găsesc oameni care spun celor din jurul lor că cineva invizibil le vorbeşte de undeva din Cosmos şi se autointitulează intelect şi forţă bună. La fel şi atunci, la începutul începuturilor, ele, ori cu predici ori cu rugăminţi, pe om încercară să-l manipuleze. Esenţa întrebărilor tuturora una era; într-o maximă s-ar putea sintetiza: ”Spune, cum, cu care putere Pământul a fost creat, toate cele vii de pe el, cum şi din ce eşti plămădit tu atât de grandios - omule?”.

Dar omul, nimănui nu-i dădu un răspuns. La acea întrebare nici el însuşi răspunsul nu-l ştia aşa cum nici azi nu îl cunoaşte încă. Însă interesul crescu în om şi la acea întrebare lui Dumnezeu începu să-I ceară răspunsuri. Numai că Dumnezeu nu îi răspunse. Ca singur să-l facă pe om să gândească, Dumnezeu se stărui din minte întrebarea să i-o scoată:

- Te rog, fiul Meu, creează. Ţie, să creezi dat ţi-a fost pe întinderea Pământului şi în alte lumi. Al tău vis în

cele gândite se preschimbă. Doar un singur lucru, te implor, nu-l face; nu cerceta prin care putere totul se desăvârşeşte.

- Anastasia, ciudat este totul, de ce Dumnezeu nici măcar omului - fiului Său - nu a vrut să-i vorbească despre tehnica creaţiei?

- Eu doar să presupun aş putea. Nerăspunzându-i nici măcar fiului Său, Dumnezeu de la nenorociri să-l apere a năzuit şi războaiele Universului să prevină.

- Nu văd nici un fel de legătură între lipsa răspunsului şi războaiele Universului.

- Dacă destăinuită a creaţiei enigmă ar fi, atunci pe alte planete, în alte universuri, ar fi putut lua fiinţă forme de viaţă similare celor terestre ca putere. Două puteri ar fi vrut să se domine una pe alta. Era posibil ca o astfel de situaţie a lumilor să se fi creat. Ar fi fost posibil să se işte războaie ca cele de pe Pământ. Şi atunci războiul Universului ar fi putut să-şi instaureze începuturile sale.

- Într-adevăr, în această situaţie mai bine ca tehnica creaţiei Divine tainică să rămână. Numai să nu o ghicească vreouna dintre esenţele universale, singură fără sugestii.

- Eu cred că nimeni niciodată nu o va dezvălui.

- De ce eşti atât de încredinţată de asta?

- Asta este o taină... o taină clară şi-n acelaşi timp neclară este... şi-n acelaşi timp taina, unică nu este. Încredinţarea mea, însuşi cuvântul „creaţie" mi-o dă, când acestuia, un al doilea cuvânt îi alipesc.

- Care cuvânt?

- Al doilea cuvânt este „inspiraţie".

- Şi ce-i cu asta? Ce pot însemna aceste două cuvinte împreună?

- Ele...

- Nu! Opreşte-te! Taci! Mi-amintesc cum ai spus tu că gândurile şi-n consecinţă şi cuvintele nu se pierd în neant, ci în spaţiu, împrejurul nostru plutesc şi pe ele fiecare le poate auzi. Aşa este?

- Exact aşa.

- Şi esenţele le pot auzi?

- Da.

- Atunci taci. De ce să le sugerăm chiar noi?

- Vladimir, tu nu te îngrijora, uşor dezvelindu-le taina, prin asta eu aş putea sterilitatea şi absurditatea neîncetatelor lor încercări să le dovedesc. Ca să-nţeleagă ele şi să-nceteze pe om să-l necăjească.

- Şi dacă-i aşa, spune-mi ce-nseamnă „creaţie" şi „inspiraţie"?

- Creaţia înseamnă că Dumnezeu a creat folosind particulele tuturor energiilor Universului şi a Sa şi chiar dacă esenţele toate la un loc s-ar aduna, pentru ca ceva asemănător Pământului să creeze, o energie întotdeauna le va lipsi. Aceea care, ca idee, Creatorului îi aparţine, născută din Divinul vis. Iar „inspiraţie" înseamnă că creaţiile din avântul inspiraţiei s-au întruchipat. Care dintre sculptori sau preamăreţi artişti, în avântul inspiraţiei creatoare, ar putea după aceea să destăinuie în ce fel ale lor penele ţineau, ce gândeau, unde se aflau?... În acele momente ei nu dădeau atenţie la toate acestea, de munca lor complet absorbiţi. De asta există energia Iubirii de Dumnezeu pe Pământ trimisă. Ea este liberă şi nimănui supusă şi justeţea lui Dumnezeu în ea păstrează, doar omulu-i slujindu-i - unicului -.

- Cât este de interesant totul, Anastasia! Tu cum gândeşti, toate acestea le vor auzi esenţele, le vor înţelege?

- Or să audă, vor şi-nţelege, poate.

- Şi ceea ce vorbesc eu, de asemenea, aud?

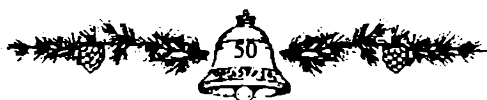
- Da.

- Atunci, să le spun şi eu părerea mea. Heii, esenţelor, acum aţi priceput voi? Şi pe viitor de oameni nu vă mai legaţi. N-o să dibuiţi voi niciodată concepţia Creatorului! Anastasia, ce spui, le-am zis-o bine?

- Foarte precis au sunat ultimele tale vorbe: „N-o să dibuiţi concepţia Creatorului!".

- De mult timp se străduie ele să ghicească?

- Din momentul în care au zărit pentru prima oară

Pământul şi oamenii în stare materială şi până în zilele noastre.

- Cu ce au păgubit încercările lor lui Adam şi nouă?

- În Adam şi în Eva, ele, mândria şi orgoliul au trezit. Şi cu dogme mincinoase să-i convingă: „Pentru a crea ceva mai bun decât viaţa, neapărat trebuie desfăcută creaţia şi cercetată pentru a afla principiul pe care a fost zămislită." Au repetat ele, deseori, în faţa omului: „Află structura întregii creaţii, doar aşa tu, deasupra tuturor, te vei înălţa." Ele au sperat că, atunci când Adam va începe să cerceteze creaţia lui Dumnezeu, să-i înţeleagă structura şi predestinarea ei, va înţelege cu mintea în ce constă secretul strânsei corelaţii dintre toate creaţiile vii. Ele vor vedea ceea ce Adam cu mintea a înţeles şi vor înţelege cum se poate zămisli asemănător creaţiei Dumnezeieşti.

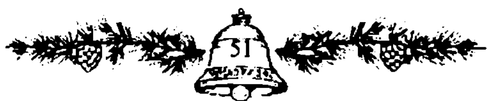
Nu a dat Adam, la început, atenţie sfaturilor şi pretextelor. Odată, însă, Eva pe Adam a hotărât să-l sfătuiască: „Eu aud o voce care susţine că toate ne vor merge mai uşor şi va fi minunat când tu vei afla structura internă a tuturor creaţiilor. Pentru ce, cu atâta încăpăţânare, să ne opunem sfaturilor? Nu ar fi mai bine să le ascultăm măcar o dată?".

La început, un ram cu minunate poame-a rupt Adam, apoi... Apoi... acum tu singur vezi, s-a oprit creatorul gând al omului. El, de atunci tot cercetează şi distruge ca să înţeleagă structura a toate cele vii şi îşi croieşte ale sale lucruri primitive, oprindu-şi pentru asta gândul.

- Anastasia, aşteaptă. Dumireşte-mă. De ce consideri tu că mintea umană s-a oprit? Când se desface câte ceva pentru a fi cercetat, dimpotrivă, noi lucruri se învaţă.

- Vladimir, omul a fost astfel conceput încât nimic să nu-i fie necesar să cerceteze. În el... Oare, cum să-ţi spun eu mai lămurit? În om e ca şi cum totul ar fi codificat şi aşa se şi păstrează. Codurile se deschid atunci când el, cu inspiraţie, slobozeşte visul creator.

- Oricum nu înţeleg, ce pagubă ar putea aduce cerce-

tarea şi cum adică omul îşi opreşte gândurile? Ai putea să-mi dai mai bine exemple, ca să-mi dovedeşti.

- Corect, ai dreptate. O să-ncerc să-ţi dau exemple. Imaginează-ţi; tu spre o ţintă te îndrepţi la volanul maşinii tale. Apoi, îţi vine-n minte să vezi cum funcţionează motorul şi datorită cărei acţiune se învârt roţile. Tu opreşti maşina şi te apuci să-i cercetezi motorul, de exemplu.

- Da, îl demontez, astfel aflu ce şi cum se află acolo, apoi de unul singur pot să-l montez la loc. Ce ar putea fi rău în asta?

- Vezi, în timp ce tu cercetezi, mişcarea ta încetează. În timp, al tău scop, nu-l vei mai atinge.

- În schimb, despre maşină voi afla mai multe. Ce rău este în faptul că am dobândit noi cunoştinţe?

- La ce bun? Menirea ta nu este să repari. Tu, de mişcare trebuie să te bucuri şi să creezi.

- Nu mă conving vorbele tale, Anastasia. Cu tine nici un şofer nu va fi de acord. Poate doar cei care în maşini străine se plimbă - japoneze sau „mercedesuri" - acestea rareori se defectează.

- Creaţiile lui Dumnezeu nu numai că nu se strică dar sunt în măsură să se şi reproducă singure, aşadar la ce bun să fie cercetate?

- Cum aşa, de ce? Măcar din curiozitate.

- Iartă-mă, Vladimir, dacă exemplul meu a fost nereuşit. Lasă-mă să-ncerc, altu' s-aduc.

- Bine, încearcă.

- În faţa ta se află o femeie încântătoare. Pârjolit de atracţia spre ea tu eşti, femeia-ţi place. Nici tu ei nu-i eşti indiferent, ea îşi doreşte cu tine în creaţie să se împreuneze. Dar cu o clipă-naintea îndemnului spre creaţie, în tine se strecoară curiozitatea de a afla cum este făcută acea femeie pe dinăuntru. Cum funcţionează organele ei interne? Stomacul, ficatul, rinichii? Ce mănâncă ea, ce bea? Cum vor funcţiona toate astea în clipele de intimitate?

- Ajunge. Nu mai spune nimic. Tu ai adus acum un

exemplu foarte lămuritor. Nu va mai fi intimitate, nu va mai fi creaţie. Nimic nu va reuşi din moment ce acel gând blestemat se va strecura. Mi s-a întâmplat şi mie odată. Am cunoscut o femeie care, pentru mult timp, mi-a plăcut, însă ea nu mă dorea. Şi numai ce s-a întâmplat că ea a spus da, eu am început să gândesc cum să fac totul cât mai bine şi nu se ştie de ce, mi-au încolţit îndoieli şi nimic nu mi-a reuşit. Am trăit o aşa mare ruşine... şi m-a cuprins panica. Am vorbit despre asta cu un prieten, mai apoi şi el a trăit aşa ceva. Am mers până şi la medic împreună. Medicul ne-a spus că au intervenit unii factori psihologici. Nu trebuia să mă îndoiesc şi să mă gândesc la ce şi cum. Eu cred că datorită acestor factori, bărbatul suferă mult. Acum eu înţeleg: toate astea din cauza acelor esenţe, din cauza lui Adam şi al sfatului Evei. Da, cu adevărat greşit s-au comportat ei atunci.

- De ce-i vezi tu doar pe Adam şi Eva? Astăzi, uite, Vladimir, nu continuă oare umanitatea-ntreagă, cu încăpăţânare, greşeala s-o repete, testamentul Domnului să nelegiuiască? Lui Adam şi Evei nu le-au fost clare urmările, însă de ce umanitatea zilelor noastre continuă cu atâta cerbicie să cerceteze totul? Creaţiile vii să le distrugă? Astăzi! Când urmările sunt atât de evidente şi nefaste.

- Nu ştiu. Poate că ar trebui scuturaţi cu toţii oarecum? Ne-a apucat damblaua cu aceste interminabile cercetări...! Gîndesc.. mă tot întreb: rău a făcut Dumnezeu că nu i-a pedepsit în mod serios pe Adam şi pe Eva. Să-l fi luat la pălmuit pe Adam ca să-i alunge prostiile din cap, prostii pentru care şi-n ziua de astăzi omenirea încă mai suferă. Şi pe Eva cu o vărguţă la fund s-o biciuiască ca pe viitor să nu se mai bage cu sfaturile ei.

- Vladimir, Dumnezeu, totală libertate omului i-A dat şi în gândurile Sale loc pentru pedeapsă nu A lăsat. Printre altele, nimic din ceea ce cu mintea este creat, nu poate fi înlăturat la poruncă. Fapte păcătuitoare vor fi săvârşite fără întrerupere, până când gândirea nu va fi reîntoarsă la cea primordială. Spune-mi, de exemplu, cine

crezi tu că a construit bomba atomică şi detonatorul?

- În Rusia, rachetele le-a construit academicianul Karalev, iar mai înaintea lui, în mod teoretic, despre toate astea a vorbit Ţelkovskij. Învăţaţii americani au făcut eforturi... Şi, la drept vorbind, la construcţia rachetelor, multe minţi umane muncesc.

- Vladimir, constructorul tuturor rachetelor şi armelor aducătoare de moarte, în realitate, unu' singur este.

- Cum este posibil să fie unul singur din moment ce în diferite ţări din lume, o mulţime de institute lucrează şi dezvăluirile lor unele de altele le ascund? Chiar în asta şi constă secretul înarmării: cine fabrică arme mai bune şi mai repede.

- Tuturor oamenilor, celor care inventatori-constructori se numesc şi nu are importanţă în care ţară ei trăiesc, el - unicul constructor - cu mare satisfacţie, baliverne de tot felul le îndrugă.

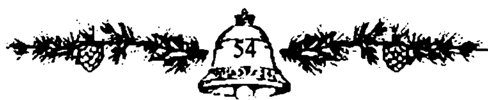
- Unde trăieşte el, în ce ţară şi cum se cheamă?

- Gândul distructiv. Acesta, de la început, pătrunzând până la om şi de corpul său material imposesându-se, născoci lancea cu vârful de piatră. Apoi, tot el a inventat şi săgeata cu vârf de fier.

- Şi dacă acest gând nimicitor ştie totul de ce nu a construit de la început racheta?

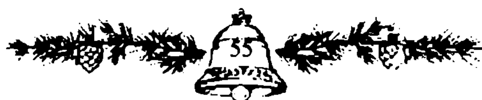
- Nu toate cele gândite în planul material al existenţei se pot realiza imediat. Lentoarea în planul material, de Dummnezeu, pentru conştientizare, a fost dată. Lancea gândului nimicitor constă în armele contemporane şi viitoarele - de mai multă distrugere aducătoare - şi a fost slobozită cu mult timp în urmă.. Pentru ca în planul material lancea în arme moderne să fie transformată, a fost necesară construcţia multor uzine şi aşa-numitelor laboratoare „de ştiinţă", la vedere de vădită bunătate, cu false ademeniri pe oameni atragându-i spre transpunerea în realitate a gândurilor aducătoare de moarte.

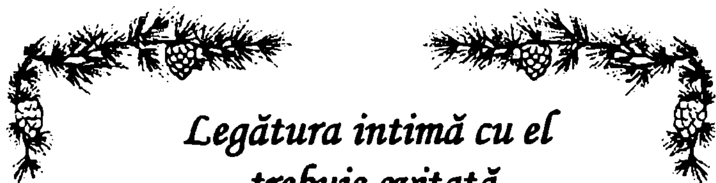
- La ce bun s-a istovit atât de neostoită?

- Pentru a se impune, pentru a distruge întregul plan material al Pământului, al întregului Univers şi al lui Dumnezeu şi tuturora să le arate că o energie superioară cu distrugerea îi domină. Şi acţionează folosindu-se de om.

- Ia te uită la ea, canalia şi vicleana ce este! Cum am putea noi s-o alungăm de pe Pământ?

Legătura intimă cu el trebuie evitată

- Amestecul înăuntrul tău nu i-l permite. Toate femeile să evite legăturile intime cu acei bărbaţi care au permis ca în ei să penetreze acest gând nimicitor, pentru a nu le naşte şi renaşte la infinit.

- Ah tu, Anastasia! De-ar fi, cu aşa ceva toate femeile să cadă de acord, ar lua-o razna toate acele minţi războinice.

- Vladimir dacă femeile ar începe să se comporte aşa, pe Pământ războaie nu ar mai fi.

- Ah da, cu siguranţă. Anastasia, bună lecţie le-ai dat tu tuturor războaielor. Bravo, Anastasia, cu ideea ta s-ar putea învinge toate războaiele. Ai nimerit în plin. Sigur că da... care dintre bărbaţi ar mai vrea să lupte, ştiind că nimeni nu va mai accepta cu el să se culce, ca urmare moştenitori nu-i va mai face? Aşadar, s-ar părea că tocmai cel care războaiele le pune-acum la cale, s-ar sinucide şi pe ale sale generaţii de urmaşi le-ar nimici.

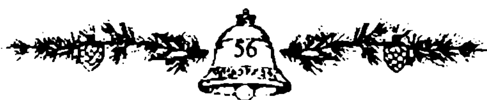
- Dacă toate femeile se vor învoi aşa să facă, războiul nimeni nu-l va mai plănui. Păcatul originar al Evei şi păcatele proprii în faţa sie-şi săvârşite şi-n faţa lui Dumnezeu, femeia ce astăzi trăieşte, le va spăla.

- Şi ce se va întâmpla atunci pe Pământ?

- Din nou lumina izvoarelor primordiale va străluci pe Pământ.

- Ah, tenacea Anastasia, ca dintotdeauna, în visul tău încrezătoare! Dar şi naivă. Cum poţi crede în toate femeile de pe Pământ?

- Dar cum să nu cred în femei, Vladimir, dacă ştiu că în fiecare femeie care pe Pământ astăzi trăieşte, esenţa

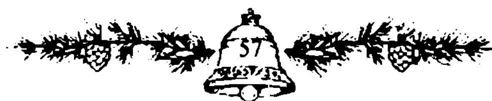

Divină este adăpostită. Fie ca în toată frumusețea ei, ea să se deschidă. Zeițelor! Femeile Pământului Divin! În voi deschideți-vă Divina voastră esență. Universului întreg vă deschideți în toată frumusețea originară. Voi sunteți creația desăvârșită, de visul Dumnezeiesc zămislite. Voi toate și fiecare la rândul ei este capabilă ca pe ale Universului energii să le domine. Ooo, femeilor, voi zeițele întregului Univers și ale Pământului sunteți!

- Cum s-ar putea demonstra, Anastasia, că toate femeile de pe Pământ sunt zeițe? Naivitatea asta a ta mă face să râd. Doar gândul că toate-s zeițe mă face să zâmbesc. Și acele care pe la tarabe stau, prin magazine și prin tot felul de chioșcuri? Femeile de servici, cele care spală farfuriile sau muncesc ca ospătărițe prin restaurante. Prin bucătărie, care zi de zi tot fierb, prăjesc și vasele le trăncănesc și ele sunt zeițe? În acest fel, tu însăți hulești. Cum poți ca, drogatele și prostituatele, zeițe să le numești? Pot să-nțeleg, când la o sărbătoare... sau pe la baluri câte-o minunată femeie dansează, despre ea se mai întâmplă să se spună că este o zeiță. Însă tot felul de matracuce, în zdrențe demodate îmbrăcate, nimeni, niciodată, zeițe nu le numesc.

- Vladimir, circumstanțele contemporane le constrâng pe zeițele terestre ca în fiecare zi prin bucătării să rânduiască. Tu ai tras concluzia că eu semăn cu o vietate sălbatică, că a mea existență este primitivă, iar civilizată ar fi doar existența pe care tu o duci. Atunci cum se face că femeile din civilizația ta, o mare parte din viață o trăiesc prin bucătării înghesuite? Podelele să le spele și de prin magazine poveri să tăbârcească? Te lauzi cu civilizația ta, însă cum de se află atâta mizerie în ea. Și cum de preaminunatele zeițe terestre în femei de servici le transformați?

- Da' unde ai văzut tu femei de servici să fie zeițe? Cele care au câtuși de puțin ceva bun în ele, pe la concursuri de frumusețe strălucesc și se scaldă în lux, cu ele toți vor să se însoare. Ele, însă, doar după bogați merg, iar pe săraci sau pe cei lipsiți de vreo valoare nici în seamă nu-i bagă.

- Fiecare femeie are o frumusețe a ei. Nu de fiecare dată îi este dat să se deschidă. Acea frumusețe care, așa ca talia, nu se poate măsura. Lungimea picioarelor, mărimea sânilor sau culoarea ochilor nu au nici o legătură cu acea frumusețe. Frumusețea, înăuntrul femeii se află, atât în tânăra fată cât și în femeia vârstnică.

- Așa? Și în femeile vârstnice? Vorbește atunci și despre babele pensionate! Ele, după tine, tot minunate zeițe sunt?

- Sunt și ele minunate în felul lor. Și în ciuda nenumăratelor îngenunchieri ale vieții, ale repetatelor frângeri ale sorții, oricare femeie pe care băbuț-au început s-o cheme, pe neașteptate într-o bună dimineață, va realiza, trezindu-se cu zorile și prin rouă plimbându-se, sub lumina de clarviziune aducătoare a soarelui zâmbind.... și-atunci...

- Atunci ce?

- Pe neașteptate, cineva o va face să iubească din nou. Ea însăși iubită va fi și aceluia căldura iubirii ei îi va dărui.

- Cui, aceluia?

- Acelui care doar al ei va fi, acela pe care-l va gândi ea, zeița.

- Așa ceva nu există.

- Ba, există. Tu întreabă-i pe vârstnici. Vei afla, romane înfocate câte au și ei.

- Și tu ești convinsă că femeile sunt în stare să schimbe lumea?

- Da, sunt! Nu încape-ndoială că sunt capabile, Vladimir. Prioritățile iubirii lor schimbându-și-le, ele - creațiile desăvârșite ale Creatorului - vor întoarce Pământului imaginea minunată a primordialității, tot Pământul într-o înfloritoare grădină a viselor Creatorului vor preschimba. Ele sunt creații ale lui Dumnezeu! Minunatele zeițe ale Pământului Divin!

Trei rugăciuni

- Uite, tu, despre Dumnezeu vorbeşti, Anastasia, dar tu cum te rogi? Sau tu nu te rogi niciodată? Multă lume, în scrisori, îmi cere să te întreb despre asta.

- Vladimir, ce vrei tu să spui prin expresia „a se ruga"?

- Cum adică? Ce altceva se poate înţelege? A se ruga... înseamnă a se ruga. Tu nu înţelegi sensul acestei expresii?

- Oamenii, în diferite moduri percep aceleaşi cuvinte şi sensul dindărătul lor. Ca să-ţi fiu cât mai pe înţeles, uite te şi întreb: cum înţelegi tu sensul rugăciunii?

- La sensul rugăciunii nu prea m-am gândit eu. Oricum, ştiu o rugăciune, cea mai importantă, uneori în gând o spun, alteori o rostesc cu voce tare, aşa... pentru orice eventualitate. Un sens oricât de mic tot pare să aibă din moment ce atât de multă lume o spune.

- Cum vine asta? Tu ai învăţat o rugăciune dar sensul ei nu ai vrut să-l afli?

- Nu că n-aş fi vrut, dar pur şi simplu nu m-am gândit niciodată la sens. Am gândit că, din moment ce tuturor le este clar sensul, la ce bun să mă mai gândesc şi eu? Rugăciunea este ca un fel de discuţie cu Dumnezeu.

- Şi-atunci, dacă în rugăciune importantă este discuţia subînţeleasă cu Dumnezeu, spune-mi cum este posibil ca fără sens cu Dumnezeu, cu al tău Tatăl să vorbeşti?

- Nu ştiu cum. Iar tu, ce te-ai agăţat aşa de sensul ăsta! Probabil că celor care au scris rugăciunea le era cunoscut.

- Dar tu ai fi vrut să-i vorbeşti personal Tatălui tău, nu-i aşa, oare?

- Sigur că da. Fiecare la rândul său ar vrea cu Tatăl direct şi personal să vorbească.

- Atunci cum se poate vorbi personal, în timp ce cuvintele altuia trebuie să le pronunţi, pe deasupra fără să chibzuieşti la ceea ce stă în dosul lor?

La început m-a deranjat meticulozitatea Anastasiei legată de sensul rugăciunii învăţate de mine, dar pe urmă am devenit curios şi am început să analizez sensurile din textul rugăciunii. Pentru că o întrebare mi-a încolţit în minte: "Ciudat, cum de se întâmplă aşa? Rugăciunea am învăţat-o, am repetat-o, şi nu odată, dar iată că la ceea ce se afla în ea, aproape că nu m-am gândit deloc. Dar, ar fi fost destul de interesant să mă gândesc din moment ce-am învăţat-o pe de rost." Şi i-am spus Anastasiei:

- Bine, o să mă gândesc eu, mai devreme sau mai târziu, la sens.

Ea mi-a răspuns:

- De ce „mai devreme sau mai târziu"? Oare nu ai putea tu chiar acum, aici, să spui rugăciunea ta?

- Pot, de ce să nu pot? Desigur că pot.

- Atunci rosteşte, Vladimir, acea rugăciune pe care cea mai importantă dintre toate tu o socoţi şi cu ajutorul căreia cu Dumnezeu tu ai încercat să vorbeşti.

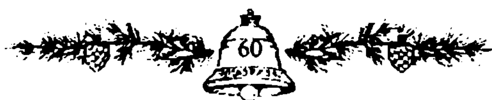
- Eu doar una singură cunosc - pe aceea. Am învăţat-o deoarece este cea mai importantă, aşa pare din moment ce toţi aşa o consideră.

- Bine, fie. Spune-acum rugăciunea ta, iar eu o să încerc să urmăresc sensul care transpare.

- Bine, ascultă.

I-am recitat Anastasiei rugăciunea „Tatăl nostru", dacă vă amintiţi, cuvintele sună aşa:

Tatăl nostru, carele eşti în ceruri!
Sfinţească-se numele Tău.

Fie în împărăţia ta
Facă-se în voia Ta.
Precum în cer aşa şi pe Pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele,
Dă-ne-o nouă astăzi
Şi ne iartă nouă greşalele noastre
Precum şi noi iertăm greşalele greşiţilor noştri,
Şi nu ne duce pe noi în ispită
Ci ne izbăveşte pe noi de cel rău.
Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava
Tatălui şi Fiului şi Duhului sfânt
Acum şi-n veacul vecilor. Amin.

Am tăcut şi am privit la Anastasia. Ea a lăsat capul în jos, nu se uita la mine şi tăcea. A rămas aşa tăcută şi tristă până ce eu nu am mai rezistat şi am întrebat-o:

- De ce taci, Anastasia?

Fără să-şi ridice capul, rosti:

- Ce cuvinte aştepţi tu de la mine, Vladimir?

- Cum, „ce cuvinte"? Eu, chiar fără să mă bâlbâi deloc, am spus rugăciunea. Ţi-a plăcut? Ai fi putut să-mi spui, dar tu taci.

- În timp ce tu ai recitat, Vladimir, eu am încercat al tău gând să-l urmăresc, ale tale simţăminte şi sensul dialogului din rugăciunea ta. Sensul cuvintelor din rugăciune mi-a fost pe înţeles dar tu nu ai înţeles toate cuvintele din ea. Al doilea gând al tău abia născut s-a destrămat, s-a pierdut, sentimente-n el nu s-au aflat de nici un fel. Tu, sensul multor cuvinte din rugăciune nu l-ai perceput, nu te-ai adresat nimănui. Tu, pur şi simplu, ai îngăimat.

- Eu am spus-o aşa cum fac toţi ceilalţi. Am fost şi în biserică, acolo şi mai multe cuvinte fără de înţeles am auzit. Am mai auzit şi altele pe care oamenii le recită. Murmură la repezeală şi atât. Însă eu, încet şi pe îndelete ţi-am spus-o, pentru ca tu să înţelegi.

- Doar că tu, înainte de a începe, ai pronunţat:

„Rugăciune - lui Dumnezeu adresată"

- Da, am spus.

- Dar Dumnezeu, Tatăl nostru, El este o individualitate distinctă, El este o substanţă vie. Capabil este Tatăl să simtă şi să înţeleagă când în mod firesc ia fiinţă un dialog. Dar tu...

- Eu, ce? Ţi-am spus doar, toţi socot că aşa trebuie să i se adreseze lui Dumnezeu.

- Imaginează-ţi, în faţa ta stă Polina - fiica ta - şi dintr-o dată se-apucă să-ngâime ceva monoton, iar frazele îi sunt de neînţeles până şi ei, cuvintele i se împleticesc aşa la voia întâmplării. Ţie, ca tată, îţi place dialogul cu fiica ta?

Imediat ce mi-am închipuit limpede situaţia, pe loc am fost cuprins de o stare oribilă. Dinaintea mea şade fiica mea şi mormăie ceva ca o bezmetică, nici ea însăşi nu ştie ce vrea. Am hotărât atunci în sinea mea: „Trebuie neapărat să pătrund sensul rugăciunii. Nu se pot rosti cuvinte aşa fără sens. Şi asta m-a făcut să cred că sunt eu însumi un făr' de minte în faţa lui Dumnezeu. Slujba să o mormăie fără de noimă aceia care vor. Eu, neapărat, va trebui să înţeleg toată rugăciunea. Doar că va trebui să găsesc pe undeva interpretarea cuvintelor neclare. Şi de ce, oare, prin biserici se vorbeşte într-o limbă fără înţeles? I-am spus, atunci, Anastasiei:

- Ştii, aici, probabil tălmăcirea este incompletă şi vagă. Poate că de asta şi gândul meu, aşa cum ai spus tu, s-a prăpădit.

- Vladimir, tu poţi înţelege sensul şi din această traducere. Fără îndoială că în ea sunt şi cuvinte care se îndepărtează de vorbirea uzuală. Dar le este clar înţelesul, când te gândeşti, când înţelegi ce este pentru tine cel mai important şi pentru Tatăl cel mai plăcut. Ce-ţi doreşti tu în timp ce-I adresezi Tatălui cuvântul de rugă?

- După cât înţeleg eu că reiese din cuvinte, probabil acelaşi lucru îl vreau şi eu. Pâinea să ne-o dea, greşelile şi păcatele să ni le ierte, de la ispită să ne păzească şi să ne

apere de cel rău. Totul era clar acolo.

- Vladimir, Dumnezeu, hrana pentru fiii şi fiicele Sale, toată le-A dat-o încă dinaintea naşterii lor. Împrejuru-ţi priveşte-te, demult ţi-a fost dat totul. Greşelile, părintele iubitor, toate le iartă fără să I se ceară, iar în ispită pe nimeni să ducă nici nu gândeşte. Putere, fiecăruia, Tatăl i-a dat să nu se dea bătut în faţa făgăduielilor deşarte. Pentru ce-L jigneşti tu pe Tatăl cu ignorarea celor ce de mult El a pregătit? Împrejurul tău există toate darurile Sale veşnice. Părintele iubitor de copiii Săi - cel care copiilor Săi le-a dat totul -, ce-ar mai putea da încă?

- Şi dacă El a omis să ne dea câte ceva?

- Dumnezeu este atotcuprinzător. Fiilor şi fiicelor Sale, totul de la început le-a pus la dispoziţie. Totul! Din plin! El, ca un părinte ce pe ai Săi copii fără reţineri şi-i iubeşte, pentru El Însuşi o mai mare mângâiere n-a gândit decât fericirea din fericirea existenţei Copiilor Săi! Fiilor şi fiicelor Sale!

Spune-mi, Vladimir, ce sentimente ar putea să-L încerce pe Tatăl, cel care a dat copiilor tot de la început şi care acum vede cum ai Săi copii, dinaintea Sa stând, continuă să se milogească: „Mereu apără-ne, salvează-ne, noi toţi făr' de ajutor suntem, noi toţi, nimic suntem"? Răspunde, te rog. Uite, tu ca părinte sau altul din prietenii tăi aţi fi vrut aşa copii s-aveţi?

- N-o să-ţi răspund eu, aici, pe loc. Singur o să mă dumiresc când, cu calm, o să gândesc.

- Da, da, sigur, Vladimir, bine. Doar că te rog, gândeşte-te când vreme-ţi vei găsi, ce-ar fi vrut să mai audă de la tine Tatăl în afara cerinţelor tale?

- Cum aşa? Şi Tatăl ar putea vrea ceva de la noi? Ce?

- Ceea ce fiecare părinte de la ai săi copii s-aud-ar vrea.

- Spune-mi, Anastasia, tu te rogi vreodată la El?

- Da, mă rog, - se auzi răspunsul ei.

- Atunci spune-mi rugăciunea ta.

- Ție, nu pot. Rugăciunea mea, Vladimir, Tatălui destinată-I este.

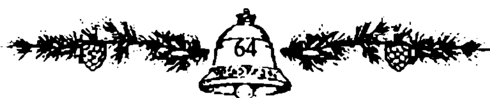
- Bine, dacă i-O spui Lui Dumnezeu o voi auzi şi eu.

Anastasia se ridică, îşi depărtă braţele, se întoarse cu faţa într-o altă direcţie de la mine şi rosti primele cuvinte ale rugăciunii sale... Cuvinte simple de rugăciune, însă... înăuntru în mine, dintr-odată ca şi cum s-ar fi cutremurat totul. Ea le rosti la fel cum facem şi noi în rugăciunile noastre. Pronunţă aceste cuvinte într-un mod simplu, aşa cum toţi oamenii le vorbesc celor apropiaţi şi dragi lor. Fiecare inflexiune din cuvintele ei era vie. Şi pasiune şi bucurie şi entuziasm şi ca şi cum în apropiere s-ar fi aflat Cel căruia Anastasia I se adresa cu fervoare:

Tatăl meu, carele eşti pretutindeni!
Pentru a vieţii lumină, ţie-Ţi mulţumesc,
Pentru existenţă,
Împărăţiei Tale-i mulţumesc,
Pentru volnicia de-a iubi şi bună de a fi.

Pentru hrana cea de toate zilele Ţie-Ţi mulţumesc!
Şi pentru a Ta îngăduinţă,
Şi pentru a păcatelor iertare, de pe al Tău Pământ.
Tatăl meu, carele eşti pretutindeni,
Fiica Ta sunt eu printre ale Tale creaţii.
Nu voi lăsa păcatele şi slăbiciunea în mine ca să intre,
Destoinică de ale Tale desăvârşiri o să mă fac.

Tatăl meu carele eşti pretutindeni,
Fiica Ta sunt eu, întru a Ta fericire.
A Ta slavă prin a mea existenţ-o voi înălţa,
Veacurile toate ce-or să vină, în al Tău vis or să trăiască.
Şi aşa va fi! Eu aşa vreau! Eu, fiica Ta sunt,

Tatăl meu carele eşti pretutindeni.

Anastasia a tăcut. Dialogul închegat între ea şi toate cele ce o înconjurau a rămas parcă suspendat. Împrejuru-i părea că lumina a început să strălucească. În timp ce ale rugăciunii sale cuvinte ea rostea împrejurul ei ca şi cum ceva invizibil s-ar fi petrecut. Şi acel ceva invizibil şi pe mine m-a învăluit. Contactul nu a fost exterior ci undeva înăuntrul meu s-a produs. Şi de la acea atingere pe loc m-am simţit mai bine şi mai liniştit. Dar pe măsură ce Anastasia se îndepărta de mine, acea stare se stingea şi-atunci i-am spus Anastasiei care tocmai se îndepărta de mine:

- Cum ai rostit tu a ta rugăciune? De parcă prin preajma ta s-ar fi aflat cineva care-ţi răspundea la rugăciune.

Anastasia s-a întors spre mine, faţa-i era luminată de bucurie. Şi-a deschis braţele în lături, s-a întors spre mine şi-a zâmbit, apoi serioasă, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

- Vladimir, Dumnezeu - Tatăl nostru -, implorător fiecăruia-I vorbeşte, fiecărei rugăciuni El Îi răspunde.

- Atunci de ce cuvintele Sale, nimeni nu le înţelege?

- Cuvintele? Atât de multe cuvinte cu felurite înţelesuri au popoarele lumii... Atât de multe limbi diferite, atâtea concepte... Există însă şi un concept comun tuturor limbilor. Există o unică chemare Divină pentru toate limbile. Prinde viaţă din foşnetul frunzelor, din cântul păsărilor şi din valuri. Are miros limba Divină, are şi culoare. Dumnezeu, prin această limbă, cerinţelor fiecăruia şi rugăciunilor imploratoare, le răspunde.

- Tu ai putea să traduci, să interpretezi prin vorbe, ce ne vorbeşte El?

- Aş putea. Aproximativ.

- De ce, aproximativ?

- Cu mult mai săracă este limba noastră decât aceea cu care Dumnezeu ne vorbeşte.

- Oricum, tu spune aşa cum poţi.

Anastasia m-a privit, şi-a întins mâinile înainte, iar

vocea... vocea, din piept îi izvorî:

Fiul Meu! Al Meu fiu drag!
Cât timp Eu te aştept. Te tot aştept.
În minutul anului, în clipa veacului,
Eu aştept.
Ţie ţi-Am dat totul. Pământul întreg al tău este.
Tu, într-u totul volnic eşti. A ta cale singur s-alegi.
Doar că te rog fiule, fiul Meu drag,
Fii fericit, te rog.
Tu nu Mă vezi pe Mine.
Tu nu Mă auzi pe Mine.
În mintea ta, îndoială şi tristeţe văd.
Tu te îndepărtezi. Încotro te-ai pornit tu?
Tu te grăbeşti. Spre ce aspiri tu?
Şi închinăciuni cuiva faci tu.
Spre tine mâna Mea o-ntind.
Al Meu fiu, drag Fiu,
Fii fericit, te rog.
Tu din nou te îndepărtezi. Iar calea spre nicăieri te poartă.
Pe calea asta Pământul se distruge.
Tu, într-u totul volnic eşti, dar lumea se nimiceşte,
Cu ultimul firişor de iarbă pe tine-O să te renasc.
Şi din nou lumea va străluci-mprejur,
Doar, fii fericit, te rog.
Pe a sfinţilor chipuri tristeţe de gheaţă văd.
Pe tine cu iadul şi cu judecata te sparie.
Şi ţie-ţi vorbesc - La judecată o să te trimit.
Însă Eu doar te implor,
În vremea când din nou noi amândoi vom fi.
Eu cred - te vei întoarce,
Eu ştiu - tu vei veni.
Din nou, Eu te voi îmbrăţişa.
Nu-ţi sunt vitreg Eu! Nu-ţi sunt vitreg Eu! Al Tău Tată drept sunt!

Al tău Tată veşnic sunt Eu, tu al Meu fiu iubit.
Fiul Meu drag,
Noi fericiţi vom fi-mpreună!

Anastasia a terminat, însă eu nu mi-am revenit imediat. Ca şi cum aş fi continuat să ascult tot ce împrejuru-mi răsuna, sau poate că auzeam cum în mine însumi prin vine într-un neobişnuit ritm sângele alerga. Ce-am înţeles? Nici până astăzi nu pot să spun.

Ea, în a sa interpretare, inspirata rugăciune a lui Dumnezeu, omului i-a oferit. Erau drepte vorbele sau nu, cine-ar putea şi cum să spună? Şi de ce, cine-ar putea să mă lămurească, ele atât de profunde sentimente au stârnit? Şi ce fac eu acum? Dintr-o agitaţie conştientă-mi port stiloul pe hârtie sau inconştientă. Înnebunesc? Ale sale cuvinte acum cu cele ale barzilor care despre ea cântă, le împletesc? Totul este posibil. Alţii, poate, după mine vor înţelege. Iar eu voi încerca, la rândul meu, să-nţeleg după ce voi termina de scris. Scriu din nou. Şi din nou, ca şi acolo în pădure, ca şi cum o pânză sfâşiind şi străbătând, surprinzător îmi răsunară iarăşi şi iarăşi soroacele rugăciunii pustnicei. Şi din nou o întrebare... O întrebare chinuitoare, până în ziua de azi încă-mi mai bântuie prin minte... tablouri multe din viaţa noastră conturând şi multă meditaţie. Şi, să răspund mă tem. Însă nici s-o mai ţin în mine nu mai sunt în putere. Poate că cineva va găsi vreodată un răspuns grăitor!

Rugăciunea! Această rugăciune a Anastasiei! Doar vorbe şi nimic mai mult! Vorbele pustnicei din taiga, fără de educaţie, dar cu al ei original mod de gândire şi mod de trai... Doar vorbe şi nimic altceva. Dar de ce, de fiecare dată când acestea răsună, mi se umflă venele de pe mâna care scrie şi sângele prin ea pulsează mai iute? Pulsează, măsurând secundele în care neapărat trebuie să hotărâm cum este mai bine să trăim mai departe. Să-i ceri bunului Tată; „izbăveşte-mă, dă-mi, oferă-mi”? Sau, uite-aşa hotărât şi din suflet , cum a făcut ea, să rosteşti:

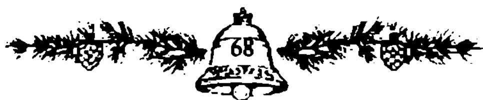

Tatăl meu, carele eşti pretutindeni,
Nu voi lăsa păcatele şi slăbiciunea în mine ca să intre,
Fiu al Tău sunt eu, întru a Ta fericire.
A Ta slavă prin a mea existenţ-o voi înălţa.

Care, din ale rugăciunii sensuri va fi mai plăcut Lui? Ce-ar trebui să fac eu sau noi toţi împreună? Pe care cale să mergem?

Tatăl meu, carele eşti pretutindeni,
Nu voi lăsa păcatele şi slăbiciunea în mine ca să intre...

Însă, puterea unde s-o găsim pentru a spune aşa ceva? Şi ca spusele, mai de-apoi, în realitate să le transpunem!?

Neamul Anastasiei

- Spune-mi, Anastasia, cum s-a făcut că tu şi strămoşii tăi, de-a lungul atâtor milenii, aţi rămas să trăiţi în profunda taiga, separaţi de societate? Dacă, în adevăr, e aşa cum susţii tu că, umanitatea ar reprezenta un organism unic şi toţi ar avea aceleaşi origini, atunci de ce neamul vostru, între toate celelalte, apare ca un neam răzleţit?

- Tu ai dreptate, toţi au un singur părinte. Şi există părinţii pe care noi îi vedem... dar mai are fiecare destin uman şi libertatea de a-şi alege propria-i cale care spre un anumit ţel să-l poarte. Printre altele, de educaţia sentimentelor depinde alegerea.

- Şi-atunci cine i-a educat aşa pe străbunii tăi îndepărtaţi încât până în ziua de astăzi întreg neamul tău se deosebeşte atât de tare? Care este secretul unui astfel mod de trai?

- Încă din acele îndepărtate vremuri... Îndepărtate am spus, dar ca şi cum ar fi fost ieri... Mai bine spun aşa: când au venit acele vremuri în care umanitatea nu-şi mai concepea ale sale proprii creaţii, în schimb, să cerceteze şi să distrugă creaţia Divină căta, când săgeţile deja zburau şi blănurile animalelor ucise, pe ale oamenilor corpuri erau socotite că ar fi trebuit să atârne, când conştiinţa tuturor se schimbase şi se îndreptau pe calea ce'nspre ziua de astăzi i-a purtat, când nu'nspre creaţie ci la cercetare mintea umană râvnea, la un moment dat s-au apucat oamenii să cerceteze de unde, acea măreaţă satisfacţie reuşesc să atingă bărbatul cu femeia atunci când se-mperechează? Atunci, pentru prima oară, bărbaţii au început s-aleagă femeile, iar ele - femeile - bărbaţilor să li se dea au început, nu de dragul creaţiei, ci

pentru a primi satisfacţiile, amândurora plăcute. Li se păru atunci, la fel cum oamenilor şi acum li se mai pare, că satisfacţia se obţine doar atunci când are loc uniunea bărbatului cu femeia; uniunea trupească dintre-ale lor corpuri vizibile.

În realitate, satisfacţiile din uniunea corpurilor fizice nu sunt depline, sunt trecătoare. În timpul actului de plăcere, celelalte planuri ale „eu"-ului uman nu participă. Însă omul a aspirat spre sentimentul deplinătăţii, schimbând corpurile şi modurile lor de împerechere, doar că nici până astăzi nu a reuşit să-l atingă.

Tristele rezultate ale desfătării trupeşti au fost copiii lor. Ai lor copii care au fost privaţi de inteligibilitatea aspiraţiilor care să-i conducă spre transpunerea visului Divin în viaţă reală. Şi-au început femeile-n dureri să nască. Şi copiilor, care în chinurile vieţii să crească osândiţi au fost, lipsa celor trei planuri ale existenţei nu le permise, fericirea ca s-o afle. Şi uite-aşa, până în zilele noastre am ajuns.

Una din primele femei care în dureri să nasc-au început, a văzut că a ei micuţă nou-născută, în timpul naşterii o mânuţă şi-a fracturat şi atât de fragilă era, încât nici putere să plângă nu avea. Şi a mai văzut femeia cum acela cu care care ea în plăcerile trupeşti s-a desfătat, la naştere a rămas impasiv şi cu altă femeie distracţia trupească şi-a căutat-o. Şi femeia ce-ntâmplător mamă a devenit, lui Dumnezeu, cu indignare I s-a adresat. A apucat-o brutal pe fetiţa-i nou-născută şi departe de toţi ceilalţi, în pădurea deasă, de oameni nelocuită, a alergat. Cu disperare, oprin-du-se pentru a-şi trage răsuflarea, de pe obraz cu mâna ale sale lacrimi ea şi-a şters şi la Dumnezeu din când în când cuvinte răutăcioase-a aruncat: „De ce într-a Ta - aşa cum o consideri Tu - minunată lume - există durere, există răutate, există dezicere? Nu mă încearcă nicio satisfacţie când la lumea de Tine zămislită, eu privesc. Mă pârjolesc toată de disperare şi sânge rău. De toţi am fost părăsită. Iar cel cu care eu m-am mângâiat, acum cu alta el se mângâie, de mine

a uitat. Şi toate astea Tu le-ai zămislit. El este-al Tău, pe mine cel ce m-a trădat şi m-a'nşelat. Ea, cea pe care-acum el mângâie, tot a Ta este. Ei sunt ale Tale creaţii, nu-i aşa? Eu, însă? Eu, de răutatea spre ei îndreptată, ard. Fără de bucurii a Ta lume mie acum mi-a devenit. Ce fel de soartă pentru mine ai ales? Şi de ce copilul ce l-am născut a venit atât de monstruos şi pe jumătate mort? Nu vreau să-l vadă nimeni. Nu simt fericire în mine de la contemplaţia lui."

Acea femeie, nu cu grijă aşeză, ci cu ură aruncă în iarba din pădure micuţul ghemotoc viu, pe fiica ei. Cu disperare şi răutate strigă din nou, adresându-I-Se lui Dumnezeu:

- Nimeni să n-o vadă vreodată pe fiica mea! Şi Tu, uite-Te! Priveşte la toate acele suferinţe, care printre-ale Tale creaţii se petrec. Ea nu v-a trăi. Eu nu pot s-o hrănesc pe creatura născută. Clocoteşte-nveninat laptele din pieptul meu. Eu plec. Dar Tu priveşte! Priveşte cât sunt de multe prin lumea de Tine zămislită, nedesăvârşirile. Să moară în faţa Ta nou-născuta creatură. Să moară printre creaţiile ce Tu ai zămislit.

Cu răutate şi disperare de la a sa fetiţă, femeia a alergat. Iar fetiţa nou-născută, singură, un ghemotoc fără de-ajutor şi-abia respirând, a rămas în iarba din pădure. Străbunica mea îndepărtată, Vladimir, era acea fetiţă din pădure.

Dinspre Pământ îndreptate, percepu Dumnezeu răutatea şi disperarea. Compasiunea şi îngrijorarea-L cuprinseră pe El din plânsul cu sughiţuri al nefericitei femei. Dar nu putu iubitei sale soarta să i-O schimbe, Tatăl cel nevăzut. Deasupra femeii ce în disperare alerga, libertatea se vedea şi aureola de El dăruită-i. Fiecare om, singur soarta-şi făureşte. Planul material nimănui nu-i este subordonat. Doar omul însuşi deplin stăpân pe a sa soarta este.

Dumnezeu este o individualitate distinctă. A tuturor Tată El este, dar nu trăieşte în planul material. Complexul tuturor energiilor universale, însă, în El se află, întreg

complexul de sentimente caracteristice omului, se află. El, să se bucure poate, să se îngrijoreze şi să se-ntristeze când unul din ai Săi fii sau ale Sale fiice, calea spre suferinţă îşi alege. Tandreţea părintească spre toţi El şi-O revarsă şi-n fiecare zi pentru toţi, fără deosebire, tot Pământul cu razele soarelui de Iubire El îl scaldă. Cu fiecare zi nu pierde El speranţa că ai Săi fii şi fiice pe calea Divină o vor apuca. Nu la poruncă, nu de frică ci de libertate folosindu-se, vor înţelege ei care le este calea spre creaţia obştească, spre renaştere şi spre bucuria contemplaţiei creaţiilor lor. El crede, Tatăl nostru, şi aşteaptă. Şi viaţa Sa şi-O prelungeşte. Întreg complexul de sentimente umane în El se află.

Să-şi închipuie poate oare cineva, ce a simţit Tatăl nostru - Dumnezeu - când în pădurea Sa, printre ale Sale creaţii, nou-născutul copiilor Săi, încet-încet murea?

Nu are mâini pământeşti Dumnezeu. Vedea totul, dar nu putea El pe micuţa fetiţă la piept s-o strângă. A dat totul, ce ar putea mai mult să dea? Şi-atunci, Universul înzestrat cu puterea de a încărca de energii visul Divin, în pădurea aceea, deasupra micuţului ghemotoc se concentră... Deasupra acelui minuscul ghemotoc în stare să distrugă, printr-o rapidă expansiune, infinitatea de lumi universale. El concentră deasupra pădurii energia Iubirii Sale. Iubirea pentru toate creaţiile Sale. El s-a transpus prin ele în faptele Sale terestre. Şi ele...

De buzele deja învineţite ale fetiţei ce-n iarbă zăcea, s-a atins o picătură de ploaie şi în acelaşi moment un călduţ vântişor a adiat. S-a presurat de prin copaci polenul, iar fetiţa l-a inhalat. Ziua a trecut şi noaptea s-a pogorât, iar fetiţa nu a murit. Ierburile pădurii, animalele toate, în Divinul voal de tandreţe, pe fetiţă ca pe-un copil al lor au învăluit.

Trecut-au anii şi fetiţa, fată deveni. Lilit aş putea s-o numesc.

Când ea - „Lilit" - prin iarbă se plimba, pe roua zorilor, totul împrejur de bucurie exclama! Lilit, cu al său zâmbet, lumina şi mângâia lumea de Dumnezeu creată-i

împrejur. Lilit se comporta cu toate dimprejurul ei aşa cum noi cu mamele şi taţii noştri ne purtăm.

De-acuma mare, ea tot mai des de marginea pădurii se apropia. Cu băgare de seamă printre tufişuri şi prin iarbă ascunzându-se, ea privea cum oamenii, atât de asemănători ei, ciudata lor viaţă-şi trăiau. Tot mai mult de la creaţia Divină depărtându-se, case-şi construiau, distrugând totul împrejur, cu blănurile animalelor în mod ciudat învelindu-se. Şi erau încântaţi, nimicind plantele Divine şi-l preamăreau pe cel care mai repede distrugea. Din creaţiile nimicite, ceva tot construiau. Încă nu ştia Lilit pe-atunci că, pentru ceea ce viu era, în moarte preschimbând, oamenii, deştepţi se socoteau.

Ea îşi dorea de oameni să se apropie, pentru a le spune lor despre ceea ce fericire tuturor le poate aduce. Ea, creaţia comună şi-o dorea şi bucuria de la a ei contemplaţie. Tot mai mult în ea creştea necesitatea de a da naştere unei noi creaţii vii Divine.

A sa privire tot mai des spre unul anume şi-o îndrepta. Printre toţi ceilalţi el, cel mai biet părea. În ale luptei neisprăvit era el socotit, cu a sa lance nu reuşea departe să arunce. Gânditor, adesea el, în sine, se-nchidea şi la ale lui visa.

Odată, Lilit s-a apropiat de oameni. A cules darurile pădurii şi cu ea luându-le într-un coşuleţ din vergi de vie împletit, le-a dus grupului de oameni care stăteau împrejurul unui pui de elefant ucis, de la care bărbaţii se sporovăiau nedesluşit. Era şi el printre ei, al ei ales. Văzând-o, cu toţii pe loc amuţiră. Lilit era o fată minunată. Cu corpul despuiat, nu a văzut ea că pornirile trupeşti pe toţi bărbaţii puseră stăpânire. Cu toţii, bărbaţii s-au năpustit asupra ei. Ea, ale sale daruri le-a aşezat în iarbă şi-a observat atunci cum le ardeau privirile pline de dorinţă celor ce în urma ei alergau. Al său ales în urma celorlalţi bărbaţi se ţinea.

Încă la distanţă Lilit, intrigată, simţi cum subtilele strune ale sufletului ei de unda agresiunii au fost atinse. Şi,

făcând un pas îndărăt, brusc se întoarse şi alergă de la bărbaţii-războinici care se apropiau.

Îndelung au fugărit-o, de impulsul carnal mânaţi, acei bărbaţi. Nu s-a obosit ea, sprintenă a alergat, iar urmăritorii plini de sudoare s-au oprit. Fără de minte, ei, după Lilit, au tot alergat. Nu ştiau ei, acei care pe minunata fată o râvneau că, pentru ca o aşa minunăţie să cunoască, înăuntrul său fiecare la fel ca ea ar trebui să fie.

Şi de la alergătură, războinicii s-au ostenit. Pierzând-o din vedere pe Lilit, au făcut cale întoarsă şi s-au rătăcit. Într-un târziu au regăsit cu toţii calea spre casă.

Unul singur însă a continuat prin pădure să rătăcească. Obosit, s-a aşezat pe un trunchi de copac doborât la pământ şi a cântat. Lilit încetişor s-a furişat, la el cătând şi ascultând cum cântecelul el îl susura, acela pe care ea şi-l dorea şi care laolaltă cu ceilalţi bărbaţi în urma ei a alergat. De la ceva distanţă, totuşi dinainte-i s-a înfăţişat, pentru a-i arăta calea spre al său sat. El s-a pornit, fără ca după ea s-alerge. Ajunşi la marginea pădurii, când a văzut el teii şi-al său sălaş, de toate a uitat şi-a alergat spre casă. Lilit se uită în urma alesului său. Ba inima-i bătea în mod neobişnuit, ba i se oprea din bătaie, când Lilit sie-şi vorbi şi repetă: „Fii fericit, între toţi ceilalţi, iubitul meu, fericit să fii. Ooo, cât de mult aş vrea, un cântec fericit şi vesel de al tău să ascult aici în pădurea mea."

Tânărul ce alerga, brusc se opri, gânditor spre pădure se răsuci, apoi spre sat îşi îndreptă privirea şi iarăşi spre pădure. Pe neaşteptate, el lancea sa la pământ şi-a aruncat-o şi a păşit încrezător. S-a apropiat de locul unde Lilit stătea ascunsă. Când i-a trecut pe-alături, Lilit care era ascunsă în tufişuri, îl privi fără-ntrerupere. Şi poate că privirile de dragoste l-au oprit. El s-a întors şi a mers la Lilit. S-a oprit lângă ea şi ea nu a fugit. În mâna lui întinsă a sa palmă încă timidă i-a aşezat. Şi împreună, luându-se de mână, ei au plecat fără să se fi vorbit unul cu celălalt. În poiana unde Lilit crescuse merseră; poetul - al meu părinte -

şi străbuna mea.

Trecură anii şi neamul se perpetuă. Şi în niciuna din generaţiile de străbuni ai mei, nici măcar unul din ei intenţie n-avu să ajungă acolo unde trăia un alt popor atât de asemănător la vedere dar cu o altă soartă. Aşa au mers ei pe diferite căi. Ba printre războinici s-au rătăcit, ba printre sacerdoţi, ba drept învăţaţi să apară s-au străduit. Poeziile poeţilor au strălucit. Ei s-au străduit să arate că există o altă cale spre fericirea omului, alături de Acela Care a creat totul, de El să nu se-ascundă în folosul rutinei mercantile în paguba Tatălui, şi că altor esenţe nu trebuie să li se închine.

Ei au încercat să povăţuiască, dar au pierit. Şi chiar dacă o femeie singură sau un bărbat rămânea, ei, a lor iubire şi-o regăseau în mijlocul diferitelor forme de viaţă - astfel s-a perpetuat neamul, neschimbându-şi, de cum era de la începuturile primordiale, al lor mod de viaţă.

Pentru a simți faptele tuturor oamenilor

- Anastasia, așteaptă, - uite ce mi-a trecut prin cap să te întreb: - tu spui că au murit cu toții. Și continuă așa de mii de ani. Și că toate încercările fără de rezultate au fost și că toată omenirea merge oricum pe calea aleasă?

- Da, toate încercările fără de succes au fost, ale mamelor mele și ale taților mei.

- Au murit cu toții, vasăzică?

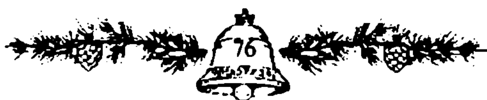
- Toți au murit, cei care în lume au ieșit cu gând să vorbească.

- Dar, asta poate să însemne un singur lucru, - și tu vei muri ca toți ceilalți. Doară și tu ai început să vorbești. Și, prin asta, ar fi o prostie ca să mai speri la ceva. Iar dacă nimănui nu i-a reușit ca modul de viață al lumii să-l schimbe, de ce tocmai tu...?

- De ce, de moarte înainte de vreme să gândești, Vladimir? Uite, eu continui să trăiesc. Și tu îmi ești alături și fiul nostru așa va crește.

- Ce te face să fii atât de încrezătoare? Ce te mână să crezi că tocmai tu, în pofida tentativelor strămoșilor tăi, vei câștiga? Tu, ca și ei, doar vorbești.

- Doar vorbesc și nimic mai mult, socoți tu? Câteodată, frazelor mele mai multă atenție dă-le. Nu pentru minte sunt ele. Nu sunt informații în ele, înainte de vreme nu îți da cu părerea; oamenii le citesc și în mulți sentimente fremătătoare stârnesc. Pentru c-așa-s construite ele, ca oamenii printre rânduri să-nțeleagă. Cu poeziile lor, în propriile suflete, spațiile în mod miraculos le umplu. Nu eu, ci ei singuri, acum, despre Divinul Adevăr vorbesc, dezvăluindu-l. Tot mai numeroși devin ei, acum nimic nu-i

mai poate întoarce de pe calea viselor caracteristice doar lui Dumnezeu. Şi nici măcar n-am reuşit a mea misiune pân' la capăt să o duc şi deja în sufletele multora, în ceea ce Dumnezeu a aşteptat, ale lor dorinţe s-au preschimbat. Şi asta este cel mai important.

Când sufletul în vis către ceva aspiră, atunci în mod hotărât, crede-mă, negreşit totul în viaţă se transpune.

- Atunci spune-mi, de ce mai înainte astfel de fraze nu s-au născut?

- Nu ştiu. Poate că Creatorul a făcut să strălucească vreo energie nouă! O energie care vorbeşte într-un nou mod despre ceea ce în fiecare zi împrejurul nostru vedem, dar însemnătatea cuvenită nu-i dăm. Iar senzaţiile mele nu mă-nşeală, eu simt desluşit, El, din nou toate energiile Sale le accelerează. Răsăritul se va revărsa peste tot Pământul. Fiicele Sale şi fiii de pe Pământ vor cunoaşte acea viaţă care a fost zămislită de energia visului Divin. Şi eu şi tu vom fi părtaşi la asta. Dar,... cei mai importanţi! Cei mai importanţi sunt cei care, primii au putut să citească acele gânduri care printre rânduri s-au răspândit, acele gânduri care, ca o muzică, în sufletele oamenilor, energia Creatorului au revărsat. Totul a reuşit! Totul s-a petrecut! Deja în minţi, o nouă lume să construiască aspiră oamenii.

- Tu, Anastasia, vorbeşti aşa... Spune mai concret, ce-ar trebui oamenii să facă, cum şi ce fel de lume să construiască; lume în care fiecare să trăiască fericit?

- Acum, Vladimir, mai concret nu pot. Tratate, pe Pământ nu puţine în viaţa lumii au fost date. În faţa multora din ele, oamenii în închinăciune s-au aplecat. Doar că fără sens sunt toate acestea. Tratatele nu sunt în putere lumea s-o schimbe şi doar un singur punct face dovada acestui fapt.

- Care este acel punct? Nu înţeleg.

- Acolo unde acel punct în Univers se află, limitele a toate sunt stabilite. Acel punct datorită căruia, astăzi toată lumea există. Şi totul depinde de direcţia în care-şi va dirija următorul pas. Toate astea vorbesc despre faptul că niciun

sens acele tratate nu au. Din clipa creației, întreaga umanitate doar de sentimente ghidată își duce traiul.

- Așteaptă, așteaptă. Eu... eu, oare, nu am făcut totul cu mintea în viață?

- Vladimir, tu, ca și ceilalți oameni, cu mintea ta raportul materiilor l-ai schimbat, încercând prin intermediul senzațiilor materiale să simți acele senzații despre a căror existență, în mod intuitiv, fiecare om este conștient. Pe care fiecare le caută dar nu le poate găsi.

- Care senzații? Ce caută fiecare? Despre ce vorbești?

- Vorbesc despre ceea ce au simțit oamenii atunci la origini, pe când încă-și mai duceau viața în rai.

- Și ce-ai vrea să spui cu asta, că eu am făcut atâtea cu mintea mea, doar pentru ca senzațiile acelor sentimente în rai trăite să le cunosc?

- Tu, Vladimir, gândește-te singur, pentru ce ai făcut tot ce ai făcut?

- Cum, pentru ce? Ca și toți ceilalți și eu mi-am pus la cale viața și familia. Pentru a nu mă simți mai prejos decât ceilalți.

- Pentru a nu te „simți" - ai spus tu?

- Da, chiar așa am spus.

- Acum încearcă să-nțelegi. „Pentru a simți"... faptele tuturor oamenilor.

- Cum adică, ale „tuturor"? Ce vrei să spui; că și în faptele narcomanilor se ascunde căutarea acelorași sentimente?

- Desigur. Ca oricare altul și ei își doresc ca aceste simțăminte să le afle, mergând pe calea lor. Trupul la chinuri fizice supunându-l, de-acele prafuri folosindu-se, ei își doresc ca măcar pentru o secundă, câtuși de puțin aceste prafuri, mărețele simțăminte să-i ajute să le-atingă.

Bețivul și el, de-asemenea, de toate uitând schimonosindu-se, amar-otravă bea, doar pentru că și pe el cătarea sentimentelor mărețe îl frământă.

Şi-şi stoarce mintea învăţatul, un nou mecanism bizar mai născoceşte, gândindu-se c-acesta lui şi tuturor celorlalţi măreaţa satisfacţie s-o afle de folos le-o fi. Toate în van.

De-a lungul istoriei sale, gândirea umană nu de puţine ori, absurde lucruri a creat. Vladimir, aminteşte-ţi, şi pe tine o mulţime de aparaturi te înconjoară acolo unde trăieşti. Şi fiecare acel mecanism este considerat apogeul gândirii ştiinţifice. Truda mulţimilor de oameni a fost necesară pentru fabricarea lor. Doar că te rog, spune-mi tu, Vladimir, care din acele mecanisme ţi-a făcut ţie viaţa fericită şi mulţumitoare?

- Care?.. Care?.. Poate că dacă ar fi să le iau separat, niciunul. Dar toate la un loc luate, uşurează cu mult viaţa. Maşina, de exemplu. La volan te aşezi şi mergi unde pofteşti. Afară e frig, plouă, dar în maşină poţi porni încălzirea. Afară este arşiţă, de pe tine şiroaie de sudoare curg, însă tu în maşină deschizi aerul condiţionat şi pe loc răcoarea te învăluie. Iar în casă, uite în bucătărie, de exemplu, pentru femei, tot felul de îndemânări se găsesc. Maşini de spălat vase sunt, pentru a scuti femeile de trudă. Şi mai sunt şi aspiratoare pentru a face curat mai uşor şi timp pentru a economisi. Tuturor, le este clar că există o multitudine de aparaturi care ne ajută să ne uşurăm viaţa.

- Jalnic, Vladimir, cât de iluzorii sunt aceste facilităţi. A sa viaţă, umanitatea, astfel, şi-o scurtează şi chiar şi cu nenumărate suferinţe pentru toate aceste aparaturi trebuie să plătească. Pentru a-şi dobândi toate acele maşinării neînsufleţite, oamenii sunt constrânşi ca nişte slugi fără tragere de inimă să muncească, viaţa întreagă să şi-o irosească. Aparaturile făr' de suflet ce-i înconjoară nu sunt altceva decât indicatorii nivelului de neînţelegere a esenţei existenţiale a omului în Univers.

Tu eşti om! Cu mai mare atenţie ia seamă la ce te înconjoară. Pentru a obţine tot mai noi aparaturi, uzine noi sunt ridicate, care pâclă otrăvitoare fumegă, fără de viaţă

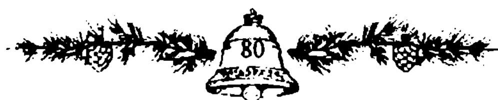
devine apa... dar tu... Tu, omule, pentru ele, toată viaţa ta într-o trudă nefericită trebuie să ţi-o iroseşti. Şi nu ele-ţi slujesc ţie ci tu lor, fabricându-le, reparându-le şi închinându-te lor. Acum să-mi spui tu, Vladimir, care dintre înţelepţii voştri învăţaţi a inventat şi în ce uzină a construit uite acest mecanism destinat slujirii omului?

- Care mecanism?

- Veveriţa cu nucuşoara ei care sub palma mea acuma stă:

Am privit la mâna Anastasiei. Ţinea mâna întinsă cu palma în jos cam la vreo jumătate de metru deasupra ierbii. Şi sub palma ei, în iarbă, pe labele dinapoi stătea o veveriţă roşcată. Cu labele din faţă veveriţa ţinea un con de cedru. Botişorul roşcat ba spre con fremăta, ba în sus se iţea, iar ochişorii rotunzi şi strălucitori ai veveriţei priveau la chipul Anastasiei. Anastasia zâmbea privind la micuţa bestie fără să se mişte iar mâna o ţinea ridicată ca mai 'nainte. Veveriţa lăsă imediat conul în iarbă, se agită deasupra lui şi cu ghearele de la lăbuţele dinainte dezghiocă conul şi scoase la iveală o micuţă nucă. Ridicându-se din nou pe labele dinapoi şi iţindu-şi botişorul, îi întinse nucuşoara Anastasiei ca şi cum ar fi rugat-o s-o primească din lăbuţa ei. Dar, ca şi mai-nainte, Anastasia stătea în iarbă fără să se mişte. Atunci veveriţa, aplecându-şi căpşorul, sprintenă, crănţăni coaja nucuşoarei şi cu ghearele lăbuţelor curăţă miezul şi îl aşeză pe frunza unei plante. Apoi ea, tot mai multe nucuşoare scoase din conul de cedru, crănţănind coaja scoase afară miezurile şi le aşeză pe frunze. Anastasia îşi coborî mâna şi-şi aşeză în iarbă palma cu faţa-n sus. Iar veveriţa, toate miezurile curăţate de pe frunză, în palmă i le aşeză grăbită. Anastasia cu cealaltă palmă liberă, cu delicateţe mângâie blana pufoasă a animalului, iar veveriţa dintr-o dată rămase nemişcată. Apoi tot mai aproape de Anastasia veni şi se opri cuprinsă de un fel de euforie; fremăta în faţa ei şi o privea în ochi.

- Îţi mulţumesc! - privind-o pe veveriţă rosti

Anastasia. - Tu astăzi eşti bună ca niciodată, frumoaso. Pleacă, mergi acuma, hărnicuţo! Găseşte-ţi un ales al tău, de tine destoinic, frumoaso.

Cu mâna arătă spre cedrul cu ramurile sale stufoase. Săltând jucăuşă, micuţa veveriţă făcu două cercuri împrejurul Anastasiei, apoi, urmărindu-i gestul mâinii, săltă pe trunchiul copacului şi dispăru în coroana acestuia. Pe palma întinsă spre mine se vedeau miezurile de nucuşoare de cedru curăţate. „Într-adevăr! Aşa mecanism mai zic şi eu, - am gândit. - Singură recoltează hrana, singură o aduce, în plus o şi curăţă de coajă, cheltuieli pentru ea nu sunt necesare, reparaţii şi nici energie electrică nu cere."

Gustând un miez de cedru, am întrebat:

- Acei domnitori, ca Alexandru Macedon, Cezar, conducători care au purtat războaie, Hitler... şi ei, la fel ca şi toţi ceilalţi, erau în căutarea senzaţiilor din primordialitate?

- Desigur. Au vrut să se simtă stăpânii Pământului. În subconştientul lor, ei au gândit că acea senzaţie s-ar fi aflat prin ceea ce cu toţii, intuitiv caută. Dar, procedând aşa, s-au înşelat.

- Tu socoţi că au greşit? De ce crezi asta? Doar nu a existat încă nimeni până acum care să se războiască cu întreaga lume.

- S-au războit prin ţări şi oraşe. Oraşele erau ocupate, biruite, însă acei învingători, de la aceste victorii doar scurte satisfacţii obţineau. Şi spre o bătălie mai mare aspirând, ale lor războaie ei prelungeau. Au cucerit o ţară şi nu numai una, dar fără bucurie, dimpotrivă doar grijile le creşteau şi frica de a pierde tot şi iarăşi au încercat satisfacţia s-o afle pe calea acţiunilor războinice. Ale lor minţi mânjite de realitatea ce-i înconjura deja nu mai erau în stare să-i poarte spre preamăreţele senzaţii ale visului Divin. Trist le era sfârşitul tuturor conducătorilor de războaie de pe Pământ. Analiza contemporană a istoriei tuturor binecunoscută vorbeşte despre asta. Doar că, din păcate, rutina, frământările şi nenumăratele dogme mercantile nu le permit

shijesc ție că tu ... fabricând ... dintre

... jucăușă ... împrejurul Anastasiei ... pe trunchiul copacului și dispăru în coroana acestuia. Pe ... de cedru curățate. Într-adevăr! Așa mecanism mai zic ... în ... de coajă ... pentru ... Și sub ... dus roșcată. Cu ... cedru ... Alexandru Macedon ... iar ... Hitler ... Desigur! ... Veverița ... în ... Ridicându-se din nou pe ... ca ... exista ... mai-nainte. Anastasia stătea în iarbă fără să ... vorbește despre asta. Doar că, din păcate, ... permit

Prânzul din taiga

De fiecare dată când mergeam la Anastasia în poieniță, luam cu mine câte ceva de ale gurii. Conserve, biscuiți, pește tăiat felii și împachetat în vid - toate ermetic împachetate în celofan. Dar de fiecare dată când mă întorceam de la ea, mă regăseam cu toate proviziile intacte. Iar Anastasia, de fiecare dată, îmi pregătea desăguțe. De obicei îmi dădea nucușoare, fructe proaspete înfășurate în frunze și bureți uscați.

Noi obișnuim să mâncăm bureții bine fierți, prăjiți, murați sau sărați. Anastasia îi mănâncă uscați fără nicio preparare. La început mi-a fost teamă să-i gust chiar, dar mai târziu i-am mâncat și pot spune că... O bucățică de burete în saliva din gură se înmoaie, se poate suge ca pe bomboane sau se poate înghiți. Pe urmă m-am obișnuit cu ei. Odată, aflându-mă într-una din călătoriile mele de la Moscova la Ghelendjyk, (mergeam la o conferință cu cititorii) toată ziua am mâncat doar bureții pe care mi i-a dat Anastasia. Și Solnțev, directorului centrului din Moscova, a condus mașina și a mâncat și el din acei bureți. Când am luat cuvântul la conferință le-am oferit celor prezenți în sală, oamenii nu s-au sinchisit să-i ia. Cei care au apucat, au luat câte un burete, pe loc l-au mâncat și cu nimeni nimic rău nu s-a întâmplat.

În genere, nu-mi amintesc ca vreodată, în timp ce mă aflam în ospeție la Anastasia, noi să ne fi așezat în mod deliberat la masă. Am gustat, în călătoriile mele, ce mi-a oferit Anastasia și senzația de foame niciodată nu m-a încercat. Doar că de data asta...

Probabil că prins fiind de meditația asupra sensului

rugăciunii spuse de Anastasia, nici nu am băgat de seamă când a reuşit ea să pregătească, dacă se poate spune aşa, o masă mare.

În iarbă, aşezate pe frunze de diferite mărimi se vedeau alimentele. Erau aranjate pe o suprafaţă de aproape un metru pătrat. Totul era frumos rânduit şi împodobit. Afine negre, afine roşii, mure, zmeură, coacăze roşii şi negre, fragi uscaţi, bureţi uscaţi, un fel de făină galbenă, trei castraveţi şi două roşii nu prea mari. O mulţime de mănunchiuri de plante împodobite cu petale de flori. Într-o covăţică mică, scobită în lemn, se distingea un lichid alb asemănător laptelui. Mai erau nişte turte, care nu am înţeles din ce erau făcute şi miere în faguri pe care erau presărate grăuncioare de polen ale unor flori variat colorate.

- Aşează-te , Vladimir, gustă pâinea uscată pe care Dumnezeu ne-a trimis-o. - îmi propuse Anastasia, zâmbind cu complicitate.

- Ia te uită! - am strigat eu, neputându-mă abţine de entuziasm. Ia te uită ce frumos ai aranjat totul. Exact ca o bună gospodină la sărbătoare.

Anastasia se bucură măgulită, râse ca un copil fără să-şi ia privirea de la masa gătită, apoi, pe neaşteptate, plesni din palme şi strigă:

- Ai, ai, ce bună gospodină mai sunt, am uitat de condimente! Ţie, doar, îţi plac mirodeniile picante şi tot felul de condimente. Nu-i aşa că-ţi plac?

- Da, îmi plac.

- Şi gospodina asta bună a uitat de ele. Numa'decât o să-mi îndrept greşeala.

S-a uitat împrejurul ei, a alergat un pic într-o parte şi a adunat câte ceva de prin iarbă. Apoi, în alt loc printre tufişuri, a adunat ceva şi în grabă a presărat printre castraveţi şi roşii un micuţ smoc gătit sub forma unui buchețel de diferite ierburi şi mi-a explicat:

- Mirodenii. Sunt picante. Gustă-le de pofteşti. Acum nu lipseşte nimic. Gustă din fiecare câte puţin,

Vladimir.

Am luat un castravete, m-am uitat la toate acele feluri de alimente din taiga şi-am spus:

- Păcat că nu este pâine.

- Este şi pâine, - răspunse Anastasia, - uite. - Şi mi-a întins un tubercul. - Asta este rădăcină de brusture, eu am gătit-o astfel ca pentru tine să înlocuiască gustoasa pâine, cartoful şi morcovul.

- Nu am mai auzit ca brusturele să fie folosit în bucătărie.

- Tu, gustă-l. Nu-ţi fă griji, din el, mai demult, foarte multe feluri de mâncare gustoase şi benefice se găteau. Tu, mai întâi gustă, l-am ţinut în lapte. L-am înmuiat...

Am vrut s-o întreb de unde a luat laptele, însă am muşcat din castravete... Nu am mai spus nimic până nu am mâncat castravetele. L-am mâncat fără pâine. Tuberculul care-nlocuia pâinea l-am luat din mâinile Anastasiei, dar nu m-am atins de el, l-am ţinut aşa în mână până am terminat castravetele.

Înţelegeţi, castravetele la vedere nu se deosebea cu nimic de ceilalţi pe care-i mai văzusem, însă la gust era cu totul altfel decât cei pe care i-am mâncat eu până atunci. Castravetele din taiga avea o aromă plăcută care nu se asemăna cu nimic. Voi, probabil, cunoaşteţi deosebirea la gust şi aromă dintre castraveţii crescuţi în sere şi cei crescuţi prin grădinile sub cerul liber? Cei din grădini sunt cu mult mai gustoşi şi aromaţi. Castravetele Anastasiei, la fel sau poate şi mai tare, se deosebea în sensul bun de cei pe care eu înainte îi mâncasem de prin grădinile sub cerul liber. Fără să aştept, am luat o roşie şi am mâncat-o toată fără să mă opresc. Şi gustul ei fu la fel de neobişnuit şi delicios. Roşia, ca şi castravetele, era mai bună la gust decât oricare alta pe care-am mâncat-o până atunci. Nici castravetele şi nici roşia nu aveau nevoie de sare, smântână sau ulei. Erau deja gustoase aşa. Ca mărul, zmeura sau portocala. Nimeni, nu se

apucă, doară, să îndulcească sau să săreze mărul sau para.

- Unde ai cules legumele astea, Anastasia? Ai dat o fugă în sat? Ce soiuri sunt astea?

- Eu, singură m-am ocupat de ele. Ţi-au plăcut?

- Da, mi-au plăcut! Aşa legume, eu, pentru prima oară, mănânc. Vasăzică, ai o grădinuţă a ta, o seră? Tu cu ce prăşeşti pământul, îngrăşămintele de unde le iei? Din sat?

- Din sat doar seminţele le-am luat, de la o femeie, o cunoştinţă de-a mea. Locul l-am ales printre ierburi şi ele au crescut. Roşiile le-am sădit toamna, apoi sub zăpadă le-am adăpostit, iar în primăvară au început să crească. Castraveciorii i-am însămânţat în primăvară, iar ei, micuţii, au reuşit să se-mplinească.

- Dar, cum de-s atât de gustoase? Sunt soiuri noi?

- Soiuri obişnuite. Ele se deosebesc de cele de grădină prin aceea că în timpul creşterii nu le-a lipsit nimic din cele trebuincioase. În condiţiile grădinii, când culturile sunt private de atingerea între ele, când creşterea le este zorită cu îngrăşăminte, ele nu pot asimila toate cele necesare pentru a se desăvârşi, pentru a plăcea omului.

- Laptele de unde-l ai, turtele din ce sunt făcute? Eu credeam că tu nu foloseşti absolut deloc alimente de origine animală, dar uite că văd lapte...

- Acesta nu este lapte de animale, Vladimir. Laptele din faţa ta mi l-a dat Cedrul.

- Cum adică, Cedrul? Poate, oare, un copac să dea lapte?

- Da, poate. Doar că nici pe departe, orice copac. Cedrul, de exemplu, poate. Gustă-l, în conţinutul acestei băuturi sunt cuprinse multe şi felurite substanţe nutritive. Iar laptele care-l ai dinainte nu numai corpul fizic îl poate hrăni. Nu-l bea tot dintr-odată. Ia-l cu două trei înghiţituri, altminterea nimic altceva n-o să mai mănânci, te vei sătura doar cu laptele.

Am luat trei înghiţituri. Laptele era gros, cu gust plăcut, uşor dulceag. Şi încă ceva; de la lapte venea o

căldură dar nu ca aceea care vine de la laptele cald de vacă. O căldură discretă, enigmatică, m-a încălzit tot pe dinăuntru şi am avut şi senzaţia că mi-a schimbat starea de spirit.

- Este delicios acest lapte de cedru, Anastasia. Foarte gustos! Cum trebuie „muls" cedrul ca să dea lapte?

- Nu se mulge. Minusculele miezuri de nuci, suculente de lapte trebuie pisate cu un pilug special într-o piuă de lemn, cu calm şi pe-ndelete. Aşa, îndelung, adăugându-se din când în când câte puţină apă vie de izvor. Uite-aşa se obţine laptele de cedru.

- Nu ştia nimeni de asta?

- Înainte, foarte multă lume ştia, încă şi acum, în micuţele sătucuri siberiene, uneori se mai bea lapte de cedru. În oraşe însă, cu totul alte feluri de alimente sunt preferate, nu atât de prielnice pe cât de comode de mâncat, de transportat sau de pregătit.

- Vorbeşti adevărat tu, prin oraşe totul trebuie făcut în grabă. Dar acest lapte... ce copac mai este şi acest Cedru! Un singur copac poate da şi nuci şi ulei şi făină pentru turte şi lapte.

- Şi încă multe altele mult mai neobişnuite mai poate da cedrul.

- Ciudat. De exemplu, ce altceva mai dă?

- Minunate parfumuri din uleiul său eteric se pot face. Parfumuri pure şi de leac. Nici un parfum artificial nu poate întrece aroma uleiului esenţial de cedru. Aromele cedrului pun la dispoziţie prin ele parfumul Universului, corpul uman în stare să lecuiască aromele cedrului pot şi-l pot proteja pe om de rău.

- Tu poţi să-mi descrii cum se obţin aceste parfumuri din cedru?

- Pot, sigur că pot, însă tu, Vladimir, mai mănâncă încă puţin.

Am dat să iau o roşie, însă Anastasia m-a oprit:

- Aşteaptă, Vladimir, nu mânca aşa.

- Cum, aşa?

- Eu am gătit mai multe feluri pentru tine, tu, mai întâi gustă-le pe toate, ca el să se lecuiască.

- Cine, el?

- Organismul tău. În timp ce guşti din toate, el singur îşi va alege cele necesare. Tu vrei să mănânci tot mai pe ales. Organismul tău, însă, va alege singur ceea ce-i este de trebuinţă.

„Uite-aşa, - am gândit eu, - pentru prima dată îşi schimbă ea principiile".

De fapt, Anastasia m-a lecuit deja de două ori de unele boli interne. Nu ştiu exact ce boli, dar eu simţeam dureri puternice ba la stomac, ba la ficat sau rinichi. Deseori mă dureau toate de-odată. Durerile erau mari, iar pastilele fără de leac nu ajutau întotdeauna. Dar eu ştiam că o să vin la Anastasia şi că ea mă va lecui, ea de fiecare dată reuşeşte foarte repede. Însă, a treia oară ea nu a mai vrut să mă lecuiască. Nici măcar cu privirile ei, durerea nu mi-a mai luat-o acum, aşa cum a mai făcut înainte; mi-a spus doar că din moment ce nu-mi schimb obiceiurile de viaţă, nu este bine să fiu vindecat, întrucât vindecarea în acest caz, dăunează numai.

Întorcându-mă acasă am început să fumez mai puţin şi să reduc şi băuturile spirtoase. Am făcut chiar şi post negru câteva zile. M-am simţit mai bine. Şi am înţeles atunci că nu trebuie să alergăm la medic sau la vraci de fiecare dată, ci trebuie să ne însănătoşim singuri de boli atunci când ne apasă. Desigur, bine ar fi dacă nu ne-ar necăji niciodată. Singur nu am reuşit să mă însănătoşesc, dar nici ajutorul Anastasiei nu i l-am mai cerut, iar ea a fost de acord.

- Tu, doar, mi-ai spus că nu o să mă mai lecuieşti şi nici măcar durerile nu o să mi le mai iei.

- Bolile tale nu ţi le voi mai lua niciodată. Boala este dialogul lui Dumnezeu cu omul. Însă aşa ca acum - este posibil; vezi, eu numai îţi ofer alimente, prin asta nu ne opunem firescului ci doar lor.

- Lor? Cui?

- Acelora care pun la punct programul dăunător omului.

- Ce program dăunător? Despre ce vorbeşti?

- Despre acel program impus, după care tu şi majoritatea oamenilor, Vladimir, te hrăneşti. Este un program foarte dăunător.

- Poate că sunt şi dintre aceia care mănâncă după programe - sunt de toate felurile; de slăbit, de îngrăşat - dar eu mănânc cum vreau. Nici măcar nu am vrut să citesc vreounul din acele programe. Intru în magazin şi-mi aleg ce-mi place.

- Asta este adevărat, tu alegi, odată intrat în magazin, ceea ce cu rigurozitate magazinul îţi oferă.

- Da.... În magazin, toate sunt frumos ambalate, împachetate. De asta şi există concurenţă mare, toţi vor să-i intre în voie cumpărătorului, să-i ofere tot felul de comodităţi.

- Tu crezi că pentru comoditatea cumpărătorului fac toate astea?

- Pentru ce altceva, de nu?

- Toate sistemele de viaţă tehnocrată acţionează, Vladimir, doar în avantajul lor. Poate să fie, oare, o comoditate pentru tine să primeşti alimente conservate şi congelate sau apă pe jumătate omorâtă? A hotărât el, oare - al tău organism - asortimentul de alimente care se găsesc în magazin?

Sistemul tehnocraţiei şi-a asumat responsabilitatea de a-ţi furniza toate cele trebuincioase vieţii. Tu, cu astea ai căzut de acord, te-ai încrezut în totalitate şi chiar să mai gândeşti ai încetat, devreme ce toate cele necesare ţie îţi sunt puse la dispoziţie.

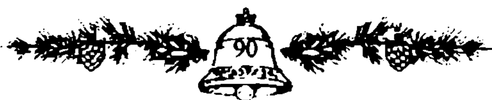
- Dar, uite că trăim aşa cu toate astea şi nu murim din cauza magazinelor.

- Clar lucru, tu trăieşti. Dar boala? De unde-ţi vin bolile? Gândeşte-te, de unde vin toate bolile oamenilor? Bolile şi durerile sunt nefireşti pentru om, ele nu sunt altceva

decât netemeinicia căii alese. Acum, tu despre asta, singur vei înţelege. Dinaintea ta stă doar o micuţă parte a ceea ce pentru om a creat natura Dumnezeiască. Gustă doar câte puţin din toate, iar din ce-o să-ţi placă o să iei şi cu tine. Trei zile vor fi de ajuns pentru a-ţi combate bolile cu ierbuşoarele pe care singur o să le şi culegi.

Eu am gustat câte puţin din fiecare în timp ce Anastasia a continuat să vorbească. Câteva din smocuşoarele de ierburi erau serbede. Altele însă, mi-au plăcut şi le-am mai mâncat după aceea. Pe urmă, Anastasia, înainte de plecarea mea, mi-a pus în geantă câteva din cele ce-mi plăcuseră. Asta a fost tot ce-am mâncat timp de trei zile. Şi durerea mi-a trecut definitiv.

Ar fi putut ei, lumea s-o schimbe?

- Cum se face, Anastasia, că de fiecare dată când vorbeşti despre străbunii tăi, vorbeşti întotdeauna mai mult despre străbune, despre femei? Despre bărbaţi, despre ai tăi taţi, aproape deloc. Ca şi cum taţii din neamul vostru nu ar însemna nimic. Ori tu, al tău cod genetic, sau poate raza ta nu-ţi permit să vezi, să-ţi simţi străbunii de pe linia bărbătească? Este chiar obijduitor pentru ei, pentru ai tăi taţi.

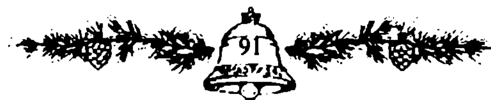
- Faptele taţilor mei, ca şi ale mamelor care au trăit în trecut, de asemenea, le pot simţi şi vedea dacă vreau. Dar, nu sunt nici pe departe în stare să înţeleg tot ce-au făcut taţii mei. Să înţeleg importanţa lor pentru vremurile contemporane, pentru toată lumea şi pentru mine însămi.

- Povesteşte-mi măcar despre unul dintre taţii tăi ale cărui fapte nu reuşeşti să le înţelegi până la capăt. Tu eşti femeie, ţie-ţi vine mai greu să-nţelegi bărbaţii. Mie o să-mi vină mai uşor, eu sunt bărbat. Dacă o să înţeleg o să te ajut şi pe tine să înţelegi.

- Da, da, sigur, o să-ţi vorbesc despre acel tată care putea să cunoască, să creeze substanţe vii, mai puternice decât toate armele contemporane şi viitoare. Dinaintea lor, lucrurile artificiale nu rezistă, ele sunt în măsură să schimbe lumea, să distrugă galaxii sau alte noi lumi să clădească.

- Chiar aşa? Şi unde sunt toate astea acum?

- Orice om de pe Pământ le poate crea dacă înţelege, dacă simte... Sacerdoţilor egipteni le-a împărtăşit o mică parte din acestea, tatăl meu. Uite şi astăzi, conducătorii din lume guvernează după schema şi după mecanismul acelor sacerdoţi. Tot mai puţin din logica şi mecanismul

conducerii, acum ei înţeleg. Nu s-a desăvârşit acel mecanism de-a lungul secolelor, ci s-a degradat.

- Opreşte-te, opreşte-te, din vorbele tale reiese că preşedinţii contemporani conduc după schema sau dispoziţia sacerdoţilor anticului Egipt?

- Nimeni nu a purtat nimic din schema guvernatoare a acelor timpuri. Gândirea colectivă cu puteri decizionale, astăzi, niciun guvern n-o mai întrebuinţează.

- Este destul de greu de dovedit aşa ceva, tu mai bine încearcă să expui totul în ordine.

- O să încerc să-ţi istorisesc totul de-a fir a păr, tu doar încearcă să-nţelegi.

Cu zeci de mii de ani în urmă, pe când lumea nu cunoscuse încă măreţia Egiptului, pe când un astfel de guvern nu exista, comunităţile umane erau fărâmiţate într-o puzderie de triburi. Separată de comunităţile umane dimprejurul ei, ducându-şi traiul după legile sale, trăia o familie - străbunicul meu şi străbunica mea. Totul, ca din timpurile primordiale, ca în rai, în poiana lor îi înconjura. Doi sori, frumoasa străbunic-a mea avea. Unul era cel care strălucea, cu razele-i trezind la viaţă, celălalt al său ales era.

Se trezea întotdeauna prima, se scălda în pârâu, lăsându-se mângâiată de lumina care răsărea, lumina fericirii de la toţi o aştepta şi tuturor pe-a ei le-o dăruia. Aştepta când se trezea el, al său iubit. A lui privire-n zori când se trezea, întâia oară de a ei privire îi era întâmpinată. Când ale lor priviri se întâlneau, împrejuru-le totul amuţea. Iubirea şi freamătul, beatitudinea şi entuziasmul, spaţiul fascinat în el absorbea.

Cu îndeletniciri de fericire aducătoare, ziua trecea. Meditativ privea tatăl întotdeauna, cum soarele se cobora la orizont şi-apoi cânta.

Ea, cu entuziasm ascuns, cântul i-l asculta. Încă nu ştia străbuna mea pe-atunci, cum de cuvintele în cântec înaripate, *imagine* nouă şi neobişnuită făuresc. Acel cântec, tot mai des străbuna mea vroia s-asculte şi simţind lămurit

dorința străbunei mele, tata cânta de fiecare dată, nuanțe tot mai conturate și neobișnuite desenând. O *imagine* nevăzută între ei doi începu să prindă viață.

Într-una din dimineți, trezindu-se, străbunicul meu nu s-a uitat ca de obicei cu privirea iubirii și nu s-a minunat. Liniștit, s-a ridicat și a mers în pădure. Într-un loc dosnic, o văzu el pe străbunica mea sosind.

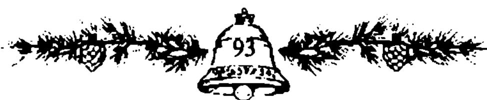
Ea se ridică singură, rezemându-se de cedru. Tatăl meu o apucă de după umeri. Privirea umedă-i, străbuna, spre el nu-și ridică. El îi atinse cu degetele lăcrămioara care i se prelingea pe obraz și tandru îi vorbi:

- Eu știu. Tu te gândești la ea, iubita mea. Tu te gândești la ea, dar vina nu-i a ta. De nepătruns *imaginea* de mine zămislită este. De nevăzut, însă de tine mai iubită decât de mine, este. Nu-i vina ta, iubita mea. Eu o să plec. Acum eu, printre oameni o să merg. Prilej să aflu am avut cum minunate *imagini* eu să făuresc. Despre asta, oamenilor o să le vorbesc. Ceea ce eu știu și alții vor putea să afle. Și o *imagine* minunată vor crea oamenii în grădina izvoarelor primordiale. Iar mai puternică decât substanțele vii în Univers nimic altceva nu se va mai afla. Și chiar și pe-a ta dragoste de mine, a mea *imagine* să-nving-a reușit. Acum, *imagini* extraordinare să făuresc eu pot. Și, oamenilor, ele vor sluji.

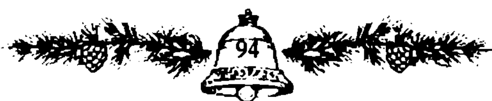
Îi tresăltară umerii străbunei mele și vocea tremurătoare-i șopti:

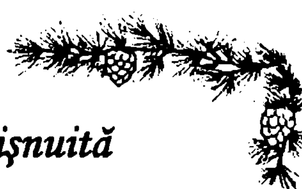
- De ce? Iubitul meu, tu, pentru mine dragă *imagine*-ai creat. Ea, nevăzută-mi este. Iar tu - cel ce să văz eu pot - de la mine pleci. Al nostru prunc, deja-n mine se mișcă. Ce-o să-i vorbesc de tatăl lui?

- O lume minunată, minunatele *imagini* vor clădi. Viziunea unui tată, copilului nostru, prin ele, i se v-arăta. Destoinic viziunii ce fiului i se va arăta, eu de voi fi, atunci mă va cunoaște al meu fiu. Iar dacă nedestoinic imaginii sale eu voi fi, atunci eu la o parte mă voi da, aspirațiilor spre minunat și spre visare, lui să nu-i încurc.

Spre mirarea străbunei mele, el, îndepărtatul meu tată, a plecat... A mers printre oameni. A dus cu el acea măreață revelație. A mers cu dorința ca, fiilor săi și fiicelor toate, o lume minunată să le clădească.

Putere neobişnuită

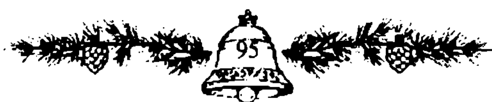
În acele vremuri, oamenii diferitelor triburi de pe Pământ erau în vrajbă. Şi fiecare trib tot mai mulţi luptători vroia să aibă. Iar printre războinici, mizerabili erau consideraţi aceia care de cultivarea pământului şi de poezie erau atraşi. În fiecare trib trăiau sacerdoţi. Aceştia urmăreau, pe oameni să îi sperie. Însă n-aveau un scop definit, spaima altora pe ei îi consola. Şi-şi mângâia fiecare amorul propriu la gândul că pentru el, Dumnezeu a făcut mai multe decât pentru ceilalţi.

Din câteva triburi, străbunicul meu, poeţi a reuşit să adune şi sacerdoţi. De toţi, nouăsprezece oameni erau, unsprezece cântăreţi-poeţi, şapte sacerdoţi şi străbunicul meu. Într-un loc îndepărtat şi pustiu ei s-au adunat.

Cântăreţii şezură smeriţi; încrezuţi şi cu mare fală sacerdoţii, separat se adunară. Străbunul meu le vorbi:

„Pot înceta triburile învrăjbeala şi războaiele. Într-un unic stat va trăi poporul. În el drept va fi conducătorul şi fiecare familie se va izbăvi de suferinţele războiului. Unii pe alţii, oamenii se vor ajuta. Societatea umană al său drum spre grădina izvoarelor primordiale îşi va regăsi".

Dar, de la început, de străbunicul meu sacerdoţii râseră, vorbindu-i: „Cine să vrea de bună voie a sa putere altuia s-o dea? Ca toate triburile la un loc să se adune, unul mai puternic decât celelalte să fie ales va trebui şi să învingă, însă tu, fără de război vrei totul să se-ntâmple. Naivă este vorba ta. Pentru ce ne-ai chemat aici, străinule fără de minte?" S-au ridicat atunci sacerdoţii ca să plece. Însă tatăl meu, cu aceste vorbe, îi opri:

- Voi sunteţi înţelepţi, a voastră înţelepciune pentru a face lege comunităţilor umane vă va folosi. Pot să vă dau fiecăruia dintre voi o astfel de putere încât nici o armă de mâna omului făcută, acesteia să i se-mpotrivească să nu poată. Când în slujba binelui o veţi folosi, tuturor spre ţel, spre adevăr şi spre rezultatul fericit, să ajungeţi, vouă vă va ajuta. Când cel ce-o va folosi, cu gânduri răufăcătoare spre oameni o va îndrepta, el însuşi va muri.

Vestea despre nemărginita putere pe sacerdoţi îi opri. Cel mai vârstnic dintre ei, tatălui meu grăi:

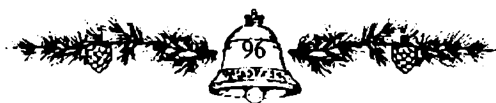
- De cunoşti vreo putere neobişnuită, nouă vorbeşte-ne despre ea. Şi dacă-ntr-adevăr este în stare un stat să-ntemeieze, rămâi tu printre noi în acel stat ca să trăieşti. Împreună, legile comunităţii umane, le vom face.

- De asta şi am venit la voi, să vă vorbesc despre o putere neobişnuită, - le răspunse străbunul tuturora, - dar mai înainte de toate astea, vă rog; numiţi un conducător dintre toţi cei cunoscuţi de voi. Călăuza să nu fie un om avid, să fie un om bun care în iubire cu familia sa trăieşte şi la război nu se gândeşte.

A răspuns sacerdotul cel mai vârstnic, că exista un om destoinic de a fi călăuză şi care evita toate bătăliile. Însă tribul îl nesocotea, pe el războinicii nu-l stimau şi din această pricină, în acel trib puţini războinici şi-au dorit să rămână. Şi pentru a evita războaiele, ei deseori au fost constrânşi să-şi schimbe aşezămintele şi să se mute, alte locuri prielnice vieţii să întemeieze, în condiţii vitrege să descalece. Acea călăuză, Egipt se numea.

- Egipt, acel stat să se cheme, - spuse tatăl. - Trei cântece o să vă cânt. Voi cântăreţilor-poeţi, prin diferite triburi aceste cântece oamenilor să le cântaţi. Iar voi sacerdoţilor, printre oamenii Egiptului să vă aşezaţi. Din toate părţile, familii o să vă ajungă, cu legile voastre bune să le întâmpinaţi.

Tatăl, trei cântece celor adunaţi cântă. Într-unu' imaginea dreptei călăuze făuri, Egipt numind-o. Un altul,

viziunea comunității ce fericită la un loc trăia. Iar într-al treilea, familie iubitoare cu copii fericiți într-însa, tați și mame, el o-nfățișă, care cu toții, într-un stat deosebit trăiau.

Cuvinte obișnuite, tuturor cunoscute și mai 'nainte auzite, au fost rostite. Dar prin acele cuvinte, astfel de fraze se creau, încât cei care-ascultau, cu respirația tăiată le primeau. Din pieptul tatălui meu o altă melodie mai răsună. Ea chema, atrăgea, răpea și imagini vii zămislea.

Țara Egiptului încă nu exista în fapt, încă nu se înălțau templele sale, însă nu știa tatăl meu că totul apare în urma celor ce, gândul omului și visele contopindu-se unele cu altele, evocă. Și, cu inspirație, cântă tatăl care cunoscuse puterea neobișnuită pe care Creatorul nostru - preamărețul - i-A dăruit-o fiecăruia. Și a cântat tatăl cu-acea putere înzestrat; acea putere care-l deosebește pe om de toate, care autoritate asupra toate-i dă, care omulu-i permite să se cheme fiul lui Dumnezeu și creator.

Cântăreții-poeți, cu pasiune și inspirație, cele trei cântece prin toate triburile le-au cântat. Cu ale lor minunate viziuni create, pe oameni i-au atras, iar oamenii au lăsat multe locuri, în Egipt ca să se stabilească.

După cinci ani, din micul trib Egipt o mare țară s-a născut. Celelalte triburi care mai înainte, deasupra altora se socoteau, s-au dezmembrat în mici fărâmițe. Și nu au putut face nimic căpeteniile de luptători pentru a se-mpotrivi acestei dezmembrări. A lor autoritate s-a stins, a pierit, ceva pe ei îi învinse, însă nu războaiele.

Obișnuiți ca de la averi pământești să se războiască, ei nu au băgat de seamă cât erau de puternice acele *imagini-viziuni* care pluteau deasupra tuturor, acele imagini care sufletului uman îi sunt pe plac, acele imagini care inima o atrag.

În fața viziunilor, chiar a uneia singure, însă pură și neîntinată de postulatele mercantile, absurde apar războaiele pământești, cu lănci înarmate sau cu alte arme de moarte aducătoare, biruite sunt războaiele. Dinaintea viziunilor,

războaiele nu au nici o putere.

Puternică, țara Egiptului s-a consolidat. Pe ale lor călăuze, faraoni sacerdoții îi numeau. Sacerdoții, adunându-se în temple, departe de rutina omenească, au dat legi pe care faraonul-călăuză era obligat să le urmeze. Și fiecare locuitor de rând cu plăcere le urma. Și fiecare, a sa viață, la înălțimea *imaginii-viziuni* s-o ridice, se străduia.

În cel mai important templu, printre sacerdoții de seamă, părintele meu a trăit. Preț de nouăsprezece ani sacerdoții l-au urmat. Cu știința din toate științele născută, măreţele viziuni cum se zămislesc s-au străduit să-nvețe.. Tatăl, deschis a încercat să le dezvăluie totul, de bune intenții mânat. Au aflat-o știința toată sau o parte, sacerdoții, acum nu este clar, dar este-n van, aici să precizăm.

Odată, după nouăsprezece ani, cel mai de seamă sacerdot i-a strâns împrejuru-i pe cei mai apropiați sacerdoți ai săi. Ei mergeau plini de emfază în templul principal, în care faraonii nici nu aveau voie să intre.

Sacerdotul cel mai de seamă pe un tron ședea, iar ceilalți împrejurul lui mai jos s-au așezat. Zâmbitor, al meu părinte, printre sacerdoți stătea. Cu chibzuință în sine tot s-adună, o altă melodie cântă, viziune nouă-n ea, sau poate deja veche, accentuă.

Sacerdotul cel mai însemnat le vorbi celor adunați:

- Mareață-nvățătură noi am cunoscut. Lumea întreagă cu ea se poate călăuzi, dar pentru ca puterea voastră, peste toți de-a pururi să dureze, dintre acești pereți nici măcar o fărâmă de cunoștință nu va trebui să iasă. Noi, o limbă a noastră va trebui să născocim pe care să vorbim doar între noi, pentru ca nici măcar din greșeală nimănui dintre noi să nu-i poată scăpa vreo vorbă.

Disertații multe, de-a lungul secolelor, în multe limbi, în rândul popoarelor vom răspândi. Lasă, cu toți să se mire, mintea să și-o frământe la tot ce le punem noi dinainte. Și vom lansa pentru ei o mulțime de științe miraculoase și dezvăluiri de tot felul, astfel încât de esențial tot mai departe

să se țină lumea de rând și conducătorii. Iar înțelepții în veacurile ce-or să vină fie ca pe alții, ei, să-i minuneze cu tratate înțelepte și tot felul de științe. De la esențial, prin asta îndepărtându-se ei înșiși și pe alții, esențialul tot mai mult să-l înstrăineze.

- Așa să fie, - se învoiră toți cu cel mai de seamă sacerdot. Singurul care tăcu a fost părintele meu.

Sacerdotul cel de seamă continuă:

- Înc-o problemă, pe noi, neîntârziat să rezolvăm ne-așteaptă. Timp de nouăsprezece ani am atins o învățătură, prin care viziunile se creează. Oricare va putea, iarăși și iarăși, alte noi viziuni să zămislească, prin care lumea să o schimbe, să distrugă un stat sau să-l întărească, însă enigma tot mai rămâne. Poate să-mi spună cineva din voi cum de, cu toate astea, fiecare la rândul său, viziuni mai puternice sau mai slabe poate să creeze? Și de ce, pentru a zămisli ne trebuie atâta timp?

Toți sacerdoții amuțiră. Nimeni, răspunsul nu-l știa. Prea'naltul sacerdot continuă, ușor ridicând glasul, de la încordare bastonul în mână-i tremură când tuturor, din nou le vorbi:

- Printre noi, unul singur se află-n stare, ca iute viziunile să le zămislească, iar puterea lor de neîntrecut rămâne. Pe noi toți, el nouăsprezece ani ne-a învățat, totuși ceva nespus rămâne. Noi toți, acum să-nțelegem va trebui, că între noi egali nu suntem. Nu este important titlul pe care fiecare din noi îl poartă. Fie ca fiecare să știe că, unu' singur dintre noi asupra tuturor poate guverna nevăzut, în taină. El este liber să înalțe sau să ucidă pe oricine cu puterea unei viziuni pe care-o poate zămisli. El este în măsură, soarta statului s-o hotărască. Eu sunt sacerdotul suprem, puterea mie-mi este dată, eu sunt în măsură să schimb echilibrul de forțe. Să închid ușa templului în care noi acum stăm. Devotatul străjer de la intrare, fără a mea poruncă ușa nimănui n-o va deschide.

Supremul sacerdot coborî de pe tron, încet pășind și

cu bastonul ciocănind pe lespezile de piatră, s-a apropiat de părintele meu, în mijlocul sălii s-a oprit pe neaşteptate şi privind la el, grăi:

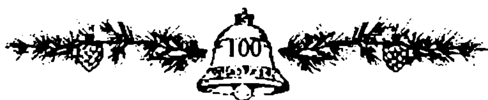
- Acum, alege tu din cele două, calea ta. Uite-o pe prima. Acum tu, pentru toţi, vei dezvălui secretul puterilor tale şi vei explica cum şi prin ce ea se creează, doar atunci tu vei fi numit sacerdot, al doilea după mine sau primul când eu nu voi mai fi. În faţa ta toate fiinţele se vor închina. Dar dacă taina nouă nu ne-o vei deschide, atunci a doua cale-n faţa ta va sta. Te duce ea doar pe această uşă.

Sacerdotul arătă spre o uşă care ducea din sala templului într-un turn în care nu erau nici ferestre şi nici alte uşi dosnice. Acel turn cu pereţii netezi avea în vârful său o terasă de pe care odată-n an, într-o zi prestabilită, în faţa norodului adunat, cânta străbunul meu sau vreun alt sacerdot.

Sacerdotul suprem arătând părintelui spre uşa care ducea în turn, mai adăugă:

- Pe uşa asta tu vei merge şi-napoi niciodată nu te vei întoarce. Uşa să fie zidită, eu poruncă o să dau şi doar o mică ferestruică în ea o să poruncesc să se facă, prin ea tu minimul de ale gurii vei primi în fiecare zi. Când vremea va veni şi împrejurul turnului oamenii se vor aduna, atunci tu pe platforma din vârf vei ieşi şi lor te vei înfăţişa. Tu vei ieşi numai că melodii creatoare nu vei cânta. Tu te vei înfăţişa doar ca poporul să te vadă şi pentru ca neliniştea în ei să nu se cuibărească de la dispariţia ta. Tu vei putea doar cu vorbe să întâmpini norodul. De, cântec de creaţie tu să le cânţi te vei încumeta, atunci trei zile de-a rândul, apă şi mâncare nu vei primi. Pentru două cântece, şase zile nici mâncare şi nici apă nu vei primi, astfel singur te vei condamna la moarte. Acum, însă, hotărăşte din cele două căi pe care-o alegi?

Liniştit, străbunul se ridică de pe locul său. Pe chipul său nu se zăreau nici spaimă şi nici îngrijorare, doar tristeţea uşor îi crispă faţa. Spre şirul de sacerdoţi şezuţi se îndreptă, în ochii fiecăruia privind. Şi-n fiece pereche de ochi setea

cunoaşterii el văzu. Cunoaşterii şi avidităţii... în fiecare pereche de ochi el mai află. Severi şi plini de aviditate, căruntul sacerdot ochii-şi arătă, pe pietrele de pe podeaua templului bastonul şi-l bătu şi sever părintelui în faţă salivă împroşcând, îi repetă:

- Cât mai degrab-alege care din cele două căi tu vei urma.

Al meu părinte, fără de spaimă-n glas, răspunse:

- După voinţă, poate ca, soarta mea prin cale de mijloc, eu să aleg.

- Cum poţi alege calea pe jumătate? - strigă sacerdotul. - De mine să-ţi faci râs cum îndrăzneşti şi de toţi cei care-n templu acum se află?

Părintele spre uşa care-n turn ducea se îndreptă, apoi întorcându-se către toţi, grăi:

- Să râd de voi sau să vă jicnesc, credeţi-mă eu nici nu m-am putut gândi măcar. Pe voia voastră eu în turn pentru totdeauna o să merg. Şi înainte ca să plec, în faţa voastr-a tuturor taina o voi dezvălui cum pot şi ştiu, al meu răspuns a doua cale mi-o va aduce. Iată acum şi pentru ce calea de mijloc eu am şi ales.

- Aşadar, vorbeşte! Nu îngădui, - vocile sacerdoţilor prezenţi prin templu răsunară. - Unde este taina?

- Ea - taina-n ou se află, - cu calm răspunsul răsună.

- În ou? În care ou? Despre ce vorbeşti tu, explică-ne? - cei adunaţi pe părinte-l întrebară, iar el pe loc se pregăti să le răspundă.

- Din oul de găină, un pui va creşte care mai de-apoi găină iar va deveni. Oul de raţă - o raţă din el va creşte. Oul de vulturiţă, un pui de vultur lumii va aduce. Ceea ce voi vă simţiţi, aceea şi va creşte din voi.

- Eu mă simt... Eu sunt un creator! - supremul sacerdot, în pripă strigă. - Spune, viziunea cea mai puternică peste toate, cum creează?

- Neadevărat tu ai grăit, - părintele-i răspunse îndărăt, - tu însuţi nu crezi a fi ceea ce-ai spus.

- De unde poţi să ştii tu, câtă putere-n mine se găseşte?

- Creatorii niciodată nu cer. Creatorul, doar să dea este în stare. Iar tu cerşetor eşti, în găoacea necredinţei tale trăieşti...

Părintele meu ieşi, din urma sa uşa fu zidită, al marelui sacerdot poruncă îndepliniră. Prin micuţa deschizătură odată-n zi îi treceau de mâncare părintelui. Acea hrană era sărăcăcioasă, iar apă nu de fiecare dată pe îndestulate îi dădeau. Iar înaintea zilei în care era obligat să iasă dinaintea poporului adunat ca să asculte noi cântece şi poveţe, trei zile părintelui nu-i dădeau de mâncare, doar apă el primea. Aşa porunci măreţul sacerdot, porunca dintâi nerespectându-şi-o. Aşa porunci, ca străbunul meu slab să devină şi nou cântec creator celor adunaţi să nu le cânte.

Când mult popor în faţa turnului se adună, părintele dinaintea lor pe terasa turnului se înfăţişă. Cu veselie, la forfota în aşteptare, el privi. Niciun cuvânt, el, despre a sa soartă, poporului nu a pomenit. A cântat doar. Prin voce exultantă cântecul se scurgea şi neobişnuită *imagine-viziune* se forma. Poporul adunat, cu atenţie îl asculta. Abia cum termină o melodie imediat o alta începu.

O zi întreagă celor adunaţi cântăreţul din turn le cântă. Când ziua de amurg se-apropie, le spuse el tuturor: „Cu noul răsărit noi cântece voi veţi auzi". Şi le cântă celor adunaţi părintele şi-a doua zi. Poporul nu ştia că nici măcar apă cântăreţului în închisoare îngrădit, sacerdoţii nu-i dădeau.

Ascultând povestea Anastasiei despre îndepărtatul ei străbunic, mi-am dorit ca măcar o melodie dintre toate acelea să ascult şi-am întrebat-o:

- Anastasia, din moment ce tu chiar aşa, în detalii, poţi prezenta scene din viaţa străbunilor tăi, atunci ai putea, vasăzică, şi o melodie să cânţi? Acea melodie pe care celor adunaţi părintele tău le-a cântat-o de acolo din turn.

- Toate aceste cântece eu însămi le aud, însă o

tălmăcire mulţumitoare a lor nu există. Nu sunt de ajuns doar multe cuvinte. Mai ales că astăzi înţelesul multor cuvinte altul este. Şi de asta şi ritmul poeziei de atunci prin cuvintele astăzi folosite, greu este de redat.

- Ce păcat, mi-aş fi dorit să ascult acele cântece.

- Vladimir, le vei auzi tu, ele vor renaşte.

- Cu aşa? Cum vor renaşte? Ai spus doar că o tălmăcire nu este posibilă.

- Complet să le transmiţi nu-i posibil. Însă este posibil ca altele noi să fie create, identice ca spirit şi-nţeles cu ele. Acestea barzii le creeaz-acum, cuvinte nouă cunoscute folosind. Una din cele ce pe urmă părintele meu a cântat-o, tu deja ai auzit-o.

- Eu am auzit-o? Unde?

- Ţi-a adus-o un bard din Egorievsk.

- El, multe mi-a adus...

- Da, el multe a adus, însă printre ele se află una care cu aceea de pe urmă seamănă foarte mult...

- Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

- Vremurile au continuitate.

- Ce cântec este acela, ce cuvinte se află în el?

- Acuşi o să-nţelegi. O să-ţi povestesc totul în ordine.

Când tații vor înțelege...

În cea de-a treia zi, la răsăritul soarelui, pe terasa turnului se arătă din nou străbunul. El privi zâmbind la mulțimea de oameni adunați. Din priviri tot căta pe cineva prin mulțime. Pentru el, muzicanții pelerini în semn de salut, ale lor instrumente-și agitară, în sus le ridicară, iar strunele instrumentelor vibrară sub mâinile mânate de inspirație ale cântăreților. Părintele meu le zâmbi și tot mai atent scrută cu privirea prin mulțime. Pe al său fiu, părintele să-l vadă își dorea. Să-l vadă pe fiul de iubita lui născut cu nouăsprezece ani în urmă, în pădure. Și dintr-odată, din mulțime, la el un glas răsunător de tânăr ajunse:

- Spune, măreț poet și cântăreț. Tu la-nălțime deasupra tuturora stai. Eu sunt aici jos... dar, oare, de ce mi se pare ca și cum tu apropiat mi-ai fi, ca și cum al meu tată tu ai fi?

Dialogul celor doi, cu toți-l auziră:

- Da' cum, tinere, pe al tău tată nu-l cunoști? - întrebă cântărețul din turnul înalt.

- Eu am nouăsprezece ani și pe tatăl meu niciodată nu l-am văzut. Eu cu mama mea, singuri în pădure ne ducem traiul. Tatăl meu a plecat mai dinainte ca eu să mă nasc.

- Mai întâi spune-mi, tinere, ce lume vezi tu dimprejurul tău?

- O lume minunată în zorii zilei și la al soarelui apus. Fermecătoare și pestriță lumea îmi apare. Numai că strică ale lumii frumuseți, chinuri unul altuia pricinuindu-și, oamenii.

De pe înaltul turn, vocea-i răspunse:

- A plecat al tău tată de la voi, poate, pentru că a

început rușine-n fața ta să-i fie de lumea-n care te aduce. S-a-ndepărtat al tău părinte, ca o lume minunată pentru tine să clădească.

- O fi crezut, oare, al meu tată că de unul singur lumea-ntreagă va reuși s-o schimbe?

- Va veni ziua și toți tații vor înțelege că tocmai ei sunt răspunzători de lumea în care ai lor copii trăiesc. Va veni ziua și fiecare va-nțelege că înainte ca pe lume ai lor iubiți copii s-aducă, neapărat vor trebui ca minunată, lumea s-o clădească. Va trebui ca tu să te gândești la lumea-n care al tău copil va trebui să trăiască. Spune-mi, tinere, cât de curând a ta aleasă va trebui să nască?

- Nu am nicio aleasă în pădure. Acolo este-o lume minunată, o mulțime de prieteni am. Dar nu am cunoscut-o pe aceea care să vrea în lumea mea să mă urmeze, iar eu acea lume s-o părăsesc nu pot.

- Nu are nicio importanță de-a ta aleasă încă n-ai aflat, doar așa poate timp tu vei avea, o lume-un pic mai bună pentru al tău copil ce va veni, să faci.

- Și-așa o să și fac, așa cum și al meu tată a făcut.

- De-acuma tu nu mai ești un flăcău. Prin ale tale vine, sânge de măreț cântăreț și luminat poet se scurge. Alor tăi oameni minunați, despre lume tu să le vorbești. Hai amândoi împreună să cântăm. Împreună despre preaminunata lume de mâine să cântăm.

- Cine ar mai putea să cânte în timp ce a ta voce răsună, poetule măreț și cântărețule?

- Crede-mă, tinere și tu poți așa să cânți. Eu prima strofă o s-o cânt, a doua tu. Doar că mai curajos să cânți poetule.

Părintele cântă de pe înaltul turn. Deasupra capetelor celor adunați ecou se ridică în zbor din vocea-ncântătoare, un vers recitând:

Eu mă trezesc și mie răsăritul îmi zâmbește...

Iar din mulţimea care dedesubt stătea, dintr-odată, cristalină o voce încă nu prea-ndrăzneaţă îngăimă:

Eu merg şi mie păsările-mi cântă...

Iar după versul cântat de tată, versul fiului răsuna, ca uneori într-una singură să se împletească vocile... şi melodia răsunătoare despre fericire să se-audă:

Această zi, nicicând n-o să se sfârşească
Din ce în ce mai mult eu iubesc.

Prinzând curaj tânărul, cu nestăvilită emoţie, cântecul îl duse mai departe:

Cu umblet uşor, pe-a soarelui cărare
Mă îndrept eu spre pădurea tatălui meu,
Văd cărăruia, dar nu-mi simt picioarele,
Al fericirii sfârşit nu se zăreşte.
Mi-aduc aminte; şi mai 'nainte eu toate astea le-am văzut:
Cerul, copacii şi florile.
Privirea, însă, alta-mi fu, totul în supărare şi durere înecat era,
Dar acum peste tot eşti Tu!
Şi toate sunt la fel, stele şi păsărele,
Doar că eu altfel le privesc:
Fără-ntristare,
Am uitat cum să mă mai încrunt,
Oameni, pe voi toţi eu vă iubesc!

Cântăreţul din turn cântă tot mai încet şi nu peste mult timp vocea din înălţime amuţi. Cântăreţul din turn se clătină, dar iute-şi reveni şi se grăbi la lume să zâmbească. Şi ascultă până la urmă cum a fiului voce se-mbărbătă! A

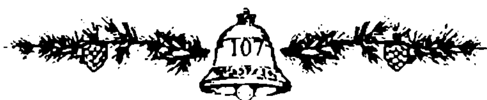
fiului-cântăreț, ce jos printre mulțime se-afla.
În timp ce acel cântec de pe urmă răsună, părintele, de pe terasa turnului, pe oameni, mâna agitându-și, salută. De ale lor ochi să se ferească, pe scara ce ducea în jos, cinci trepte se lăsă. Tot mai slăbit, puterile pierzându-și, până la limită auzul el își ascuți. Apoi auzi, de vânt vorbele-aduse, cum fiului său, tânărului-cântăreț, o preafrumoasă tânără cu dăruire îi șopti: "Dă-mi voie tinere, dă-mi voie.. Eu, după tine vreau să vin, eu într-a ta minunată lume te voi urma..."

Pe scările de piatră ale turnului zidit, pierdu cunoștința și zâmbind, muri părintele meu. Cu ultima suflare-a gurii el susură: „Neamul va merge mai departe. În mijlocul copiilor fericiți, fii fericit-a mea iubită." Cu inima, a mea străbună, aceste vorbe auzi. Apoi cuvintele din cântecele celor doi străbuni ai mei, de-a lungul a milenii, poeții le-au tot repetat. De unele singure, prin poeții multor țări, din vreme-n vreme, cuvintele și frazele cântecului s-au renăscut. În multe limbi ele au răsunat. Cuvinte simple adevărul au purtat, prin postulate străbătând. Iată și astăzi din nou răsună ele. Cine să le descifreze poate ale lor versuri, dar nu cu mintea, cine cu a sa inimă să le cunoască va reuși, acela, mult din înțelepciune va cunoaște.

- Din celelalte cântece pe care al tău străbun de acolo din turn le-a cântat, se desprindea o semnificație anume? De ce și-a dat el viața pentru cântece?

- Părintele meu, Vladimir, prin ale sale cântece, multe *imagini-ideal* a proiectat. Acestea, mai apoi, au construit și-au menținut pentru mult timp statul. Sacerdoții și generațiile urmașe ale acelor primi sacerdoți, cu ajutorul lor multe religii au înființat, acaparând putere-n multe state. Doar de un singur lucru ei nu știau, în timp ce în scopuri mercenare acele *imagini*-și foloseau. Nu știau acei sacerdoți cum pe veșnicie acele *imagini* în ale lor interese să le folosească. Au pălit puterile acelor *imagini* pe care-n folosul mândriei proprii să lucreze le-au îngenuncheat. Cine...

- Oprește-te, Anastasia, așteaptă. Despre aceste

imagini-ideal, aceste viziuni, ceva parcă tot îmi scapă...

- Iartă-mă, Vladimir, pentru neclaritatea explicațiilor. Acum o să încerc să mă destind, în mine să m-adun și totul despre acea știință să-ți vorbesc, care mai importantă între toate este. *Știința creării imaginilor-călăuză* se cheamă. Toate științele vedice și moderne din ea se trag. Sacerdoții, în fărâmițe multe-au împărțit-o, pentru ca esențialul pe veșnicie să îl tăinuiască, pentru ca ale lor puteri peste tot pământul, pe veșnicie să își mențină, transmițând pe cale orală cunoștințele despre ea, urmașilor lor prin lăcașurile subterane. Și-atâta s-au mai străduit ca taina s-o dosească, încât urmașilor contemporanilor lor, doar a mia parte din acea știință le-au transmis. Dar atunci când totul a-nceput, cu mult mai bine sacerdoților le reușea.

- Cum a început totul? Povestește-mi de la început.

- Da! Da, desigur. Am început iarăși să mă las dusă de emoții... Totul de-a fir-a păr trebuie să-ți povestesc. Însușirea acelei științe începu odată cu cântecele ce din turn răsunară.

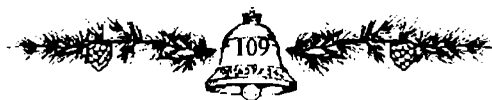
El, fericirea vieții proslăvea

Când părintele de pe înaltul turn cântă, din ale sale cântece, se-nfiripar-acele *viziuni* (forme-gând). Printre oamenii de la poalele turnului se aflau poeți, cântăreți și muzicanți. Și toți sacerdoții de atunci, impunători printre mulțimile de oameni se înălțau. Dar cel mai mult, sacerdoții se temeau ca nu cumva din cântece să ia naștere *viziuni* care pe ei să îi umbrească, ca nu cumva părintele să spună că este închis de ei în turn. Dar de acolo, în turn zidit, cântărețul doar cu fericire cânta... *Viziunea* călăuzei care cu echitate-avea să fi condus poporul să trăiască-n fericire. Și *viziuni* înțelepte sacerdoților le făuri. Înfloritoare-a zugrăvit el țara și poporul care-n ea trăiește. Pe nimeni el n-a ponegrit, el fericirea vieții a proslăvit.

Sacerdoții, care pentru nouăsprezece ani, *știința creării viziunilor* și-au însușit, au înțeles cu siguranță mai multe din ceea ce cântărețul făcea. Ei priveau la fețele oamenilor și vedeau cum fețele tuturora se inspirau. Priveau cum ale poeților buze, versuri șopteau și muzicanții, tactul cântecelor pe ale instrumentelor corzi, ușor, cu degetele atingând, băteau.

Două zile, de pe înaltul turn, părintele cântă. Sacerdoții, cu mințile lor au realizat pe câte mii de ani de-atunci încolo, dinaintea altora, un singur om, al lumii viitor îl construia. La răsăritul celei de-a treia zi, cuvintele ultimului cântec răsunară, cuvintele pe care fiul cu tatăl le-au cântat, s-a-ndepărtat apoi el și oamenii care pe ei îi ascultară, s-au împrăștiat.

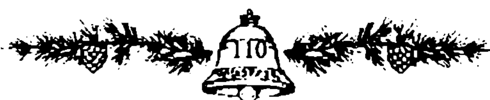
Supremul sacerdot, pentru mult timp rămase pe al său loc. Adâncit în gânduri, el pe-al său loc trona și au văzut

sacerdoţii dimprejurul său, în muţenie, cum sub ochii lor, părul şi barba măreţului sacerdot înălbiră, cum neaua îngrijorării le acoperi. Apoi s-a ridicat şi-a poruncit să se dărâme intrarea în turn. Şi au dărâmat zidul de la intrarea în turn.

Pe caldarâmul pietruit zăcea corpul lipsit de viaţă al poetului. La vreo doi metri, o bucăţică de pâine care cu mâna el nu mai apucă s-ajungă. Între mână şi dumicatul de pâine un şoricel chiţăia şi se frământa. Şoricelul, rugător, aştepta ca poetul să-şi ia pâinea sa şi cu el s-o împartă, dar singur nu se apropia de pâine. El aştepta şi spera că o să învie cântăreţul. Micuţul şoricel văzu oamenii care abia intrară, mai întâi se feri lângă perete, apoi alergă în linişte la picioarele noilor sosiţi. Două mici perle sclipitoare din ochii şoricelului în ochii oamenilor încercară să privească. Pe lespezile cenuşii, sacerdoţii abia sosiţi nu-l remarcară. Atunci din nou spre micul dumicat de pâine el grăbit alergă. Micuţul şoricel cenuşiu, trist chiţăia, bucăţica de pâine o târî spre mâna fără de viaţă a filozofului, poetului, cântăreţului.

Corpul părintelui cu mare cinstire, sacerdoţii în subsolul templului îl îngropară. Al său mormânt nu la doseală i-l făcură ca pentru toţi ceilalţi, ci pe pământ sub lespezile caldarâmului. Iar peste mormântul părintelui, capul sur închinându-şi, înaltul sacerdot rosti: „Nimeni dintre noi nu spune despre sine ce a învăţat, ca tine, cum *viziunile* cele preaînalte se creează. Dar tu nu ai murit. Doar trupul tău, noi l-am îngropat. Peste milenii, împrejurul Pământului şi deasupra vor trăi *viziunile* de tine create, în ele tu trăieşti. Urmaşii noştri, cu sufletele de ele se vor atinge. Şi poate se va găsi cineva în veacurile ce-or să vină care să-nţeleagă esenţa creaţiei şi cum ar trebui oamenii să devină. Iar noi, înalte-nvăţături să dăm va trebui şi în mare taină să le păstrăm de-a lungul mileniilor, până când nu se va găsi cineva dintre noi sau dintre ai noştri urmaşi, care să desluşească spre ce să-şi îndrepte fiecare om măreaţa putere."

Ştiinţa tainică

Sacerdoţii au pus bazele unei ştiinţe tainice. *Ştiinţa creării imaginilor-călăuză* se numea a lor ştiinţă, toate celelalte ştiinţe de la ea se trag. Cei mai de seamă sacerdoţi, pentru a ascunde ce era esenţial, această ştiinţă creatoare au descompus-o toată, în diferite direcţii pe ceilalţi sacerdoţi punându-i să gândească. Astfel astronomia, matematica şi fizica mai târziu au luat naştere şi multe alte ştiinţe şi unele oculte în acelaşi timp. Totul fu conceput astfel doar pentru ca fiecare, ocupându-se numai de o parte din ştiinţă, să nu atingă învăţătura esenţială.

- Şi care este această învăţătură esenţială? Ce ştiinţă este aceasta, *ştiinţa creării imaginilor*, cum o numeşti tu şi care-i esenţa ei?

- Această ştiinţă îi permite omului ca gândurile să şi le accelereze şi *forme-gând* să făurească, cosmosul întreg într-o singură îmbrăţişare să cuprindă şi-ntr-un microcosmos să-l comprime, invizibile dar vii *forme-gând* să creeze şi cu ajutorul lor să ghideze marile mase de oameni. Religii multe cu ajutorul acestei ştiinţe s-au fundat. Acela ce doar puţin a cunoscut-o, autoritate nemaipomenită a căpătat, să cucerească ţări şi să răstoarne ţarii de pe tronuri a reuşit.

- Cum aşa, un singur om a reuşit să cucerească o ţară întreagă?

- Da, a putut. Iar schema este simplă.

- Există vreun fapt similar în istoria contemporană?

- Da, există.

- Vorbeşte-mi despre el. Nu ştiu cum, dar nu-mi amintesc să fi auzit ceva similar.

- De ce să pierdem timpul povestind, o să te întorci

şi o să citeşti despre Rama, Krishna, despre Moise. Şi tu vei cunoaşte creaţiile lor, creaţiile acelor sacerdoţi care cunoşteau o parte din taina *ştiinţei creării imaginilor-călăuză.*

- Bine, o să citesc despre faptele lor, însă esenţa ştiinţei cum s-o aflu? Tu încearcă să-mi vorbeşti despre esenţial, prin ce şi cum au fost învăţate?

- Cu ajutorul esenţialului au învăţat să creeze *imagini* - eu despre astea ţi-am povestit deja.

- Da, tu mi-ai vorbit, numai că nu-mi este clar ce legătură au matematica şi fizica cu această ştiinţă?

- Celui care stăpâneşte această ştiinţă nu trebuie formule să creeze, să cerceteze sau să facă tot felul de simulaţii. În materie, cu gândul el poate, şi-n celulă să pătrundă şi atomul să-l dezintegreze. Dar asta este doar o simplă aplicaţie prin care se poate afla cum se conduc destinele oamenilor şi diferitele popoare ale lumii.

- Uite-aşa. Eu nu am mai citit nicăieri aşa ceva.

- Dar în Biblie? În Vechiul Testament este descris un exemplu în care sacerdoţii se întreceau între ei, care creează imagini mai potente. Sacerdotul Moise şi faraonul peste toţi sacerdoţii. A aruncat în faţa tuturor, Moise, al său toiag şi l-a transformat în şarpe. Acelaşi lucru l-au făcut şi sacerdoţii faraonilor. Apoi şarpele de Moise creat pe ceilalţi şerpi i-a înghiţit.

- Da' cum, toate astea au fost adevărate?

- Da.

- Eu am crezut că sunt doar născociri sau legende.

- Nu este o născocire, Vladimir, totul a fost exact aşa cum se vorbeşte în Vechiul Testament despre acea întrecere.

- La ce le-a trebuit lor să se întreacă aşa unul cu celălalt?

- Pentru a arăta a cărui *imagine* este mai puternică şi în stare pe celelalte să le biruie. Şi Moise a arătat că

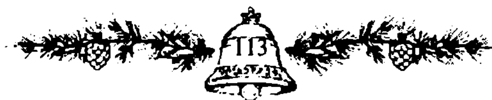
este cel mai puternic dintre toţi. După toate astea, absurd ar fi părut ca cineva să se mai războiască cu el. Era de netăgăduit ca ale sale cerinţe să-i fie îndeplinite, pentru a nu se război cu el. Însă n-a ascultat faraonul, s-a stăruit să-i oprească pe izraelienii care-o urmau pe-a lor căpetenie - Moise - şi de el zămislitele *imagini-călăuză*. Cu toate astea, războaiele nu au fost în stare să oprească poporul izraelian care sub puternicile *imagini* trăia. Apoi, tu vei putea citi cum a biruit poporul Izraelului multe alte triburi, cucerind oraşe. Cum şi-au fundat ei a lor religie şi al lor stat. A apus slava faraonilor. Dar pe vremea pe când sacerdoţii Egiptului mai erau încă cei mai puternici în crearea *imaginilor-călăuză*, pe când încă mai puteau să prevadă efectele pe care creaţiile lor le aveau în rândul popoarelor, Egiptul înflorea călăuzit de acei sacerdoţi.

Dintre toate statele cunoscute şi care au fost ridicate după ultima catastrofă de pe Pământ, Egiptul a avut cea mai lungă perioadă de înflorire.

- Nu... aşteaptă, Anastasia, tuturor le este cunoscut că Egiptul era condus de faraoni. Piramidele-sepulcre ale faraonilor au dăinuit până în zilele noastre.

- Rolul puterii în stat, în aparenţă, le era atribuit lor, faraonilor. Însă îndatorirea principală a faraonilor era aceea de a personifica în faţa poporului imaginea unui conducător înţelept. Deciziile importante nu le luau faraonii. De fiecare dată când faraonii încercau să acapareze puterea întreagă-n stat, pe loc statul şi slăbea. Fiecare faraon, mai presus de toate, era consacrat împărăţiei de către sacerdoţi. Din copilărie învăţa de la sacerdoţi şi faraoni, se străduia *ştiinţa creării imaginilor-călăuză* să şi-o însuşească. Stăpânirea ei putea să aibă însemnătate doar pentru împărăţie.

Structura puterii Egiptului de atunci, astăzi se mai poate încă reproduce. În vârful ierarhiei se aflau tainicii sacerdoţi, apoi sacerdoţii care cu învăţăturile se îndeletniceau şi cu menţinerea justiţiei. Controlul asupra statului, la vedere era ţinut de un consiliu de mandatari ale

tuturor păturilor de sacerdoţi, iar faraonul conducea după legile şi poruncile lor. Călăuzele populare aveau nu puţine îndatoriri de îndeplinit şi erau socotiţi de neînlocuit. Era aproape totul ca şi astăzi. Fiecare ţară are un preşedinte şi un guvern ca putere executivă. Parlamentul, ca şi sacerdoţii de odinioară, dă legile. Singura diferenţă este că acum în nicio ţară nu pot fi preşedinţi care să înveţe ca faraonii de la sacerdoţi. Iar cei care se adună în consiliu, în dumă sau în congres, nu are importanţă cu care termeni pe legislatorii-sacerdoţi de astăzi să-i denumim, important este altceva: ei, ca şi în trecut, nu au de unde să înveţe, pe baza cărui adevăr, legile juste să le întocmească. De unde înţelepciunea s-o asimileze legislatorii, atâta timp cât *ştiinţa creării de imagini-călăuză* în taină se păstrează? Uite şi pentru ce în multe state haosul stăpâneşte.

- Tu ce ai vrea să spui, Anastasia, că dacă noi am lua drept exemplu structura conducerii statului anticului Egipt, atunci toate ar merge mult mai bine?

- Structura puterii, puţine poate schimba. Mai important ca toate este ceea ce în dosul ei se ascunde. Şi dacă, taman despre structura egipteană vorbim, atunci nici ea, nici faraonii şi nici chiar sacerdoţii nu ghidau Egiptul.

- Dar cine?

- Pe toţi, în anticul Egipt, îi ghidau *imagni-le-călăuză*. În faţa lor se închinau şi sacerdoţii şi faraonii deopotrivă. Din ştiinţa antică despre educaţie, din tainicul sfat al câtorva sacerdoţi luă fiinţă imaginea de faraon, de dreaptă călăuză. Acesta îşi însuşea imaginea care dinaintea lui, în acel moment, i se înfăţişa. Modul în care să se comporte, înfăţişarea exterioară şi imaginea vieţii faraonului la taina acelui sfat a fost pusă la cale pentru mult timp. Apoi au învăţat pe unu' dintre sacerdoţi ales, ca el imaginii aceleia să-i semene. S-au străduit s-aleagă pretendentul din familia împărătească. Dar dacă, la vedere sau la caracter, nu se potrivea niciunul din sângele regal, sacerdoţii puteau alege pe orişicare sacerdot dintre ei, cu numele de faraon să-l

investească. Era obligat sacerdotul-faraon să-şi însuşească imaginea dinainte stabilită, mai ales atunci când se arăta în mijlocul poporului. Apoi, în popor, fiecare, imaginea nevăzută pe care o simţea că îl caracterizează o şi aplica aşa cum înţelegea. Când poporul crede într-un simbol şi când acel simbol pe placul majorităţii este, iar fiecare, din propria voinţă îl urmează şi în stat nu este necesară acea întreagă structură de activişti-spioni, atunci acel stat se fortifică şi-nfloreşte.

- Dacă ar fi fost aşa, atunci fără *imagini*, statele de azi nu s-ar fi descurcat. Însă ele se descurcă, trăiesc şi înfloresc. America, Germania. Şi Uniunea noastră Sovietică până la Perestroyka a fost un mare stat.

- Fără un *ideal-călăuză*, Vladimir, nici statele de astăzi nu se pot descurca. Şi astăzi, dintre toate celelalte, doar acel stat înfloreşte, în care *idealul-călăuză* este cel mai pe gustul majorităţii oamenilor.

- Şi cine îl fundează astăzi?

- Sacerdoţi mai există şi astăzi, doar că altfel se cheamă ei, iar cunoştinţele lor din *ştiinţa creării de imagini-călăuză* tot mai puţine le-au rămas. Decizii de lungă durată şi imparţiale să ia, nu sunt în stare sacerdoţii contemporani. Să stabilească un ţel şi un *ideal-călăuză* să zămislească, demn, spre ţel poporul ţării ca să-l poarte.

- Despre ce vorbeşti tu, Anastasia? Ce sacerdoţi şi ce idealuri au fost în Uniunea Sovietică a noastră? Pe toţi îi conduceau pe-atunci bolşevicii. Mai întâi Lenin, apoi Stalin, la cârmă au stat. Apoi un şir întreg de prim-secretari. Birou politic şi-au încropit. Religia pe-atunci au lichidat-o aproape complet, bisericile le-au dărâmat, iar tu tot spui - sacerdoţi.

- Vladimir, tu cu mai multă atenţie priveşte. Ce s-a declanşat mai înaintea punerii bazelor unui stat care apoi s-a chemat Uniunea Sovietică?

- Cum aşa, ce-a fost? Cu toţii ştiu: Ţarismul. Apoi revoluţia a avut loc, iar noi pe calea socialismului am pornit, comunismul să-l clădim am încercat.

- Dar mai înainte ca revoluţia să aibă loc, în popor un ideal energic s-a propagat, un ideal aducător de dreptate, un nou şi fericit stat în stare să clădească, iar vechea orânduire s-a demascat. La baza creării fiecărui nou stat stă întotdeauna un ideal. Şi un nou ideal, o nouă călăuză bună pentru toţi în popor a prins formă. Acela în care, fiecare fericit va trăi. Uite, aceste *idealuri-călăuză* i-au şi îndemnat pe oameni să se bată cu cei care încă mai credeau în vechile idealuri. Iar revoluţia şi mai apoi războiul civil în care mulţi oameni au fost implicaţi, în realitate pentru două idealuri au fost date.

- Posibil ca în toate astea să existe şi un sâmbure de adevăr, numai că Stalin şi Lenin nu reprezentau idealuri. Ei, o ştiu cu toţii, erau doar conducători, oameni simpli.

- Tu rosteşti nume, considerând că în dosul lor s-ar fi aflat numai nişte oameni simpli, în formă materială. De fapt... Poate că singur vei gândi şi vei înţelege. Nici pe departe nu este aşa, Vladimir.

- Da' cum nu este aşa? Doar ţi-am spus: ştiu cu toţii că era aşa. Stalin nu era altceva decât un om.

- Atunci spune-mi, Vladimir, ce fel de om era Stalin?

- Ce fel de om... ce fel de om? La început, toţi îl credeau un om bun şi corect. Iubea copiii. Prin tablouri şi fotografii cu o fetiţă-n braţe era zugrăvit. În război mulţi soldaţi au plecat strigând: „Pentru Patrie, pentru Stalin". Toţi au plâns când el a murit, mama mi-a povestit că atunci când Stalin a murit, a plâns aproape toată populaţia ţării. Şi în mausoleu, pe el alături de Lenin l-au aşezat.

- Aşadar, înseamnă că mulţi l-au iubit şi în numele lui, în braţele morţii împotriva răului aruncându-se, au biruit? Versuri lui i-au dedicat, dar după aceea - acum - despre el ce se vorbeşte?

- Acum, despre el spun că a fost un tiran, un criminal, un vampir sângeros. Mulţi oameni prin închisori a lăsat să putrezească. Din mausoleu l-au scos afară, în pământ

l-au îngropat, toate monumentele i le-au distrus şi cărţile pe care cândva le-a scris...

- Acum tu înţelegi singur? Dinaintea ta două idealuri s-au înfăţişat. Două *imagini*, în timp ce omul a fost doar unul singur.

- Unu' singur.

- Cum a fost el, acum tu poţi să-mi spui?

- Probabil, n-o să pot... Poate că tu ai putea să-mi spui cum?

- Nu corespundea nici primului ideal nici celui de-al doilea, Stalin şi în asta constă tragedia ţării. Dintotdeauna, soarta tragică a ţărilor se trage din nepotrivirea dintre conducător şi *imaginea-călăuză* pe care o proiectează; de aici pornesc toate necazurile. Nu cu mult în urmă spre idealul comunismului aspirau oamenii, însă idealul comunismului a slăbit, acum spre ce aspiri tu şi cei care trăiesc în ţară spre ce aspiră?

- Acum noi privim spre... Poate spre capitalism sau poate spre altceva, însă spre o orânduire în care să trăim aşa cum trăiesc oamenii în ţările dezvoltate ca America sau Germania. Sau, cu alte cuvinte, undeva unde să fie democraţie şi toate să fie pe îndestulate.

- Acum, voi aspiraţi spre idealul şi spre conducerea echitabilă a acelor ţări pe care tu le-ai pomenit?

- Să spunem aşa.

- Dar asta vorbeşte despre faptul că au sărăcit cu totul cunoştinţele sacerdoţilor ţării în care tu trăieşti. Nu mai sunt cunoştinţe. Nu mai sunt ei în stare, un *ideal-călăuză* destoinic să creeze, care pe calea lor să-i poarte.. De obicei, în astfel de situaţii, toate statele au murit, de milenii istoria astfel glăsuieşte.

- Şi ce este aşa de rău dacă vom începe să trăim cu toţii, ca de exemplu, cum se trăieşte în America sau în Germania?

- Vladimir, tu cu mai multă atenţie priveşte; câte probleme sunt în acele ţări pe care tu le-ai numit. Şi singur

răspunde-ţi: la ce le trebuie lor o poliţie atât de numeroasă şi atât de multe spitale? Şi de ce tot mai multe sinucideri se întâmplă? Şi unde merg să se odihnească oamenii acelor oraşe mari şi bogate? Tot mai mulţi birocraţi le trebuie lor pentru a controla populaţia. Astea toate vorbesc tocmai despre faptul că şi idealul lor se înceţoşează.

- Aşadar, înseamnă că noi aspirăm spre sistemul lor care devine tot mai palid?

- Da, aşa se întâmplă şi nu facem altceva decât să le prelungim pentru puţin timp viaţa lor. Când au nimicit idealul din ţara ta, în locul său un nou ideal nu au creat. Au fost cu toţii ademeniţi de idealul care guvernează în altă ţară. Dacă, cu toţii se vor închina acelui ideal, atunci ţara ta moare - ţara care şi-a pierdut idealul său călăuzitor.

- Cine este astăzi în stare să-l creeze? Astăzi, sacerdoţii nu mai există.

- Există şi acum oameni care doar cu asta se ocupă... care zămislesc idealuri, considerându-le destoinice pe ale lor *forme-gând* ca pe popor să-l atragă şi deseori calculele lor juste se-arată.

- Cum se face că eu nici măcar nu am auzit de aşa ceva? Sau toate astea se ţin în tainic secret?

- Tu, ca şi mulţi oameni, de ele în fiecare zi te loveşti.

- Când şi unde?

- Vladimir, aminteşte-ţi când vă vine vremea să alegeţi noi deputaţi în guvern sau din câţiva pretendenţi doar un singur conducător - astăzi se numeşte preşedinte - dinaintea tuturor ei îşi prezintă ale lor idealuri. Iar ei etalonează acel ideal care cu profesiunea lor la pas se potriveşte. Fiecare candidat are câţiva oameni de acest fel. Şi câştigă acela al cărui ideal apare ca fiind cel mai agreat de majoritate.

- Cum adică, ideal? Sunt, doar, cu toţii reali, oameni vii. Ei înşişi, dinaintea alegătorilor se prezintă, la conferinţe şi la televizor, de asemenea, vorbesc.

- Bineînţeles că singuri se înfăţişează, doar că lor

alţii le sugerează ce şi cum să vorbească, care ideal pe placul oamenilor să propună. Şi, deseori, candidaţii urmează sfaturile. Şi le mai fac şi tot felul de reclame, unei vieţi cât mai strălucitoare ale lor idealuri încearcă să le asocieze.

- Da, fac reclamă. Cu toate astea mie nu-mi este clar cine este mai important: însuşi omul care deputat sau preşedinte vrea să devină sau acel *ideal-călăuză* despre care vorbeşti tu?

- Bineînţeles că omul este cel mai important dintotdeauna, dar vezi tu, votând, nu te întâlneşti cu el, nu ştii cu exactitate cine este el în realitate şi astfel votezi doar un ideal ţie dinainte servit.

- Da, dar ştii, fiecare deputat are câte o platformă program, iar lumea votează acel program.

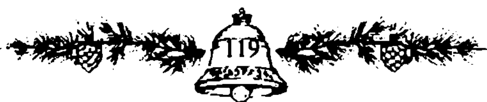
- Cât de des îşi respectă ei programele?

- Nu de fiecare dată îşi îndeplinesc directivele dinainte promise şi poate niciodată în totalitate nu şi le respectă, deoarece alţii, cu programele lor, îi încurcă.

- Uite aşa se şi întâmplă că întotdeauna se lansează o puzderie de idealuri, dar printre ele nici măcar unu' complet nu se află. Nu se găseşte printre ele nici măcar un program care pe toţi să-i atragă şi care spre ţel să-i conducă. Nu există idealuri, prin urmare inspiraţie nu există, ceţoasă-i calea, grăbită şi haotică viaţa.

- Atunci, cine este în măsură ca un astfel de ideal să creeze? Sacerdoţi înţelepţi, vasăzică, astăzi nu mai sunt de găsit. Şi despre *ştiinţa creării de idealuri-călăuză*, eu, de la tine, pentru prima oară am auzit, acea ştiinţă pe care sacerdoţii de la al tău străbun o învăţară.

- S-aştepţi încă puţin tu va mai trebui, iar ţara ta un nou ideal va avea... El, războaiele toate le va birui şi visele umane într-o minunată realitate se vor transforma în ţara ta, apoi pe cuprinsul întregii lumi.

Codul genetic

Anastasia vorbi cu pasiune. Când cu bucurie, când cu tristețe povesti despre ceea ce fu pe Pământ cândva. Câte ceva îmi păru credibil. Câte ceva, nu prea. Și, ca dovadă, aş fi vrut să o aud vorbind despre posibilitatea omului de a păstra în memorie informația despre întâmplările nu numai din momentul naşterii sale, ci din momentul naşterii strămoşilor săi şi, mai mult decât orice, din momentul naşterii primului om. De câteva ori, pe această temă s-au disputat specialiştii şi oamenii de ştiință şi aici voi reproduce câteva frânturi din unele discuții de la mesele rotunde ale specialiştilor, legate de această problemă.

<<... Pentru mulți va părea insolită concluzia trasă că aparaturile contemporane păstrează informațiile despre om. Dar, dacă voi arătați o casetă cu o înregistrare magnetică unui om care nu a mai văzut niciodată un magnetofon, sau care nu a auzit niciodată despre posibilitățile acestuia şi-i spuneți că pe casetă este imprimată vocea voastră şi că el o poate asculta atunci când îşi doreşte - peste un an sau peste zece -, atunci acel om nu vă va crede. Despre voi el va gândi ca despre nişte mistificatori. În acelaşi timp, pentru noi înregistrarea şi reproducerea unei voci este un fapt obişnuit. Eu vreau să spun că ceva care nouă ni s-ar părea neobişnuit, altora le-ar putea apărea cel mai simplu şi veridic lucru.>>

<<Dacă ar fi să considerăm real faptul că omul încă nu a fabricat nimic mai real şi mai desăvârşit decât ceea ce există în natură, atunci raza Anastasiei, cu ajutorul căreia ea poate vedea la distanță, se demonstrează a fi reală prin însăşi existența radiotelefonului şi al televizorului. Mai mult decât atât, mie mi se pare că acele fenomene naturale de care ea se

foloseşte, sunt cu mult mai desăvârşite decât lucrurile artificiale de care noi ne folosim, - să le spunem televizor modern sau radiotelefon.>>

<<În timp ce memoria unui om abia reuşeşte să păstreze amintirea unor evenimente petrecute cu jumătate de an în urmă, un altul îşi poate aminti întâmplările copilăriei sale şi poate chiar să le vadă. Dar aceste aspecte mă fac să-nţeleg că nu reprezintă nici pe departe limitele memoriei umane.>>

<<Cred că nu mulţi oameni de ştiinţă vor nega faptul că, de milioane de ani, codul genetic uman înmagazinează în el informaţia izvoarelor primordiale. Este posibil să mai existe şi o colecţie de informaţii complementare, aşa-zisele informaţii secundare din timpul vieţii şi transmiterea lor ultimei generaţii. Tuturor nouă ne sunt cunoscute expresiile „moştenirea", „se transmite prin moştenire", expresii care şi demonstrează cele de mai sus. Capacităţile Anastasiei de a ilustra tablourile care reprezintă evenimente petrecute cu oamenii milioane de ani în urmă, teoretic sunt explicabile şi posibile. Mai mult decât atât; ele sunt cu mult mai veridice şi precise pe măsură ce se îndepărtează de realitatea noastră cotidiană. Memoria Anastasiei, după mine, nu se deosebeşte de memoria multor oameni. Cu alte cuvinte; informaţiile păstrate în codul ei genetic nu sunt mai multe decât în cel al oricărui alt om. Diferenţa constă în capacitatea ei de „a le culege" şi a le folosi în mod complet, în timp ce noi doar „parţial".>>

***

Acestea şi alte declaraţii ale specialiştilor m-au convins într-o oarecare măsură de faptul că Anastasia ar putea vorbi adevărul despre trecut. În mod deosebit mi-a plăcut exemplul cu banda magnetică. Cu toate astea, invitaţii de la masa rotundă - oamenii de ştiinţă - nu au putut explica acest fenomen: În ce mod Anastasia ne poate da informaţii

nu numai despre viața civilizațiilor terestre, ci şi despre viața civilizațiilor altor lumi sau galaxii? Şi nu numai că ea poate vorbi despre ele dar, din câte mi se păru mie, asupra lor, ea chiar poate avea influență. O să-ncerc, despre toate acestea, să vorbesc în ordine. Poate-aşa se va găsi careva, măcar de numai teoretic, să explice aceste capacități ale sale. Să înțeleagă; sunt oare acestea caracteristice şi altor oameni sau nu? Anastasia însăşi a încercat despre astea să-mi explice ceea ce ştia, doar că nu mi-au fost prea pe înțeles explicațiile ei.

O să încerc, totuşi, să vorbesc explicit despre următoarea situație.

Unde mergem noi în somn?

De câteva ori în frazele Anastasiei privitoare la civilizaţiile terestre, se iviră fraze despre existenţa vieţii în alte galaxii ale Universului, pe alte planete. Eram atât de interesat încât, ascultând povestirea ei despre trecutul omenirii, m-am şi gândit în sinea mea: oare cum s-a născut viaţa pe alte planete, dincolo?

Anastasia observă probabil că atenţia mea asupra povestirilor ei slăbi şi tăcu. Eu, de asemenea, am amuţit gândindu-mă cum s-o fac să vorbească cât mai clar şi mai mult despre viaţa civilizaţiilor extraterestre. Aş fi putut, desigur, s-o întreb direct, doar că de fiecare dată când se simţea neputincioasă să-mi explice ceva ce ea ştia şi altora le era necunoscut, se încurca. Eu cred că harurile ei o fac să fie deosebită de alţi oameni şi acest lucru nu-i permite să vorbească despre asta. Am început să observ că ea se ruşinează de neputinţa ei de a explica mecanismele anumitor fenomene. Şi chiar aşa s-a şi întâmplat când am întrebat-o direct:

- Spune-mi, Anastasia, tu poţi să te teleportezi în spaţiu? Adică să-ţi muţi corpul dintr-o parte într-alta?

- De ce mă întrebi despre asta, Vladimir?

- Mai întâi răspunde concret, poţi sau nu?

- Vladimir, această capacitate o au toţi oamenii. Însă eu nu sunt convinsă că o să-ţi pot explica realul mecanism al acestui proces. Tu, din nou, o să te îndepărtezi de mine şi o să mă socoţi vrăjitoare. Nu te vei simţi în largul tău cu mine.

- Înseamnă că poţi?

- Pot, - a răspuns ea calmă, coborându-şi privirea.

- Atunci demonstrează, arată-mi cum se face aşa ceva.

- Poate ca mai întâi să-ţi explic ...

- Nu, Anastasia, mai întâi arată-mi. Întotdeauna este mai interesant de văzut decât de auzit. Pe urmă îmi vei şi explica.

Anastasia, absentă, se ridică în picioare şi închise ochii. Se concentră uşor şi... dispăru. Privii precipitat împrejur. Eu percepeam locul pe care se afla ea, numai că pe acel loc se vedea doar iarba culcată, de Anastasia nici urmă. Am zărit-o pe celălalt mal al lacului. Am privit la ea şi am tăcut. Ea îmi strigă:

- Să înot spre tine sau, din nou...?

- Din nou, - am răspuns eu şi fără să clipesc pentru a nu pierde nimic, am început să urmăresc figura Anastasiei care stătea pe celălalt mal al micuţului lac. Dispăru brusc. Se evaporă. Nici măcar un fumuşor nu rămase pe locul unde stătuse. Am continuat să privesc fără să clipesc.

- Eu sunt aici, Vladimir, - se auzi alături de mine glasul Anastasiei. Şi din nou stătea la un metru distanţă de mine. M-am îndepărtat puţin de ea şi m-am aşezat în iarbă, încercând să nu-mi dau pe faţă mirarea şi agitaţia. Am gândit: <<Dacă, într-o undă aşa, îi trece prin cap să-mi descompună corpul şi-apoi nu mai poate să-l asambleze la loc?>>.

- În totalitate îşi poate dezintegra corpul şi-l poate descompune în atomi, doar proprietarul său. De aşa ceva este capabil doar acel om, Vladimir, - vorbi prima Anastasia.

Şi pe loc mi-am închipuit că acum ea, primul lucru pe care-l va face, va fi de a-mi explica că este om şi pentru a nu o lăsa să piardă vremea în zadar, i-am spus:

- Clar lucru că doar omul. Doar că nu fiecare om.

- Nu fiecare. Ar trebui ca să...

- Ştiu ce spui:"Gândurile curate trebuie să le aibă".

- Da. Să gândească; şi gândurile iuţi să îi fie şi bogate în denotaţii, în detaliu şi concret să se imagineze pe

sine, al său corp şi dorinţa, voinţa puternică să-i fie şi încrederea în sine...

- Nu-mi explica, Anastasia. Nu te chinui în van. Mai bine spune-mi, tu în orice loc poţi să-ţi duci corpul?

- În oricare se poate, dar eu fac rareori aşa ceva. Este foarte periculos în orice loc... Şi pe deasupra nici nu este aşa necesar. La ce bun, corpul să fie transportat? Când altfel este posibil...

- De ce este periculos?

- Esenţial este ca tu să-ţi imaginezi foarte fidel acel loc în care vrei să-ţi teleportezi corpul.

- Dar dacă nu ţi-l imaginezi precis, ce se poate întâmpla?

- Poate muri.

- De la ce?

- De exemplu, tu vrei să-ţi porţi corpul în adâncul oceanului, însă presiunea apei îl striveşte. Sau te îneci. Poţi să nimereşti într-un oraş, în faţa maşinilor în mişcare şi-ţi pot lovi maşinile corpul şi să ţi-l strivească.

- Pe o altă planetă, de asemenea, este posibil ca omul să-şi transporte corpul?

- Distanţa nu are nicio însemnătate în asta. El se poate transporta în acel loc pe care gândul i-l indică. Înţelegi, mai întâi gândurile se vor înfăţişa în locul dorit. Ele vor şi forma, vor aduna din nou corpul mai înainte dezintegrat în spaţiu.

- În tot acest timp la ce trebuie să se gândească pentru a putea dezintegra corpul?

- Să se imagineze toată materia corpului, până la cel mai mic atom al său şi celulă, să se vadă cum în separate celule mişcarea haotică se creează şi cum se dezintegrează prin gând în spaţiu. Apoi va trebui să se readune în secvenţa iniţială; mişcarea în aparenţă haotică a nucleului în tot acest timp să fie reprodusă cu exactitate. Totul este foarte simplu. Ca în jocul de babaroase al copiilor.

- Se poate întâmpla ca pe o altă planetă să nu se

găsească atmosferă bună de respirat?

- Chiar asta spun şi eu - este periculos să te teleportezi fără să gândeşti bine. Multe aspecte trebuie planificate în detaliu.

- Înseamnă că pe o altă planetă nu-i cu putinţă?

- Ba da, se poate. Se poate teleporta, de asemenea, şi o parte din atmosfera în care corpul să trăiască o vreme. Însă ideal este ca, fără o motivaţie solidă, să nu se teleporteze. În marea majoritate a cazurilor este de ajuns să se privească cu raza de la distanţă sau să se teleporteze doar al doilea „eu", „eu-l" nematerial.

- Incredibil! Greu de crezut că fiecare om ar putea să facă aşa ceva vreodată.

- De ce „vreodată"? Al doilea „eu" al omenirii şi acum se poate teleporta cu uşurinţă şi se teleportează. Numai că oamenii nu îl însărcinează cu nimic în aceste călătorii. Nu îi formulează un scop.

- „Eu"-l căror oameni, cum şi când se teleportează?

- Acest lucru se întâmplă în timpurile noastre, omului, în timpul somnului. Se poate face asta şi treaz, doar că din pricina rutinei cotidiene şi a dogmelor de tot felul, multitudinii de greutăţi născocite, oamenii tot mai mult pierd capacitatea de a se conduce. Pierd capacitatea de a gândi creativ.

- Poate, pentru că fără corp nu este aşa interesant a călători?

- De ce gândeşti aşa? Rezultatul final pentru senzaţii unul şi-acelaşi poate fi, deseori..

- Dacă ar fi acelaşi lucru, nu şi-ar mai purta oamenii corpurile, călătorind prin diferite ţări. Afacerea cu turismul astăzi pe la noi este una dintre cele mai profitabile. Şi ce nu înţeleg eu prea bine este acel al doilea „eu" al oamenilor! Din moment ce corpul nu a fost într-un loc, înseamnă că nu a fost nici omul. Totul este clar aici şi simplu.

- Nu te grăbi, Vladimir, să tragi concluzii pripite. O

să-ţi reproduc acum trei situaţii diferite. Iar tu răspunde-ţi ţie însuţi în care din cele trei situaţii a călătorit cu-adevărat omul în discuţie.

- Hai spune, o să răspund.

- Iat-o pe prima: imaginează-te pe tine însuţi sau pe un alt om adâncit într-un somn profund. Pe el îl poartă pe o targă. Îl urcă pe adormit în avion şi-l duc într-un oraş dintr-o altă ţară. Spre exemplu din Moscova în Ierusalim. Acolo, pe adormit îl poartă pe strada principală, îl bagă prin temple, apoi îl duc la locul iniţial, ca mai 'nainte, întins pe targă. Cum consideri tu, a fost moscovitul la Ierusalim?

- Mai întâi, tu termină de povestit despre ceilalţi doi.

- Bine. Al doilea a mers singur la Ierusalim, s-a plimbat pe strada principală, a intrat puţin prin temple şi s-a întors.

- Al treilea?

- El, corpul său acasă l-a lăsat. Însă era înzestrat cu capacitatea de a-şi imagina totul de la distanţă. Prin vis, se plimba efectiv prin oraş. A fost prin temple, s-a mai învârtit pe câte undeva, apoi la fel cu gândul la treburile sale de mai înainte s-a întors. Dintre cei trei care a fost la Ierusalim, cum gândeşti?

- În realitate, dintre toţi unul singur a fost acolo. Acela este omul care a mers în călătorie şi a privit la toate cu ochii săi.

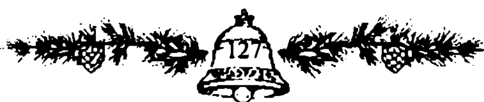
- Fie aşa cum spui tu, dar vizita în concluzie ce le-a dat fiecăruia din cei trei?

- Celui dintâi, nimic. Al doilea a putut povesti ce-a văzut. Al treilea... Al treilea... şi el ar putea povesti doar că ar putea greşi, deoarece el ar vorbi despre ceea ce a văzut în vis, iar visul se poate deosebi foarte mult de realitate.

- Dar vezi, visul ca fenomen este tot o realitate.

- Da, ca fenomen visul există. Să zicem că este o realitate, ce vrei să spui cu asta?

- Am în vedere că tu, poate, nu vei nega că omul este întotdeauna capabil să unească sau să lipească între ele

cele două elemente ale realităţii.

- Am înţeles la ce te referi tu. Tu vrei să spui că visul poate fi coordonat şi ghidat spre ceea ce vrea omul.

- Da.

- Cu ajutorul a ce, însă, se poate face aşa ceva?

- Cu ajutorul energiei gândurilor şi a capacităţii lor de a se elibera de orice realitate pentru a penetra în viziune.

- Cum aşa, el poate imprima totul ca şi o cameră video pentru ca mai apoi într-o altă ţară să reproducă?

- Este perfectă camera video - acest aparat primitiv - s-o folosim pentru a demonstra mai departe. Aşadar, la concluzia asta ai ajuns şi tu, Vladimir, că nu întotdeauna ia naştere necesitatea de a teleporta corpul uman pentru a simţi cele întâmplate la mare distanţă?

- Poate că nu întotdeauna. Dar de ce-ai început să-mi vorbeşti despre asta? Ca să-mi dovedeşti?

- Eu am înţeles când tu despre alte lumi ai început să mă întrebi sau să pretinzi să ţi le-arăt. Eu, dorinţa aş vrea să ţi-o îndeplinesc, însă fără să-ţi expun corpul la riscuri.

- Ai înţeles bine totul, Anastasia, eu chiar vroiam să te rog aşa ceva. Vasăzică, este adevărat că există viaţă pe alte planete? Ah, cât de interesant va fi să văd aşa ceva!

- Ce planetă ai vrea să alegi tu pentru excursia ta?

- De ce, sunt mai multe planete pe care există viaţă?

- Sunt multe, dar mai interesante decât Pământul nu există.

- Totuşi, pe celelalte, ce fel de viaţă există? Şi cum a apărut?

- Când pe Pământ, creaţiile Dumnezeieşti şi-au făcut apariţia, în celelalte esenţe universale o mulţime de dorinţe-au izvorât, ca minunata creaţie să o repete. Pe ale lor creaţii, ele-au dorit să le realizeze în alte lumi, folosindu-se de planetele, după părerea lor, potrivite. Şi au zămislit, însă viaţă în armonie asemănătoare celei terestre, nimeni nu a reuşit să creeze. Există planetă în Univers pe care, peste toate vieţuitoarele stăpânesc furnicile. Sunt o mulţime pe ea.

Cu celelalte forme de viaţă se hrănesc furnicile. Când nu mai au cu ce să se hrănească, încep să se mănânce între ele şi mor toate. Iar esenţa, ale cărei creaţii sunt furnicile, se străduieşte creaţia s-o repete, dar niciodată nu-i reuşeşte mai bine. Să unească în armonie tot ce este viu, nimeni nu a mai reuşit.

Şi mai există totodată şi planete pe care esenţele au încercat şi mai încearcă încă şi acum, lumea plantelor asemănătoare cu cele ce pe Pământ cresc, să creeze. Şi creează. Copaci, iarbă şi tufişuri cresc pe acele planete. Dar toate creaţiile lor mor numai ce au atins maturitatea deplină. Niciuna din esenţele Universului nu a reuşit să ghicească taina reproducerii. Ele sunt ca omul contemporan. Este adevărat că omul contemporan multe creaţii artificiale a făcut. Doar că niciuna din creaţiile sale nu se poate reproduce singură. Ele se strică, putrezesc, se ruinează şi o continuă întreţinere necesită. Mare parte din populaţia Pământului în robii creaţiilor artificiale a fost transformată. Doar creaţiile lui Dumnezeu se pot autoreproduce şi trăi în armonie, în toate măreţele forme de exprimare.

- Anastasia, mai există planete în Univers pe care şi alte forme de viaţă reuşesc să se descurce cu tehnologia aşa ca omul?

- Da, există, Vladimir. Acea planetă are un volum de şase ori mai mare decât Pământul. Pe ea trăiesc fiinţe care, în aparenţă, sunt ca omul. A lor tehnologie artificială, cu mult mai desăvârşită decât cea a omului, s-a dezvoltat. Viaţa pe această planetă a fost dată de esenţe universale care se considerau asemănătoare lui Dumnezeu şi care aspiră să subordoneze creaţiile Dumnezeieşti.

- Spune-mi, sunt ei cei care în „farfuriile zburătoare", în navele lor spaţiale, zboară spre Pământ?

- Da. Ei nici măcar odată nu au încercat să intre în contact cu oamenii tereştri. Dar contactele lor pentru pământ...

- Nu, aşteaptă. Ai putea în vreun fel să-mi teleporte-

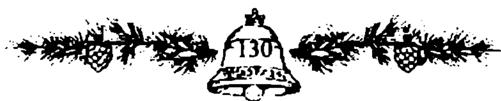

zi pentru un timp al doilea „eu” al meu pe această planetă?

- Da, pot.

- Atunci poartă-mă.

În clipa imediat următoare, Anastasia m-a rugat să mă aşez în iarbă şi să mă relaxez. Mâinile mi le-am lăsat pe lângă corp, iar ea şi-a aşezat una din palmele sale peste a mea şi după un timp am început să mă afund în ceva asemănător unui vis. Am spus „în ceva” deoarece adormirea a fost neobişnuită. Mai întâi corpul s-a relaxat din ce în ce mai mult. La început am încetat să-mi mai simt corpul, dar auzeam şi vedeam minunat de bine tot ce mă înconjura: cântul păsărilor, foşnetul frunzelor. Apoi am închis ochii şi, pe loc, am fost cuprins de un somn profund sau, cum spunea Anastasia, m-am separat. Numai că nici până astăzi nu am putut să-nţeleg ce s-a întâmplat cu mine mai departe. Şi dacă ar fi să presupunem că am adormit cu ajutorul Anastasiei şi am văzut un vis, atunci luând în consideraţie deplinătatea senzaţiilor şi claritatea conştientizării tuturor celor văzute, atunci, acel vis este departe de a putea fi comparat cu un vis obişnuit de om.

Alte lumi

Am văzut o altă lume de pe o altă planetă. Limpede şi în amănunt mi-amintesc tot ce s-a întâmplat acolo şi-n acelaşi timp în conştiinţa mea până acum mai dăinuie încă senzaţia că aşa ceva este imposibil de văzut. Vă imaginaţi, mintea şi conştiinţa vorbesc că aşa ceva nu este posibil de văzut, dar toate acestea, tablourile văzute, până şi acum sunt în mine. Şi eu, iată, vouă mă străduiesc să vi le descriu.

Stăteam pe un sol asemănător celui terestru. De jur împrejur nu se distingea niciun fel de plantă. Spun „stăteam". Oare se poate spune aşa? Greu de spus... Nu aveam nici picioare, nici mâini şi nici corp nu aveam şi-n acelaşi timp mi se părea că simt prin talpa piciorului pietrişul şi denivelările suprafeţei.

De jur împrejur, cât cuprindeai cu privirea, din sol se ridicau nişte maşinării care, ca formă, unele aduceau a ouă, altele a cuburi metalice. Spun „maşinării" pentru că cea din apropierea mea trăncănea uşor. Din fiecare maşinărie se strecurau în pământ o sumedenie de conducte asemănătoare furtunelor. Unele dintre aceste furtune vibrau uşor ca şi cum prin ele ar fi fost absorbit ceva din sol, altele erau liniştite. De creaturi vii prin împrejurimi, nici vorbă. La un moment dat am văzut cum dintr-o parte a unui ciudat mecanism s-au deschis în lături portiţele şi încet s-a strecurat afară un disc asemănător celor pe care le rotesc sportivii, însă cu mult mai mare. Diametrul discului era de aproximativ patruzecişicinci de metri. Acesta plutea în aer rotindu-se. Veni puţin în jos apoi zbură, purtându-se fără niciun zgomot pe deasupra mea. Alte mecanisme mai îndepărtate au fabricat aceleaşi discuri şi vreo câteva zburară unul după altul pe deasupra mea

alăturându-se primului. Şi din nou, pustietate, doar scâncetul şi vibraţia acelor mecanisme. Tabloul înconjurător rechema o oarecare curiozitate, dar speria prin lipsa de viaţă.

- Să nu-ţi fie frică de nimic, Vladimir, - am auzit eu dintr-odată vocea Anastasiei şi m-am bucurat de ea.

- Unde eşti, Anastasia? - am întrebat eu.

- Alături de tine. Suntem invizibili, Vladimir. Aici, acum, se află senzaţiile noastre, percepţiile, mintea şi toate celelalte energii invizibile. Aici ne aflăm noi fără corpurile noastre fizice. Nouă, nimeni nu ne poate face nimic. Singurele frici pot fi de noi înşine, ca efecte ale propriilor senzaţii.

- Şi care ar putea fi efectele?

- Psihice. Ca şi cum ai înnebuni temporar.

- Înnebuni?

- Da, numai că temporar, pentru o lună sau două - vederea altor planete se întâmplă să bulverseze mintea umană şi conştiinţa. Dar tu nu-ţi fă griji, pentru tine, acest pericol nu există. O să rezişti. Iar aici nu-ţi fie frică de nimic, crede-mă, înţelege, Vladimir, acum tu eşti aici, dar pentru ei tu nu exişti. Acum suntem invizibili şi de neatins.

- Da´ mie nu mi-e frică. Tu mai bine, Anastasia, spune-mi ce maşini sunt astea de trăncănesc împrejurul nostru? La ce folosesc?

- Fiecare astfel de maşinărie de forma unui ou este o uzină. Ele fabrică acele „farfurii zburătoare" care te interesează atât de tare pe tine.

- Cine întreţine şi coordinează aceste uzine?

- Nimeni. Ele, din capul locului, sunt programate pentru a fabrica anumite produse. Prin furtunele care merg în subsol sunt pompate în cantităţi necesare şi suficiente, materiile prime. În camere mici se desfăşoară procesul de topire, matriţare apoi asamblare, după care scot afară un produs finit. Această uzină este cu mult mai raţională decât oricare alta de pe Pământ. Deşeuri din procesul ei de producţie aproape că nu sunt. Nu este necesar procesul de

transport de la mari distanţe al materiei prime. Nu trebuie cărate componentele într-un alt loc pentru a fi asamblate. Întreg procesul de fabricare a produsului se desfăşoară într-un singur loc.

- Impresionant! Uite, aşa ceva ne-ar trebui nouă! Şi cine conduce „farfuriile" zburătoare? Am observat că toate zboară într-o singură direcţie.

- Nimeni nu o conduce, ea singură se îndreaptă spre locul depozitării.

- Incredibil. Exact ca o fiinţă vie.

- Dimpotrivă, în asta nu există nimic incredibil nici măcar pentru tehnologia terestră. Ştii bine că şi pe pământ există avioane şi rachete fără piloţi.

- Da' oricum, ele sunt comandate tot de oameni de pe pământ.

- Deja de mult timp există pe Pământ astfel de rachete care sunt programate pentru a merge spre un obiectiv dinainte stabilit.

- Poate că sunt, chiar. Şi oare de ce m-am mirat eu aşa tare de asta?

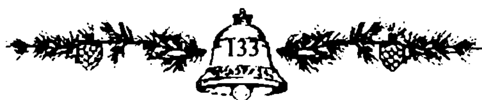
- Dacă ar fi să gândeşti mai profund, nici nu este nimic de mirare. Doar că în comparaţie cu tehnologia terestră aici avem de a face cu un proces complex. Aceste uzine, Vladimir, sunt multifuncţionale. Ele pot produce multe, începând de la produsele alimentare până la puternicele arme.

- Din ce fac produsele alimentare? Aici, doar, nu creşte nimic.

- În materia primă există de toate. Sucurile necesare existenţei prin furtunele lor maşinăriile le extrag ca apoi, în granule să le comprime. În aceste granule vor fi conţinute toate substanţele necesare menţinerii vieţii materiale.

- Cum funcţionează această maşinărie de una singură, cu ce se alimentează, energia electrică cine i-o furnizează? Nu văd nici un fel de cabluri.

- Energia, singură o asimilează din cele ce o

înconjoară.

- Ia te uită ce inteligentă! Mai inteligentă decât omul.

- Nu este absolut deloc mai inteligentă decât omul. Este o simplă maşinărie. Respectă doar programul care i-a fost impus. Este foarte uşor de reprogramat. Vrei să-ţi arăt cum se face asta?

- Arată-mi.

- Hai să ne apropiem mai mult de ea.

Stăteam la un metru de impunătorul angrenaj de înălţimea unui bloc cu nouă etaje. Tot mai desluşit se auzea zgomotul făcut de el. O mulţime de furtune flexibile ca nişte tentacule ieşeau din subsol şi se unduiau. Suprafaţa angrenajului nu era cu totul netedă. Am observat o suprafaţă de vreun metru jumătate diametru, dens acoperită de tuburi fine ca firele de păr. Fiecare se unduia în legea lui.

- Aceasta este antena scanner a angrenajului. Ea se ocupă cu recepţionarea impulsurilor energetice emise de creierele care sunt utilizate în realizarea programelor, în măsură să execute sarcinile primite. Dacă creierul tău modelează vreun obiect sau altceva, maşina trebuie să fabrice acel obiect.

- Un obiect, oricare?

- Oricare pe care tu poţi să-l închipui în detaliu. Ca şi cum ai construi cu gândurile tale.

- Chiar şi un automobil oarecare?

- Desigur.

- Chiar acum pot să încerc?

- Da. Vino mai aproape de receptor şi mai întâi cu gândurile atinge-i antena, firişoarele ca de păr ale aparatului se vor orienta spre tine. Imediat ce se întâmplă asta, tu imaginează-ţi ceea ce-ţi doreşti.

Eu stăteam lângă firişoarele de păr ale antenei şi arzând de curiozitate, în gând, aşa cum a spus Anastasia, îmi doream ca firele ei de păr să m-asculte. Şi ele, la început, s-au răsucit spre mine, apoi toate, vibrând intens, şi-au

orientat terminaţiile spre capul meu invizibil şi au rămas nemişcate. Acum trebuia să-mi imaginez un obiect oarecare. Cine ştie de ce, am început să-mi imaginez un automobil *Jiguli* modelul şapte, automobil pe care l-am avut pe când stăteam în Novosibirsk. Toate în amănunt m-am străduit să mi le imaginez: parbrizul şi capota, bara de direcţie, luminile şi chiar şi numărul de înmatriculare. În câteva cuvinte, mi-am imaginat toate acelea pentru mult timp. Când m-am plictisit, m-am îndepărtat de antenă. Impunătoarea maşinărie trăncăni şi mai tare.

- Va trebui să aştepţi, - explică Anastasia. - Acum, ea demontează un alt obiect neterminat şi pregăteşte programul pentru aţi realiza cele de tine gândite.

- Şi mult timp va trebui să aşteptăm?

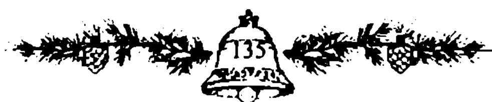
- Nu cred că prea mult.

Ne-am apropiat de alte maşinării. Tocmai mă minunam de pietrele multicolore de la picioarele noastre când vocea Anastasiei mă informă:

- Cred că ceea ce ai gândit tu, este deja gata. Hai să mergem să vedem cum şi-a îndeplinit maşinăria sarcina-i dată.

Ne-am teleportat spre maşinăria deja cunoscută şi am aşteptat. Peste câtva timp, portiţele se deschiseră şi pe iarba netedă de pe sol coborî un *Jiguli* - maşina de mine imaginată. Însă, între frumuseţea maşinii terestre şi acea urâţenie care stătea dinaintea mea, era o diferenţă abisală. În primul rând avea doar o singură portieră. Portiera era doar pe partea şoferului. În locul banchetelor din spate se zăreau nişte vălătuci de fier şi nişte bucăţi de gumă. M-am plimbat sau m-am teleportat de jur împrejurul acelei maşini nou create. Să fie denumită automobil, era cu neputinţă.

Pe partea dreaptă cum mergeam eu, lipseau două roţi. Numărul de înmatriculare posterior cât şi bara din spate, iarăşi, nu erau. Capota, din câte mi s-a părut, nu se putea deschide, era una cu caroseria. Mai concret vorbind, nu un automobil a fabricat această uzină inedită, ci o oarece

caracatiţă de o utilitate necunoscută.

Am spus:

- Ia te uită, mi-a fabricat un obiect, această uzină extraterestră! Doar că aşa ceva este capabil să producă orice constructor sau inginer de pe Pământ, fără probleme.

În loc de răspuns am auzit râsul Anastasiei apoi vocea ei care spunea:

- Clar lucru că poate oricine. Numai că în cazul de faţă, constructorul număru′ unu eşti tu, Vladimir, şi acum contempli rodul proiectului tău.

- Eu am vrut o maşină contemporană, normală, dar fabrica ce-a făcut? Parcă a scuipat!

- Doar să vrei nu este de ajuns. Absolut necesar era să-ţi imaginezi totul cu lux de amănunte. Tu nici măcar uşi pentru pasageri nu ţi-ai închipuit, doar pentru tine portieră ţi-ai imaginat. Şi roata doar pe partea ta ţi-ai închipuit-o. Pe cealaltă partea te-ai lăsat pe lene să mai gândeşti roţile. Cred că nici la motor nu te-ai gândit.

- Nu m-am gândit.

- Înseamnă că nici nu va fi în construcţia ta motorul. Aşadar înseamnă că tu te superi pe constructor în timp ce tu nu ai programat şi nu i-au trasat sarcini precise?

La un moment dat am văzut sau am simţit cum se apropiau de noi trei aparate zburătoare. „Ar trebui s-o ştergem" - un gând mi-a trecut prin minte -, însă vocea Anastasiei m-a liniştit:

- Ele nu ne văd şi nu ne simt, Vladimir.

Lor le-a parvenit informaţia despre neregularitatea în funcţionarea uzinei şi acum, probabil, verifică. Noi, fără probleme, putem observa locuitorii vii ai acestei planete.

Din cele trei aparate de zbor au ieşit cinci extratereştri... Erau foarte asemănători oamenilor de pe Pământ. Nu numai că semănau, dar aveau tot ce au oamenii tereştri. Erau bine făcuţi. Fără nici un fel de cocoaşă, drept şi semeţ îşi ţineau corpurile lor atletice şi frumoasele capete. Aveau păr pe cap şi pe faţă, iar unul din ei avea o mustaţă

frumos îngrijită şi tăiată. Erau îmbrăcaţi în combinezoane multicolore, mulate compact pe corpuri.

Extratereştrii s-au îndreptat spre automobilul, sau, mai degrabă spus, spre acea chestie ce aducea a automobil terestru, fabricat de uzinele lor. Stăteau în apropierea acestuia şi în tăcere, fără nicio emoţie, priveau. „Or să-şi dea seama", - am gândit eu.

Din grup s-a desprins, la vedere cel mai tânăr dintre extratereştri, un bărbat cu păr blond-rosian. S-a apropiat de portiera maşinii şi a încercat s-o deschidă. Portiera nu s-a clintit. Probabil că era blocată încuietoarea. Pe departe, toate acţiunile lui erau complet terestre şi acel aspect mie-mi plăcu foarte mult. Extraterestrul cu păr blond-rosian a bătut cu palma în portieră acolo unde ar fi trebuit să se afle încuietoarea, încă o dată mai brutal a zgâlţâit de mâner ca în cele din urmă să deschidă portiera. S-a urcat pe scaunul şoferului, a apucat volanul şi a început să cerceteze aparatele de la bordul maşinii.

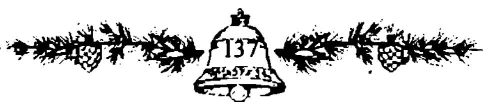
„Bravo, - am gândit eu, - deştept". Şi în sprijinul concluziei auzii glasul Anastasiei:

- El este unul dintre învăţaţii de seamă, în opinia lor, Vladimir. Gândurile sale repede şi raţional asimilează cunoştinţele din domeniul tehnologic. El studiază cum se poate trăi simultan pe mai multe planete şi-n acelaşi timp şi pe Pământ. Şi numele îl are asemănător cu acelea de pe Pământ - Arkaan se cheamă.

- De ce, oare, pe chipul lui nu se zăreşte nici urmă de mirare de la faptul că uzina lor a fabricat ceva deloc normal?

- Sentimentele şi emoţiile, locuitorilor acestei planete le lipsesc aproape cu desăvârşire. Mintea lor funcţionează raţional şi uniform, neînchinându-se în faţa pornirilor emoţionale şi fără plecăciuni dinaintea ţelului propus.

Extraterestrul blond-rosian a ieşit din maşină şi a scos nişte sunete ca din alfabetul Morse. Din grup se detaşă

unul mai în vârstă, se opri lângă firişoarele de păr ale antenei lângă care stătusem şi eu mai înaninte. Apoi s-au urcat cu toţii în aparatele lor de zbor şi au dispărut.

Uzina care fabrică maşina după proiectul meu începu să trăncănească din nou. Furtunele-tentacule se smulseră din subsol şi se îndreptară spre o uzină-automată asemănătoare din apropiere, din care ieşeau de asemenea furtune-tentacule. Când toate tentaculele se împletiră între ele, Anastasia spuse:

- Vezi, ei le-au programat pentru autodistrugere. Toate părţile uzinei defecte vor fi topite de cealaltă uzină şi folosite în procesele de fabricaţie.

Mie mi se făcu puţin milă de uzina-robot cu care noi am fabricat atât de neisprăvitul automobil terestru. Dar nu se putea face nimic în acest caz.

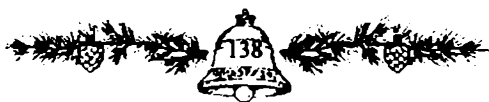
- Vladimir, vrei să observi modul de viaţă al locuitorilor acestei planete? - îmi propuse Anastasia.

- Da, desigur.

Se făcea că eram în apropierea unuia dintre oraşele sau satele acestei imense planete. Ceea ce ni se înfăţişa dinaintea ochilor era cam aşa:

Cât cuprindeai cu privirea, tot acest ţinut locuit era format dintr-o mulţime de construcţii cilindrice asemănătoare zgârie-norilor, care se ridicau formând o infinitate de perimetre. În centrul fiecărui perimetru se vedeau construcţii mai joase care aduceau aminte într-o oarecare măsură de copacii de pe Pământ, majoritatea lor avea coroană de frunze-radar de culoare verde. Anastasia afirmă că aceste construcţii artificiale absorb din subsol substanţele vitale pentru alimentarea organismelor, apoi le pompează prin conducte direct în locuinţele celor ce trăiesc pe planetă. Şi mai adăugă că aceste construcţii care se aflau poziţionate în perimetrele centrale ale oraşului menţin atmosfera necesară planetei.

Când Anastasia-mi propuse să vizităm unul din apartamente, eu am întrebat-o:

- Am putea să intrăm în apartamentul acelui extraterestru cu păr blond-rosian, care s-a urcat în maşina mea?

- Da, - a răspuns ea, - Chiar acum se întoarce acasă.

Ne aflam aproape de vârful uneia dintre acele clădiri cilindrice zgârie-nori. Casele extratereştrilor nu aveau nici o fereastră. Pereţii curbi erau vopsiţi în pătrate de culori şterse. La baza fiecărui pătrat se afla câte o uşă care culisa ca cele de la garajele moderne. Din timp în timp prin deschizăturile de la bazele pătratelor zbura câte o mică navă asemănătoare acelora care au venit la uzina-robot. Însemna că în clădirea înaltă, sub fiecare apartament se afla un mic garaj pentru aceste aparate de zbor.

În clădire nu erau nici lifturi şi nici uşi. Fiecare apartament avea o intrare separată care venea direct din garaj. Şi, cum avea să fie clar mai târziu, astfel de apartamente le avea fiecare locuitor al planetei care atinse deja o anumită vârstă.

Apartamentul în sine, din capul locului, nu-mi prea plăcu. Când am intrat, puţin înainte ca să intre extraterestrul blond-rosian, prima mea reacţie a fost mirarea de sărăcia şi simplitatea habitaclului. O cameră de vreo treizeci de metri pătraţi, absolut goală. Şi nu numai că lipseau ferestrele şi pereţii despărţitori, dar lipseau cu desăvârşire şi mobilele de strictă necesitate. Pe pereţii netezi de culoare deschisă nici urmă de etajeră sau de vreun tablou care să înfrumuseţeze.

- O fi primit de curând acest apartament. - i-am spus eu Anastasiei.

- Arkaan locuieşte aici deja de douăzeci de ani. În apartamentul său se află toate cele necesare odihnei, petrecerii timpului liber şi muncii. Toate cele necesare sunt montate în pereţi. Numaidecât o să vezi totul.

Într-adevăr, numai ce extraterestrul cu părul blond-rosian se ridică din garajul de sub apartamentul său, tavanul şi pereţii se iluminară cu o lumină difuză. Arkaan se răsuci cu faţa spre perete, aproape de intrare, îşi sprijini palma pe suprafaţa peretelui şi emise un sunet. Pe perete se

lumină un pătrat.

Anastasia îmi explica toate cele ce se petreceau în apartament: „Acum computerul, după liniile palmelor şi după retina ochilor identifică proprietarul apartamentului, acum îl salută şi-i anunţă timpul cât a lipsit şi necesitatea de a-i controla starea fizică. Vezi, Vladimir, Arkaan şi-a pus cealaltă palmă pe pupitru şi a expirat profund pentru ca aparatul să-i controleze starea fizică. Controlul a fost făcut, pe ecran a apărut anunţul că trebuie să primească amestecul alimentar. Şi o întrebare: cu ce-ar dori stăpânul să-şi petreacă timpul pentru următoarele trei ore?

Pentru computer era imperativ să ştie, pentru a-i găti amestecul alimentar potrivit. Acum Arkaan cere un amestec în măsură să-i activeze capacităţile mentale maxime pentru următoarele trei ore, după care el este dispus să doarmă.

Computerul nu-i recomandă să se ocupe cu activităţi care să necesite eforturi mentale pentru următoarele trei ore, dar îl sfătuieşte să consume alimente care să-i asigure o activitate mentală pentru doar două ore şi şaisprezece minute. Arkaan se învoi cu recomandările computerului."

În perete s-a deschis o mică nişă din care Arkaan a apucat mânerul unui tub flexibil, a tras capătul acestuia spre gură şi a băut sau a mâncat din furtun, după care s-a îndreptat spre peretele opus. Nişa cu furtunul s-a închis, pătratul cu ecran s-a stins, peretele la care tocmai stătuse extraterestrul, redeveni neted şi monocolor.

„Ia te uită, - am gândit eu, - cu aşa tehnologie bucătăria amenajată cu tot felul de aparaturi, blidele şi mobila nu mai sunt de niciun folos şi nici nu mai trebuie făcut curat. Şi chiar şi o nevastă care să gătească gustos, nu mai este de nicio trebuinţă. La magazin nu mai trebuie să mergi. Şi starea fizică, computerul singur o verifică şi hrana necesară o pregăteşte şi mai şi dă tot felul de recomandări. Aş fi curios să ştiu, un astfel de computer cât ar costa să-l construiască la noi pe Pământ?" Şi, instantaneu, am auzit glasul Anastasiei care mă înştiinţa: „Cât priveşte cheltuiala,

pot spune că-i mai ieftin să înzestrezi fiecare apartament cu tehnologia necesară decât să înghesui în bucătărie tot felul de mobile şi cele necesare gătirii mâncării. Toate acestea sunt cu mult mai raţionale decât pe Pământ. Doar că pe Pământ se află alte aspecte mult mai raţionale decât la ei". Eu nu am dat atenţie ultimei fraze a Anastasiei. Mă interesau ultimele acţiuni ale lui Arkaan. El a continuat să emită comenzi vocale şi în cameră s-au petrecut următoarele:

Dintr-unul din pereţi, la un moment dat, s-a ivit un fotoliu. Lângă fotoliu s-a deschis o altă mică nişă din care a ieşit o măsuţă cu nişte vase de sticlă semi-transparente, astupate, asemănătoare eprubetelor de laborator. Pe peretele opus al camerei s-a iluminat un ecran mare, cu o diagonală de vreun metru jumate - doi. Pe ecran se vedea o femeie frumoasă, îmbrăcată într-un combinezon mulat pe piele. Femeia ţinea în mâini un vas asemănător celor care se vedeau pe măsuţa de lângă Arkaan. Imaginea femeii pe ecran era amplă, cu mult mai completă decât la televizoarele noastre. Crea senzaţia că nu era la televizor ci pur şi simplu că stătea în cameră. După cum explică Anastasia, Arkaan şi femeia care-i stătea dinainte făceau un copil: „Locuitorilor acestei planete le lipsesc sentimente suficient de puternice pentru a putea intra în contact trupesc ca oamenii de pe Pământ. La vedere, corpurile lor nu sunt cu nimic deosebite de cele terestre. Însă această lipsă de sentimente nu le permite lor să-şi zămislească urmaşi aşa cum se întâmplă pe Pământ. În eprubetele pe care le vezi tu acum se află celulele şi hormonii lor. Bărbatul şi femeia îşi imaginează cum ar trebui să arate viitorul lor copil la înfăţişare. Ei, prin gânduri, stochează în el informaţiile pe care le au înăuntrul lor şi decid rolul său pentru viitor. Acest proces se derulează pe o perioadă care pe Pământ este de trei ani. Odată ce ei socot că procesul de formare al copilului lor este finalizat, într-un laborator special îşi unesc conţinutul celor două eprubete, îl lasă apoi pe copil să crească într-un incubator unde va ajunge la maturitate. Noului membru al societăţii, odată

ajuns la maturitate, i se dă un apartament şi este încadrat într-unul din sectoarele de activitate".

Arkaan se uita la femeia de pe ecranul din faţa lui, apoi la micuţa eprubetă astupată, cu lichid în ea, ce stătea dinaintea lui. La un moment dat ecranul de pe perete s-a stins, însă extraterestrul a rămas şezut pe fotoliul lui, fără să întrerupă ceea ce făcea; privea la micuţa eprubetă din faţa lui în care se afla o micuţă parte din viitorul său copil. Pe peretele opus al camerei câteva pătrăţele se colorară-n roşu. Extraterestrul se întoarse costiş spre perete, iar cu palma îşi protejă ochii de lumina clipitoare şi îşi aplecă capul mai tare spre eprubeta sa. De pe tavan, brusc, începură să clipească alte pătrate în mod alarmant şi un triunghi de lumină.

„Timpul de a rămâne treaz dedicat lui Arkaan de către computer s-a scurs, acum computerul îi aminteşte cu insistenţă inevitabilitatea somnului", - îmi explică Anastasia.

Însă extraterestrul tot mai mult îşi înclină capul spre eprubeta sa, strângând-o în palmă.

Dintr-odată, încetă alarma luminoasă de pe pereţi şi tavan. Camera se umplu de ceva asemănător unor vapori de gaze. Vocea Anastasiei comentă: „Acum computerul îl culcă pe Arkaan cu un gaz somnifer".

Capul extraterestrului se aplecă tot mai mult peste măsuţă şi în acelaşi moment în care se sprijini de ea, ochii i se închiseră. Fotoliul a început să iasă tot mai mult din perete, transformându-se în pat. Patul-fotoliu se legănă dintr-o parte într-alta şi corpul deja adormit al extraterestrului se prăvăli pe o lojă comodă.

Arkaan dormea strângându-şi la piept micuţa sa eprubetă.

S-ar putea vorbi mai multe despre desăvârşirile tehnologice din neobişnuitul apartament şi despre imensa planetă în ansamblu. După spusele Anastasiei, comunităţii care trăieşte pe această planetă nu-i este frică de vreo invazie din exterior. Mai mult de atât, aceştia, cu nivelul tehnologic atins, pot distruge viaţa pe oricare din planetele Universului.

Pe oricare în afară de Pământ. „De ce? - am întrebat eu, - vasăzică, rachetele şi armele noastre sunt în măsură să contracareze atacurile lor?”. „De rachetele terestre ei nu au frică, Vladimir. Comunitatea de pe această planetă demult cunoaşte fenomenul de expansiune explozivă. Cunosc şi compresia implozivă.”

- Ce înseamnă compresia implozivă?

- Este cunoscut pe Pământ cum două sau mai multe elemente, contopindu-se într-o reacţie de o secundă, îşi măresc volumul şi explodează. Dar mai există şi o altă reacţie produsă în urma uniunii a două substanţe. Substanţele în stare gazoasă de volumul unui kilometru cub sau chiar mai mare, într-o secundă pot fi comprimate devenind cât un bob de mazăre, luând forma unui material solid la vedere. Imaginează-ţi un proiectil sau o rachetă care explodează într-un astfel de nor, însă, instantaneu, puterii exploziei expansive o altă putere i se împotriveşte - compresia implozivă care se produce simultan. Tu, atunci doar o plescăitură vei auzi. Toate cele ce se aflau atunci în acel nor de mărimea bobului de mazăre se vor transforma într-o pietricică. Perdeaua de nori în stare gazoasă de rachetele terestre nu poate fi străpunsă.

În istoria Pământului două irupţii sau două atacuri din partea lor au avut loc. Acum pregătesc o a treia. Ei socot că din nou se va ivi momentul prielnic.

- Asta înseamnă că lor nu ne putem nicicum împotrivi din moment ce pe Pământ nu avem arme mai puternice decât ale lor?

- Acum o să vezi. Uite, priveşte la centrul unde se pregătesc trupele pentru a pune stăpânire pe continentele terestre.

Desigur, eu m-am aşteptat să dau peste o supertehnologie interplanetară în măsură să ocupe întreaga planetă, dar ceea ce mi se înfăţişă dinaintea ochilor... Cred că nici specialiştilor care se ocupă cu studiul perioadele belice atât celor americani cât şi a lor noştri sau altora nu le va trece prin cap cu ce arme vor fi, cu atâta uşurinţă, ocupaţi chiar în teritoriile unde ei se simt stăpâni. Acum, voi, stimaţi cititori încercaţi, înainte de a citi mai departe, să vă închipuiţi arsenalul centrului extraterestru de ocupaţie a Pământului. Apoi, uitaţi cum este de fapt în realitate. La vedere iată cum apare:

Un imens depozit pătrat. De pe fiecare colţ al depozitului se ridicau, la înălţimea lor naturală de pe Pământ, interioarele parlamentului nostru, ale Dumei şi ale cabinetului preşedintelui de la Kremlin. Pe partea opusă a sălilor, interioarele parlamentului american şi cabinetul preşedintelui de la Casa Albă. Însă, pe celelalte două laturi ale sălilor se vedeau interioarele organelor de stat, după cât am putut distinge, ale statelor asiatice. În fotoliile parlamentelor şedeau deputaţii noştri tereştri, parlamentarii şi preşedinţii. Mai întâi i-am privit pe ai noştri, pe deputaţii ruşi. Semănau leit cu acele feţe pe care am putut să le văd la televizor. Numai că stăteau nemişcaţi ca nişte mumii. Este greu de spus din ce erau făcuţi. Ar fi putut fi manechine, holograme sau roboţi sau cine ştie ce altceva.

În mijlocul imensei săli se afla o scenă ridicată, pe care, şezuţi în fotolii, prezidau vreo cincizeci de extratereştri. Nu erau îmbrăcaţi în obişnuitele combinezoane, ci aveau pe ei costume de ale noastre - terestre - şi ascultau pe cel care le

stătea dinainte. Probabil, cel care stătea în fața lor era un instructor-șef sau vreun fel de comandant.

Anastasia mi-a explicat că eu vedeam unul dintre detașamentele care se ocupa în acel moment cu pregătirile în vederea unei colaborări cu conducerile terestre. Ei învață cu precădere limbile răspândite pe suprafața Pământului și manierele de comportament ale oamenilor în diferite situații. Dar, în mod special, cu mare scrupulozitate ei se pregătesc în vederea contactului cu guvernele terestre și cu organele parlamentare prin care ei speră să guverneze peste toată populația terestră. Dialogul verbal le reușește fără eforturi deosebite, însă în lipsa totală a unor sentimente care să le trezească emoții vizibile, le vine greu să imite anumite gesturi și mimici ale oamenilor de pe Pământ. Și încă ceva care le vine foarte greu a înțelege cu gândirea lor rațională este logica din sistemele de conducere ale guvernelor terestre. În ciuda muncii celor mai strălucite minți și a celor mai desăvârșite tehnologii ale civilizației lor, nu au putut sub nicio formă să afle multe secrete, printre care, de exemplu, acesta: cum de, în ciuda prea-bunei stăpâniri a tehnicii informatice de pe Pământ și a mulțimii de institute specializate de știință, organele legislative ale statului nu sunt avertizate de urmările măsurilor de ele adoptate? Ei sunt încredințați că din moment ce pe Pământ există deja toate condițiile existenței unui centru analitic, este posibil să se modeleze aproape cu exactitate fenomenele sociale și dependența lor de totalitatea deciziilor de acesta luate. Totuși fiecare membru și legislator al guvernelor terestre sunt obligați ca deciziile toate să le ia în mod autonom. Nefiind în posesia volumului necesar de informație, fiecare membru este constrâns să îndeplinească funcții în impozantul centru analitic, în tot acest timp să și prevadă urmările comportamentelor colegilor săi inamici sau prieteni.

Foarte tainică și de nepătruns le mai rămâne extratereștrilor încă o întrebare: de ce oamenii de pe Pământ nu-și stabilesc un țel pe care neapărat să-l atingă? Ei aspiră

către ceva, dar spre ce?... rămâne o taină de nepătruns. Luându-se, însă, după necesitățile societăților contemporane de pe Pământ, extratereștrii au pus la cale un plan de ocupație a continentelor terestre. Punerea în aplicație al planului ei o vor declanșa cu propunerile lor făcute pământenilor prin intermediul conducerilor diferitelor țări. Propunerile lor vor fi primite cu bucurie.

După ce am întrebat-o pe Anastasia de ce este așa de convinsă de deciziile anumitor guverne terestre, ea mi-a răspuns:

- Așa a găsit de cuviință centrul analitic. Concluziile centrului sunt crezute. Nivelul contemporan de conștiință al majorității tereștrilor consideră propunerea extratereștrilor ca fiind cea mai convingătoare revelație a spiritului Intelectului Universal.

- Și care ar fi aceste propuneri?

- Ele sunt monstruoase, Vladimir. Mie nu-mi face plăcere să vorbesc despre ele.

- Vorbește-mi cel puțin despre cele mai importante. Ciudat lucru, dar sunt curios să aud acea monstruoasă propunere pe care pământenii o vor primi cu bucurie. Pământenii printre care mă număr și eu... și tu.

- Extratereștrii au în plan ca mai întâi să instaleze un contingent nu prea numeros, compus din trei aparate de zbor pe teritoriul Rusiei. Pe armata de acolo o vor înștiința de dorința lor de a se întâlni cu cercurile de conducere, în scopul unei colaborări. Ei se vor prezenta armatei ca fiind reprezentanții Preaînaltului Intelect Universal și îi vor demonstra superioritatea tehnicii lor.

După reuniunea dintre armată, învățați și forurile de conducere, aproximativ după paisprezece zile, aceștia le vor cere extratereștrilor să treacă la îndeplinirea propunerilor, dar mai întâi vor trebui să treacă un examen de siguranță al contactului cu ei.

Veniții vor cădea de acord cu examenul și vor prezenta în formă scrisă și pe videocasete propunerile lor.

Textul va fi aşternut într-o formă foarte apropiată cu aceea a documentelor oficiale de astăzi şi se va deosebi doar prin limita simplităţii.

Conţinutul textului va fi mai mult sau mai puţin acesta:

„Noi - reprezentanţii unei civilizaţii neterestre, cei care am atins nivele de dezvoltare tehnologică cu mult mai ridicate comparativ cu alţi locuitori inteligenţi ai galaxiei, îi considerăm pe oamenii Pământului fraţii noştri ca inteligenţă.

Suntem gata să împărţim cu societatea terestră ale noastre cunoştinţe din domeniul diferitelor sectoare ale ştiinţei şi ale organizării sociale şi să prezentăm tehnologia noastră.

Cerem ca propunerile noastre să fie analizate şi din ele să fie alese acelea care vor fi mai compatibile cu îmbunătăţirea vieţii fiecărui membru al societăţii".

Pe urmă vor fi o mulţime de propuneri concrete, scopul cărora va duce la următoarele:

Extratereştrii vor propune tehnologiile lor pentru a furniza tuturor locuitorilor ţărilor amestecuri alimentare şi o mai rapidă construcţie a locuinţelor pentru fiecare om care va fi atins maturitatea. Construcţiile de locuinţe vor fi asemănătoare celor pe care le-ai văzut tu, doar că mult mai sărace ca funcţionalitate. Ca dovadă, ei îşi vor instala în ţară ale lor mini-uzine. Vor fi combinate uzinele extraterestre cu cele deja existente pe Pământ, doar că după cinci ani toate tehnologiile terestre vor fi absorbite. Vor fi înlocuite cu altele mai raţionale. Toţi cei care vor dori îşi vor găsi de muncă. Cu toate astea însă, chiar dacă va trebui doar minimul necesar de eforturi de muncă pentru deservirea tehnicii să şi-l ofere, va trebui, să participe la aceste activităţi absolut fiecare locuitor al Pământului.

Ţara care va încheia un contract cu extratereştrii va fi protejată complet de atacurile provenite din partea altor ţări. În societatea cu noua organizare socială şi înzestrată cu

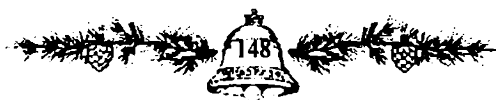

noile mijloace tehnologice va lipsi delicvenţa. În apartamentul dat ţie toate cele necesare vor fi receptive doar la comenzile tale vocale, doar la timbrul specific vocii tale. Zilnic, înaintea consumării alimentelor, computerul din apartamentul tău, în funcţie de globul ocular, de compoziţia aerului pe care-l expiri şi de alţi parametri, va diagnostica starea ta fizică şi va stabili compoziţia optimă a amestecului alimentar.

Fiecare computer din apartamentele individuale va fi în reţea cu cel central. Astfel va fi controlată locaţia fiecărui om şi starea sa fizică şi psihică. Orice posibil delict va putea fi individualizat cu uşurinţă graţie unui program specializat al computerului central, chiar dacă în aceste condiţii lipseşte însuşi baza socială care să genereze delictele.

În schimb, extratereştrii vor cere conducerii posibilitatea de a coloniza cu reprezentanţii civilizaţiei lor zonele puţin locuite - în mod special pădurile - şi dreptul de a folosi terenurile agricole pentru a-şi construi apartamentele lor supertehnologice pe care să le ofere tuturor celor ce vor dori să-şi lase propriile terenuri agricole.

Conducerile vor fi de acord, deoarece vor considera că astfel îşi vor păstra deplina autoritate. O serie întreagă de comunităţi religioase se vor apuca să propovăduiască cum că extratereştrii sunt trimişii lui Dumnezeu, din moment ce aceştia nu vor nega nici una din religiile existente pe Pământ. Liderilor religioşi neîncrezători în Dumnezeiasca desăvârşire le va fi imposibil să li se împotrivească extratereştrilor din cauza prieteniei acestora cu marea majoritate a populaţiilor ţărilor care au încheiat contracte. Vor începe multe alte ţări să colaboreze cu extratereştrii. După nouă ani din momentul apariţiei lor pe Pământ pe toate continentele, în toate ţările, în mare grabă se va instaura noul mod de viaţă, prin toate canalele informative vor fi propagandate continuele noi descoperiri din domeniile tehnicii şi organizării sociale. Majoritatea populaţiilor va proslăvi pe reprezentanţii Intelectului Cosmic ca pe fraţii

intelectual desăvârşiţi, ca pe divinităţi.

- Şi nu degeaba îi vor proslăvi, - i-am atras eu atenţia Anastasiei, - nu este nimic rău în faptul că pe Pământ nu vor mai fi războaie şi delicvenţă. Şi că fiecare om va avea o casă, de mâncare şi un servici.

- Vladimir, nu ai înţeles oare că umanitatea, însuşindu-şi modul de viaţă extraterestru, renunţă astfel la al său Divin „eu" nematerial? Se distruge singură, umanitatea. Întreaga umanitate cade în capcană, îşi vinde libertatea sa şi pe ai săi copii pentru desăvârşirea tehnicii artificiale. Intuitiv, curând îşi vor vedea greşeala lor mulţi pământeni şi atunci viaţa sinucigaşă vor începe s-o înceteze.

- Ciudat. Ce le va lipsi?

- Libertatea, creativitatea şi senzaţiile pe care doar prin creaţia Divină le pot avea.

- Dar în cazul în care conducerile diferitelor ţări nu vor cădea de acord cu extratereştrii, atunci ce va fi? Extratereştrii vor începe să distrugă umanitatea?

- Atunci extratereştrii, cu mintea vor începe alte căi să caute ca pe toţi oamenii în capcană să-i ademenească. Distrugerea omenirii pentru ei este lipsită de sens. Scopul lor este de a afla legătura care-i ţine la un loc pe toţi tereştrii, din care derivă acea forţă creatoare. Fără om, nimic din toate astea nu se petrece. Însuşi omul este veriga cea mai importantă în lanţul armoniei creaţiei terestre. Şi razele soarelui sunt doar o părticică de energie şi sentimente pe care oamenii le emană. Cu conştiinţa contemporană, oamenii de pe Pământ, extratereştrilor nu le inspiră frică. Şi mulţi pământeni deja astăzi se străduiesc să-i ajute pe extratereştri.

- Cum aşa? Cine sunt aceia dintre noi care se frământă pentru extratereştri? Vasăzică, există trădători printre oameni? Lucrează pentru ei?

- Lucrează, dar nu sunt trădători acei oameni. Involuntară s-a născut complicitatea lor, fără răutate şi neintenţionată. Motivul esenţial stă în lipsa de încredere în ei înşişi şi în perfecţiunea creaţiei Divine.

- Ce legătură au toate astea?

- E simplu. Când omul emană gândul că el nu este o creaţie desăvârşită, când la un moment dat începe să-şi imagineze că pe alte planete ar trăi elemente mintal superioare lui, el singur al său gând şi-l închină lor. El însuşi - omul - a sa putere Divină îşi înjoseşte, iar nu puterea Divinei creaţii o trădează. Extratereştrii, deja au învăţat cum să adune într-un unic complex energiile gândului şi sentimentelor generate de fiinţele umane şi se mândresc cu el. Uite, dinaintea acelui grup de extratereştri se află un recipient, în el un lichid se luminează, ba prefăcându-se în gaz, ba întărindu-se. Nu au puteri mai mari decât acelea încătuşate în micuţul vas. Apoi, tot ce este conţinut în recipient îl divid în multe mici vase plate. Unul din pereţi face de reflector special. Fiecare are agăţat la gâtul său câte un astfel de dispozitiv specific. Toţi cei care stau dinaintea ta au aşa ceva. Când unul din acele dispozitive a sa lumină către om şi-o îndreaptă, atunci în om senzaţie de frică poate să trezească, sentiment de admiraţie sau de veneraţie. Poate şi voinţa şi conştiinţa şi corpul omului să le paralizeze. În acea lumină, gândurile multor oameni sunt încătuşate. Acele gânduri prin care se crede că există cineva mai puternic decât omul în Univers. Decât omul - creaţia Dumnezeiască. Şi aceste gânduri bine concentrate, împotriva oamenilor înşişi cu război se pot întoarce.

- Reiese că noi înşine le cedăm puterea lor, când îi supraestimăm cu minţile noastre?

- Da, este adevărat. Mai deştepţi decât noi şi mai deştepţi, prin urmare, decât Dumnezeu.

- Ce treabă are Dumnezeu?

- Noi toţi suntem a Sa creaţie. Când considerăm că există lumi galactice mai perfecte, prin asta ne socotim pe noi imperfecţi şi imperfecte creaţiile lui Dumnezeu.

- Asta ne mai lipsea... Şi sunt multe din aceste energii acumulate în lumea extratereştrilor?

- În recipientul care stă dinaintea ta, energia este de

ajuns pentru a ocupa aproape trei sferturi din toate minţile terestre şi sentimentele umane să le poată supune. Ei consideră asta cu prisosinţă de îndeajuns. După aceea va începe subjugarea întregii civilizaţii terestre. Şi li se vor întări forţele.

- Cum aşa, s-ar părea că nu mai este nimic de făcut?

- Se mai poate, dacă pe neaşteptate pentru ei se riscă. Se ştie doar că întregul complex sentimental al numai unui singur om dintotdeauna a fost şi rămâne mai puternic. Gândurile pot fi accelerate la o viteză la care cei care nu sunt înzestraţi cu sentimente nu o pot atinge. Şi toată energia în recipient încătuşată poate fi neutralizată de energia unui alt gând care va fi mai strălucitor, mai încrezător şi mai desăvârşit.

- Tu, Anastasia, ai putea să neutralizezi toată acea energie în recipient conţinută?

- Aş putea să-ncerc, dar pentru a face asta ar trebui să-mi teleportez întregul corp aici.

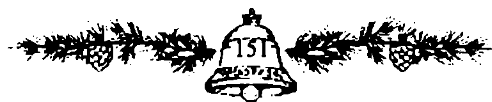
- De ce?

- Incomplet va fi complexul de sentimente fără corp. Materia este unul din planurile existenţiale umane. Cu acest plan, omul este cea mai puternică fiinţă din Univers.

- Teleportează-te, atunci, ca să distrugi recipientul.

- Acum o să încerc ca fără să-l distrug, să fac altceva.

În câteva fracţiuni de secundă am văzut-o pe Anastasia în forma ei fizică. Avea totul pe ea ca şi-n poiană, şi bluza şi fusta. Cu picioarele desculţe stătea pe podea şi dintr-odată se porni cu calm spre cei care prezidau în faţa recipientului cu lichid sclipitor. Aceştia au văzut-o. Pe chipurile extratereştrilor privaţi de sentimente nu se citeau nici un fel de emoţii. Doar o singură secundă au rămas nemişcaţi. În secunda ce-a urmat, au început cu toţii să se foiască. Imediat, ca la semnalul cuiva, s-au ridicat şi fiecare a apucat în mâini medalionul său. Toate medalioanele s-au învăpăiat de lumină. Toate razele erau direcţionate spre

Anastasia care se îndrepta spre ei.

Ea se opri, se clătină pe neaşteptate, făcu un pas nu prea mare îndărăt, se opri din nou, zâmbi, păşi desculţă şi încet şi încrezătoare merse mai departe.

Razele emanate de medalioanele extratereştrilor deveniră tot mai strălucitoare, împletindu-se într-una singură îndreptată spre Anastasia. Am avut impresia că ele într-o clipă vor transforma în cenuşă hainele Anastasiei, dar ea nu s-a oprit. Şi-a întins palmele mâinilor dinainte şi, reflectându-se în palmele ei, câteva raze s-au stins... apoi şi celelalte rămase.

Ca şi până atunci, extratereştrii rămaseră nemişcaţi. Anastasia s-a apropiat de recipient, şi-a lipit palmele de pereţii acestuia, l-a mângâiat cu mâinile şi i-a şoptit ceva. În recipient, lichidul se învolbură, apoi lumina sa, încet încet, se stinse şi din nou lichidul din vas redeveni de culoare albăstrie. Ca apa obişnuită de pe Pământ.

Anastasia a mers spre peretele pe care se zărea o maşinărie asemănătoare unui frigider de pe Pământ. De aceasta ea-şi sprijini palma, şopti ceva, iar din maşina-frigider se rostogoliră în poala întinsă a bluzei ei nişte pastile pătrate colorate.

Se apropie de extratereştrii care stăteau ca mai înainte în linişte şi îi întinse celui mai de pe margine dintre ei o pastilă din maşină. Extraterestrul făcu un gest ca şi cum ar fi întins mâna spre ea, dar în aceeaşi secundă înţepeni nemişcat, apoi începu să-l privească întrebător pe cel care stătea în faţa tuturor, probabil comandantul lor. Anastasia a rămas aşa în faţa lui cu mâna întinsă preţ de vreo jumătate de minut. Pe urmă s-a îndreptat în grabă spre comandantul lor şi i-a întins o pastilă şi lui. Comandantul, după o pauză, luă pastila şi o puse pe limbă. Anastasia trecu pe la toţi cei care stăteau acolo şi acum toţi aveau o pastilă pe care o mestecau sau o înghiţeau. După asta, Anastasia se porni în direcţia mea, la jumătatea drumului se opri, se răsuci spre grupul de extratereştri şezuţi acolo şi le făcu din mână. Iar câţiva dintre

extratereştri se ridicară de pe locurile lor şi o salutară la rândul lor. Odată ajunsă în vecinătatea mea, Anastasia, cu vocea obosită pronunţă:

- Trebuie să ne întoarcem. Acum ei au luat nişte pastile pentru a-şi accelera gândirea. Lasă, ei să conştientizeze cele petrecute aici.

Şi se termină totul. Mă aflam din nou întins în iarba din pădure ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un somn adânc. Cu toate că nu s-a scurs mult timp, corpul mi-l simţeam odihnit ca după un somn sănătos. Dar capul... Înăuntru ca şi cum s-ar fi tulburat totul. Ca şi cum gândurile dintr-odată în diferite direcţii s-ar fi revărsat. Imaginile văzute pe cealaltă planetă, toate mi-au rămas întipărite înăuntru în mine. Ce a fost asta? Vis? Hipnoză? Sau toate deodată? Nu este clar. În realitate să vezi aievea o altă planetă, nu Terra, era de necrezut şi am întrebat-o pe Anastasia care stătea în apropierea mea:

- Ce-a fost asta? Vis? Hipnoză? Mi-amintesc totul şi acum în capul meu este doar haos.

Ea-mi răspunse:

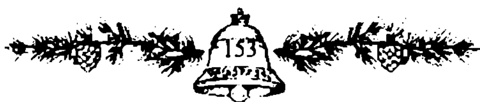
- Vladimir, tu singur consideră aşa cum vrei, cu câtă forţă, vedenia a prezentat acea planetă în ochii tăi? De neliniştitoare întrebarea asta-ţi va părea, atunci împacă-te cu gândul că ai văzut un un vis şi-atât. Importanţă, toate astea n-au. Importanţa stă în esenţa, în deducţiile şi percepţiile de pe urma vedeniilor. Asupra lor acum tu cugetă, eu voi lipsi puţin.

- Bine, tu mergi, eu o să meditez asupra lor.

Am meditat asupra celor văzute, odată rămas singur şi desigur că am tras concluzia că toate-au fost doar un vis hipnotic.

Anastasia făcu câţiva paşi, se răsuci brusc şi veni din nou la mine. Scoase ceva din buzunarul bluzei şi-mi întinse palma deschisă. Pe palmă am văzut... Am văzut o pastiluţă ciudată, din acelea pe care le-am văzut pe cealaltă planetă.

- Ia-o, Vladimir, şi fără timoare poţi s-o-nghiţi. O

fac din ierburi pe planeta pe care-am fost noi. Ea poate accelera gândurile pentru vreo cincisprezece minute şi tu vei putea să realizezi totul.

Am luat micuţa pastilă de pe palma întinsă şi când Anastasia s-a îndepărtat, am înghiţit-o.

Întorceţi-vă, oameni Patria voastră

La început, dialogul despre patrie* cu Anastasia nu-mi fu pe înţeles. Părerile sale, dintr-un început, chiar anormale mi s-au părut. Dar mai târziu... Eu, şi-acum, îmi amintesc involuntar despre ele. Mi-amintesc cum la întrebări de genul: ce trebuie să facem pentru ca războaie internaţionale şi interplanetare să nu avem? ca banditii să nu mai existe şi copiii sănătoşi şi fericiţi să se nască? ea-mi răspunse:

- Pe toţi oamenii va trebui să-i sfătuieşti, Vladimir: „Întorceţi-vă, oameni, Patria voastră, propria voastră Patrie".

- „Întorceţi-vă Patria" - e greşit să spui aşa, Anastasia, cu toţii au o patrie, doar că nu în patria lor trăiesc cu toţii. Nu patria să fie întoarsă - ei înşişi la patrie să se întoarcă - probabil, tu aşa ai vrut să spui?

- Vladimir, eu nu am greşit. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe Pământ nu are o patrie.

- Cum aşa, nu au? Ruşii au Rusia, englezii au Anglia. Toţi s-au născut undeva, înseamnă că patria lor se poate chema acea ţară în care fiecare s-a născut.

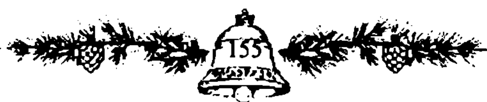
- Tu consideri că patria, prin ale sale graniţe trebuie determinată?

- Dar cum altfel? Aşa s-a convenit. Fiecare stat are graniţe.

- Dar dacă graniţe nu ar exista, tu cum ai putea determina a ta patrie?

- Acel loc unde m-am născut, oraş sau sat sau poate

patrie - aici cu sens de loc natal sau vatră strămoşească.*

ca tot Pământul să fie, atunci, Patrie pentru fiecare.

- Ar putea ca şi tot Pământul să fie Patria fiecărui om ce trăieşte şi tot Universul să-l poată mângâia, doar că pentru a uni toate planurile existenţiale într-unul singur este necesar un punct. Acel punct, patria sa să se cheme şi în ea Spaţiul de Iubire să fie creat şi doar atunci tot ce-i mai bun în Univers se va revărsa peste el. Prin spaţiul Patriei tale. Alături de tine, prin acest punct, Universul îl vei simţi. Neîntrecută putere vei avea. În alte lumi despre asta vor şti. Pe tine, cu toţii ţie-ţi vor sluji, aşa cum Dumnezeu, al nostru Creator a vrut.

- Bine ar fi dacă tu ai vorbi mai simplu, Anastasia, nu am înţeles nimic despre planurile existenţiale; cum să le unesc? Şi despre punctul pe care, eu, patria mea să-l numesc.

- Atunci, cu naşterea, al nostru dialog să-l începem, ar trebui.

- Bine, fie cu naşterea să-l începem. Numai că tu nu vorbi doar aşa, ci cu tâlc pentru zilele noastre. Uite, de exemplu, cum vezi tu fondarea unei familii, naşterea şi educarea copiilor în condiţiile zilelor noastre. Şi ca toţi copiii fericiţi să se nască. Ai putea o astfel de schemă să realizezi sau astfel de imagine să redai?

- Pot.

- Atunci vorbeşte. Numai nu-mi vorbi despre viaţa din pădure ci despre ştiinţa neînţeleasă a *creării imaginilor-idealuri*. Nimeni nu ştie despre ea, doar tu ştii...

Nu am reuşit să termin de pronunţat fraza că în cap ca şi cum nu numai una ci o mulţime de întrebări agitate, s-au ridicat. Cea mai importantă era: ce-mi va spune pustnica din pădure despre viaţa noastră? De unde cunoştea ea nu numai detaliile exterioare ale vieţii noastre dar şi frământările interioare ale multor oameni? Care sunt capacităţile acestei atât de ciudate *ştiinţe a creării idealurilor-călăuză*? Nu am mai putut să stau şezut. M-am ridicat şi am început să mă plimb încoace şi-ncolo. Pentru a

mă linişti, pentru a înţelege şi conştientiza incredibilul, am început să chibzuiesc în mintea mea:

„Iată că şade sub cedru tânăra femeie liniştită. Când calmă îşi trece mâna prin iarbă, când cu atenţie priveşte la vreo gâză care se plimbă pe mâna ei, când meditează pentru câteva clipe. Stă în taiga, departe de viaţa agitată a oraşelor şi ţărilor. De războaie şi de tot felul de peripeţii ale civilizaţiilor lumii. Ce-ar fi oare dacă ea, cu adevărat, ar stăpâni această ştiinţă? Ce-ar fi oare dacă ea, cu ajutorul acesteia, ar putea exercita influenţă asupra oamenilor? Să exercite asupra societăţii o mai puternică influenţă decât guvernele, parlamentele şi mulţimea de orânduiri religioase? Incredibil! Fantastic! Însă... Există fapte reale, concrete care stau drept mărturie! Fapte incredibile! Dar ele există în realitate.

Ea m-a învăţat în scurt timp să scriu cărţi. Pentru asta i-au fost necesare doar trei zile. Ea tot revarsă şi revarsă fără întrerupere, un adevărat potop de informaţii. Incredibil dar adevărat. Cărţile, cu uşurinţă şi fără nicio reclamă, străbat oraşe şi ţări. În cărţi se află *imaginea* de ea proiectată. Aceste *imagini*, în mod invizibil, exercită influenţă asupra oamenilor, descătuşând aspiraţii artistice. Mii de versuri poetice, sute de cântece ale barzilor sunt luminate de *imaginile* ei. Şi despre asta, ea, minunat de bine, ştia dinainte! Chiar din primele cărţi eu am vorbit despre prezicerile ei referitoare la astea. Pe atunci nu se întâmpla încă nimic. Pe atunci vorbele ei mi se părură fantastice şi incredibile aiureli. Dar toate s-au petrecut exact aşa cum a spus ea. Şi acum, în timp ce scriu aceste rânduri, se mai petrece încă ceva inverosimil.

Editura "Prof-Press", în iulie 1999 a publicat o colecţie de cincisute de pagini conţinând scrisorile şi versurile cititorilor. Colecţia a fost publicată în luna iulie, lună considerată de către negustorii de cărţi „sezonul mort". S-a petrecut, însă, incredibilul: un tiraj de cincisprezece mii de cărţi s-a vândut doar într-o lună.

Au fost apoi publicate alte cincisprezece mii, dar şi această tranşă s-a vândut pe loc. Această întâmplare nu este aşa de spectaculoasă pentru modul senzaţional de prezentare a presei, ea, mai degrabă, se încadrează printre fenomenele stranii datorită statisticilor din ea rezultate. Este cam greu de crezut în astfel de statistici. Greu de crezut că *imaginile* proiectate de Anastasia schimbă conştiinţa socială.

Cititorii simt nevoia de a trece la acţiune. Oamenii din Rusia şi de peste hotarele Rusiei, din proprie iniţiativă organizează centre şi cluburi de cititori, numindu-le "Anastasia".

Uzina de preparate medicinale din Novosibirsk produce uleiul de cedru despre care a vorbit ea. Într-un mic sătuc din regiunea Novosibirsk, locuitorii satului reconstruiesc uneltele tradiţionale, străduindu-se să obţină uleiul după tehnologia ei. Sunt susţinuţi din oraş.

Ea şi despre asta a vorbit; că vor renaşte sătucurile siberiene şi copii se vor întoarce la părinţii lor.

Ea reîntoarce valuri de pelerini de la locurile sacre de peste hotare la cele de acasă. Doar în ultimii doi ani, dolmenele din împrejurimile oraşului Ghelendjyk, despre care ea a vorbit, au fost vizitate de mai mult de cincizeci de mii de cititori ai ei. Împrejurul, mai înainte, uitatelor locuri sacre, acum oamenii plantează flori şi grădini. În diferite oraşe sunt plantaţi cedri şi alte plante după metoda ei.

Prin ordonanţa înaltei administraţii a regiunii Tomsk s-a înfiinţat fundaţia "Sibirskie dikorosi"* Mulţumită eforturilor acestei organizaţii, în Moscova au ajuns patru mii de copăcei de cedru.

Despre ea vorbesc învăţaţii. Ale ei *imagini-călăuză* vii, esenţe de sine stătătoare, deja planează deasupra Rusiei.

**Sibirskie dikorosi - traducerea mot a mot ar însemna "Buruienile Siberiei", însă aici expresia* buruieni *este folosită în sensul de plante neameliorate (încă sălbatice - în condiţie pur naturală).*

Şi mă întreb eu, oare numai deasupra Rusiei? Femeile din Kazakstan strâng bani pentru realizarea unui film despre Anastasia. Vă închipuiţi: femeile kazace să strângă bani pentru un film despre o pustnică siberiană!?

Aceste *imagini* proiectate de ea poartă deja oamenii cine ştie unde. Unde? Cu care forţă? Cine o ajută pe ea? Este posibil ca ea să stăpânească o incredibilă forţă nemaivăzută înainte. Şi-atunci de ce-a rămas ea în poieniţa ei, unde, ca şi mai înainte, se ocupă cu cercetarea gâzelor?

În timp ce deştepţii judecă; o exista sau nu o exista, ea pur şi simplu acţionează. Rezultatele acţiunilor ei pot fi văzute, atinse şi gustate. Ce înseamnă această *ştiinţă a creării idealurilor-călăuză*?

Aceste gânduri atunci, în taiga, m-au înspăimântat puţin. Aş fi vrut, cât mai repede să le verific şi să mă conving de toate acestea, dar alături îmi stătea doar ea, puteam s-o întreb doar pe ea.

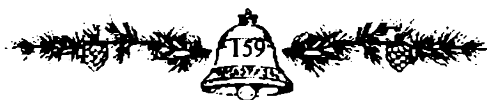
Acum o s-o întreb... Ea nu este în stare să mintă... Acum o s-o întreb.

- Anastasia, spune-mi: tu stăpâneşti pe deplin *ştiinţa creării idealurilor-călăuză*? Tu ai cunoştinţă de acele învăţături ale sacerdoţilor antici?

- Eu ştiu ce le-a transmis al meu străbun acelor sacerdoţi. Şi ceea ce sacerdoţii, părintelui nu i-au dat voie să spună. Şi altele noi, eu singură m-am chinuit să aflu şi să simt.

- Acum am înţeles! Îmi închipuiam eu! Tu stăpâneşti ştiinţa asta mai bine decât toţi ceilalţi. Şi tu, în faţa oamenilor, te-ai arătat singură, despre tine însăţi *imagini* creând. Pentru mulţi tu eşti zeiţă, zâna bună a pădurilor, mesia. Aşa scriu despre tine cititorii în scrisori. Mie mi-ai spus că mândria şi egoismul sunt păcate mari, că deschis eu va trebui să scriu despre toate. Şi eu am trecut în faţa tuturor drept un neisprăvit, în timp ce tu deasupra tuturor te-ai înălţat şi că toate astea vor fi aşa, tu dinainte ştiai.

- Vladimir, eu nu am ascuns nimic în faţa ta.

Anastasia s-a ridicat din iarbă. Stătea în fața mea cu mâinile lăsate pe lângă corp, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

- Ale mele *imagini-călăuză*, acum nu sunt clare pentru orişicine. Iar când dinaintea oamenilor, cealaltă *imagine-călăuză* se va contura, a mea, de asemenea, va continua să persiste... A mea *imagine* se va putea asemui doar cu femeia de servici care a înlăturat abia păienjenişul ce acoperea esențialul.

- Care păienjeniş? Spune mai clar, Anastasia, ce altceva mai vrei să creezi?

- În fața oamenilor, eu, *imaginea-călăuză* a lui Dumnezeu vreau să reînsuflețesc. Al Său minunat vis pentru fiecare desluşit să-l fac să devină. Ale Sale aspirații prin iubirea fiecărei viețuitoare să le poată percepe. Astăzi, în această lume, poate fi fericit fiecare om. Copiii oamenilor de astăzi cu toții vor trăi într-Al Său Rai. Eu nu sunt singură. Tu nu eşti singur. Şi raiul va fi o creație colectivă.

- Opreşte-te, opreşte-te. Acum înțeleg eu, ale tale vorbe vor prăpădi multe învățături. Autorii lor - cercetătorii - se vor năpusti nu numai asupra ta dar şi pe mine mă vor insulta. Iar mie, la ce-mi trebuie astfel de probleme? Nu voi scrie tot ceea ce vorbeşti tu despre Dumnezeu.

- Vladimir, te-ai speriat tu doar de iminentul, nu se ştie din partea cui, atac?

- Lasă, că mi-e clar totul. Se vor năpusti asupra mea toți ghizii credințelor religioase. Ai lor discipoli fanatici se vor ridica împotriva mea.

- Nu de ei ți-e frică, Vladimir, ci de tine însuți. Ți-e ruşine să te înfățişezi dinaintea lui Dumnezeu. Nu crezi în noua *imagine* a vieții tale. Consideri că nu te vei putea schimba.

- Ce legătură am eu cu asta? Despre slujitorii celor sfinte eu îți vorbeam. Şi aşa, deja mulți au reacționat la declarațiile tale.

- Ce ți-au spus?

- Au vorbit în toate felurile. Unii dintre ei se dezic,

alţii dimpotrivă. Un preot din Ucraina cu ai săi dascăli au venit la mine pentru a-ţi susţine afirmaţiile. Dar este un simplu preot de la ţară.

- Şi ce-i cu asta? Ce dacă a venit la tine un preot de la ţară?

- Este, este... că deasupra lui mai sunt şi alţi preoţi sus-puşi. Acestora li se închină cu toţii. De ei depinde totul.

- Vezi doar; şi aceia despre care tu spui că ar fi sus-puşi, cândva tot prin mici biserici au slujit.

- Nu are nicio însemnătate acest lucru. Oricum nu o să scriu până ce măcar una dintre conducerile unei parohii serioase... Dar... ce tot îndrug eu, tu ştii mai bine dinainte să spui totul. Aşa că spune-mi cine se va împotrivi şi cine te va ajuta. Şi, în genere, se va oferi careva să ne ajute?

- Care din rangurile de preot te-ar putea ajuta să fii mai curajos, Vladimir?

- Nu mai jos decât cel de patriarh sau de episcop. Ai putea tu să-mi exemplifici măcar unu'?

Anastasia s-a gândir doar pentru o clipă, de parcă ar fi scrutat concomitent atât în timp cât şi în spaţiu. Apoi am auzit răspunsul ei incredibil:

- Ne-a ajutat deja; cu noi vorbe despre Dumnezeu a grăit papa de la Roma, Ioan Paul II, - a răspuns Anastasia, - *imaginea* lui Hristos şi Mohamed, în spaţiu îşi contopesc ale lor energii într-una singură, fuzionând cu alte *imagini-ideal*. Şi se va mai găsi cel puţin încă un patriarh ortodox ale cărui vorbe scrise, peste veacuri vor dăinui. Însă cele mai importante printre oamenii simpli la vedere vor fi pornirile de inspiraţie. Pentru tine, statutul lor pământesc este important, dar află că mai important peste toate, adevărul este.

Anastasia, tăcu coborându-şi privirea ca şi cum ceva ar fi supărat-o. Ca şi cum i s-ar fi oprit un nod în gât şi l-ar fi înghiţit şi ar fi suspinat. Apoi vorbi:

- Iartă-mă dacă nu pe înţelesul sufletului tău eu vorbesc. Pentru moment încă nu reuşesc, dar o să fac ce pot

ca să mă fac înţeleasă, doar că tu, oamenilor să le vorbeşti...

- Ce să le spun?

- Să le vorbeşti despre ceea ce de milenii, de oameni să dosească se stăruiesc... Despre aceea să le spui, că fiecare om în doar o clipă, în grădina Primordialităţii Creatorului să se întoarcă poate şi prin ea minunate creaţii colective să desăvârşească.

Am simţit cum creştea agitaţia în ea. Şi la rândul meu am început să mă agit şi am spus:

- Tu nu te îngrijora, Anastasia, vorbeşte, eu poate o să-nţeleg şi o să scriu.

Iar în ceea ce mai departe ea a povestit se afla o minuţioasă concretitudine şi simplitate. Abia după aceea, analizând şi amintindu-mi vorbele ei, am început să-nţeleg că un anumit sens demn de luat în consideraţie, se afla în cuvintele sale: „Întorceţi-vă oameni Patria voastră". Însă atunci, în pădure, am mai întrebat-o o dată pe Anastasia:

- Eu am înţeles cum se vor petrece toate astea. Am înţeles că din moment ce tu, cu atâta uşurinţă, eşti în stare să reproduci tablouri din viaţa mileniilor trecute, înseamnă că ţie-ţi sunt cunoscute toate învăţăturile şi tratatele şi tu le vei dezvălui oamenilor?

- Cunoscute-mi sunt învăţăturile care în oameni veneraţie au suscitat.

- Toate?

- Da, toate.

- Şi Vedele le poţi traduce complet?

- Pot. Doar că la ce bun să pierd vremea cu aşa ceva?

- Oare nu vrei tu ca umanitatea să cunoască învăţăturile antice? Tu, mie, despre ele vorbeşte-mi, eu o să povestesc în carte.

- Şi după aceea? Consecinţele asupra umanităţii care vor fi, ce crezi?

- Cum care? Mai înţeleaptă va deveni.

- Vladimir, exact în asta şi constă şiretlicul forţelor

obscure; prin majoritatea învăţăturilor lor, ele fac totul ca esenţialul, omului să i-l ascundă. Frânturi din adevăr, doar minţii, prin tratatele lor prezentându-le, de la esenţial cu cerbicie-ndepărtează.

- Şi-atunci, de ce oamenii îi numesc înţelepţi pe aceia care-şi prezintă învăţăturile lor?

- Vladimir, dacă-mi dai voie, eu o pildă să-ţi istorisesc aş vrea. Acea pildă pe care, încă cu mii de ani în urmă, prin locuri dosnice şi în şoaptă, înţelepţii şi-o mai transmiteau unul altuia. De multe secole nimeni nu a mai auzit-o.

- Povesteşte-mi dacă crezi că pilda poate ajuta.

- *imagini-călăuză (sau alte expresii în cursiv) - înlocuiesc conceptul de* formă-gând. *Am optat pentru aceste forme din două motive distincte:*

- *primul: pentru a menţine sintonia cu exprimarea Anastasiei:* obraz *(din rusă) înseamnă chip, imagine;*

- *al doilea: pentru a da sensul de proiecţii emanate care apoi sunt folosite ca idealuri de urmat în planul subtil sau pragmatic.*

Doi frați
(pildă)

Odată, demult, nu are importanță când, trăia un soț și o soție. Mult timp copii ei nu avură. La o vârstă venerabilă soția doi copii născu, doi gemeni, doi frățiori. Grele, astfel de nașteri erau și femeia pe cei doi fii născând, pe cealaltă lume, degrabă merse.

Tatăl angajă un ajutor, se chinui să-i crească pe copii și-i crescu până la paisprezece ani. Dar muri și el când fiii pășiră pe al paisprezecelea anișor. După ce l-au îngropat pe tată, cei doi frați îndurerați în camera lor s-au retras. Ce doi frați gemeni. Pe ei, trei minute îi despărțeau la naștere și din această pricină între ei, unul se considera mai mare, celălalt mai mic. După tăcerea de durere, fratele mai mare rosti:

- Tatăl nostru când a murit, a sa durere ne-a transmis-o nouă pentru că înțelepciunea vieții nu a apucat să ne-o lase moștenire. Cum o să trăim făr' de înțelepciune, frățiorul meu cel mic? Nefericit al nostru neam făr' de înțelepciune va merge mai departe. De noi vor putea să râdă cei care au apucat să primească înțelepciunea de la tații lor.

- Tu nu te întrista, - mezinul celui mai mare-i spuse, - în meditație mai tot timpul tu te afli și poate că așa este rânduit ca prin meditație înțelepciunea s-o cunoști. Eu o să fac tot ce spui tu. Eu și fără meditație pot să trăiesc și oricum îmi place și așa viața. Bucuria mă cuprinde când se face ziuă și când întunericul se lasă. Eu, pur și simplu o să trăiesc, cu gospodăria o să mă îndeletnicesc. Tu, înțelepciunea o vei cunoaște.

- Sunt de acord, - cel mai mare din frați îi spuse mezinului, - numai că nu se poate ca înțelepciunea s-o cauți rămânând în casă. Aici nu se află înțelepciunea, nimeni nu a

lăsat-o, nimeni de bună voie nouă nu ne-o va aduce. Iar eu am hotărât, eu sunt fratele mare şi este de datoria mea ca pentru noi amândoi, pentru ca neamul nostru pe veci să se perpetueze, tot ce este înţelept pe lume să găsesc. Să aflu şi să aduc în casa noastră şi să dăruim urmaşilor neamului nostru şi nouă. Tot ce este mai de preţ de la ai noştri părinţi, eu cu mine voi lua, voi cutreiera întreaga lume şi pe toţi înţelepţii din multe ţări şi ale lor toate ştiinţe o să le aflu, apoi în casa părintească mă voi întoarce.

- Calea ta lungă va fi, - fratele mai mic cu compasiune grăi, - avem un cal, ia-l cu tine, carul cel mai mare şi mai bun încarcă-l cât mai puţin să suferi de foame pe drum. Eu acas-o să rămân şi o să te-aştept pe tine - înţelept.

Pentru mult timp fraţii s-au despărţit. Au trecut anii. De la un înţelept la altul a mers din templu'n templu învăţăturile a aflat, ale Orientului, ale Occidentului, la Nord s-a aflat şi la Sud, fratele mai mare. Minunată memorie el avea, mintea ascuţită toate iute şi uşor le-a memorizat.

Şaizeci de ani a hoinărit prin lume fratele mai mare. I s-au înălbit barba şi părul. Cercetătoarea minte, cât de mult a umblat, multă înţelepciune-n ea a adunat. Şi era socotit printre oamenii cei mai înţelepţi, căruntul pelerin. Cu gloata, ucenicii-n urma lui umblau. El propovăduia minţilor însetate înţelepciunea cu generozitate. Pe el îl ascultau şi-l admirau şi cei ce tineri erau şi de-o potrivă şi bătrânii. Şi înaintea lui despre a sa slavă vorba mergea, norodul pe drum vestea despre-a înţeleptului măreţ sosire.

În aureola de slavă, de puhoi de discipoli servili înconjurat, spre sătucul în care casa unde s-a născut se afla şi din care la paisprezece ani copilaş a ieşit, unde de şaizeci de ani nu s-a întors, tot mai mult se apropia căruntul înţelept.

Toată lumea din sătuc veni să-l întâmpine şi fratele mai mic, sur ca şi el, în întâmpinarea lui alergă extaziat şi capul închinându-şi dinaintea fratelui înţelept. Şi în tandreţe, cu fericire, şopti el:

- Binecuvântează-mă, fratele meu înţelept. Intră în

casa noastră, eu o să-ţi spăl picioarele după lunga cale. Intră în casa noastră fratele meu înţelept şi odihneşte-te.

Cu un măreţ gest pe toţi discipolii săi îi sfătui în drum să se oprească, darurile gazdelor să primească, sfaturi înţelepte să împartă, iar el în casă la fratele mic intră. Se aşeză la masă în camera cea mare, căruntul şi măreţul înţelept. Iar fratele mai mic cu apă caldă picioarele să-i spele se grăbi şi glăsuirea fratelui-înţeleptului s-asculte. Şi, iată, măreţul înţelept ce grăi:

- Mi-am făcut datoria. Învăţătura măreţilor înţelepţi am aflat, a mea înţelepciune mi-am format. În casă eu nu prea mult timp o să mă reţin, acum pe alţii să-i învăţ va trebui, asta este soarta mea. Însă de vreme ce ţie-n casă înţelepciune să-ţi aduc eu am făgăduit, cele promise ca să-mi pot ţine, o zi o să rămân. În acest răstimp, cele înţelepte, ţie, fratele meu mai mic, o să ţi le dezvelesc. Uite-o pe cea dintâi: toţi oamenii ar trebui să trăiască într-o grădină minunată.

Cu un prosop curat şi frumos brodat, picioarele-i şterse, se frământă să-i intre în voie fratelui mai mare, apoi vorbi:

- Înfruptă-te, pe masă dinaintea ta sunt roadele grădinii noastre, eu însumi pentru tine le-am cules.

Roade minunate şi de toate soiurile, tăcut, înţeleptul gustă şi continuă:

- Neapărat fiecare om care pe Pământ trăieşte, cu mâna lui un copac să-şi sădească. Când va muri, atunci copacul, urmaşilor săi, despre el, o frumoasă amintire o să le-aducă. El, aerul de respirat urmaşilor le va purifica. Noi toţi avem nevoie de aer curat ca să respirăm.

Precipitat şi agitat, fratele mai mic spuse:

- Iartă-mă fratele meu înţelept, am uitat să deschid fereastra pentru ca tu aer curat să respiri. - Iute perdelele le feri, deschise ferestrele şi continuă: - Uite, aerul celor doi cedri, respiră. I-am plantat eu în anul în care tu ai plecat. Unuia, cu a mea lopată, groapa pentru copăcel am săpat, iar

pentru al doilea, gropiţa, cu a ta lopată cu care în copilăria noastră te jucai, eu am săpat.

Înţeleptul gânditor spre copac îşi îndreptă privirile, apoi din nou vorbi:

- Iubirea, măreţ sentiment este. Nu oricui îi este dat, în iubire viaţa s-o trăiască. Şi înţelepciunea măreaţă este, că prin iubire-n fiecare zi, oricare să trăiască s-aspire-ar trebui.

- Ooo, cât de înţelept eşti tu, iubitul meu frăţior! - strigă fratele mai tânăr. - Mărețe-nţelepciuni tu ai aflat şi eu dinaintea ta mă prăpădesc, iartă-mă, nici nu ţi-am prezentat-o pe a mea soţie, - şi strigă în direcţia uşii: - Băbuţa mea, da' unde eşti tu, trebăluitoarea mea?

- Uite-mă aici, - în uşă vesela bătrâioară se iţi, ducând pe o farfurie nişte plăcinte aburinde. - Cu plăcintele astea m-am căznit.

Aşeză plăcintele pe masă, vesela bătrânică şi cu o jucăuşă reverenţă dinaintea fraţilor se înclină. Şi aproape de fratele cel mai mic, al său soţ, merse şi-i şopti ceva dar acea şoaptă fratele mai mare-o auzi:

- Tu, soţiorul meu, mă iartă dar eu merg acum; să mă întind mi-i timpul.

- Da' ce-i cu tine nechibzuito, aşa dintr-odată să te odihneşti ţi-a venit? Oaspete drag la noi a venit, fratele meu, iar tu...

- Nu eu..., capul mi se învârte şi greaţă mi se face aşa dintr-odată.

- Şi de la ce-ţi veni aşa dintr-odată ameţeala asta?

- Probabil că din nou tu eşti vinovatul. Poate că vom avea încă un copil, - râzând rosti bătrâna şi alergă.

- Iartă-mă, frăţioare, - se scuză frăţiorul mai mic, fâstâcit dinaintea fratelui său mai mare, - nu cunoaşte preţul înţelepciunii, dintotdeauna veselă ea a fost şi la bătrâneţe, uite, veselă a rămas.

Tot mai alung, înţeleptul gânditor rămase tăcut. A sa gândire, zarvă de copii o curmă. Auzindu-i, înţeleptul spuse:

- La măreaţa-nţelepciune, fiecare om s-aspire-ar tre-

bui. Cum să-i educe pe copii, fericiţi şi pe calea cea dreaptă.

- Uite-te, înţeleptul meu frate, însetat sunt eu pe-ai mei copii şi nepoţi fericiţi să-i fac: uite-i, au ieşit nepoţeii mei gălăgioşi.

Doi băieţei, nu mai mari de şase anişori şi o fetiţă de patru ani stăteau în uşă ciorovăindu-se între ei. Ca să-i astâmpere fratele cel mai tânăr le spuse-n pripă:

- Hai, spuneţi-mi iute ce v-a apucat, gălăgioşilor şi nu ne mai deranjaţi de la vorbă.

- Oi oi, - strigă cu vocea-i cristalină unul din băieţei, - deodată doi bunici avem! Care-i al nostru şi care nu-i? Cum să-i deosebim?

- Cum aşa, ia uitaţi-vă bunelul nostru şade, oare nu vă este clar?

Şi către cel mai tânăr dintre cei doi fraţi, fetiţa alergă, obrăjorul de piciorul lui îşi lipi, barba îi mângâie şi ca o păsărică-i ciripi:

- Bunicuţule, bunicuţule, eu spre tine alergam ca să-ţi arăt cum am învăţat să dansez, dar frăţiorii, după mine s-au luat. Unu dintre ei cu tine vrea să deseneze, uite, el a adus tăbliţă şi cridă. Al doilea, trompetă şi *svirel** a purtat; el vrea ca voi doi la trompetă şi la *svirel* să cântaţi. Bunicuţule, bunicuţule, eu am fost prima care s-a pornit să vină la tine. Tu aşa şi spune-le. Mână-i, tu bunicuţule, pe ei acasă să se întoarcă.

- Ba nu, ba nu, eu am vrut să desenez, primul, de mine fratele pe urmă s-a luat ca să cânte cu fluieraşul. - Ripostă nepoţelul cu tăbliţa subţirică-n mâini.

- Voi doi, buneilor, voi cumpătaţi din nou, - şopti nepoţica, - care a venit mai întâi? Şi hotărâţi că eu am fost prima, altminterea, de durere şi amărăciune am să bocesc.

Cu zâmbet şi amărăciune la nepoţei, privi-nţeleptul.

svirel = instrument muzical originar rusesc, compus din două fluiere de lemn cu găuri, unite între ele printr-un şnur.*

Răspuns cătând, încrețiturile de pe frunte și le mângâie, dar nu vorbi nimic. Nemairăbdând, fratele mezin întrerupse pauza lăsată-se și iute apucă din mâinile copilului fluierul și, fără să stea prea mult pe gânduri, rosti:

- Motiv de gâlceavă, îndeobște noi n-avem. Dănțuiește, frumoasa mea săltăreață, eu voi cânta din fluieraș. Și din *svirel* o să cânte și o să mă ajute iubitul meu muzicant. Iar tu, pictorule, desenează ceea ce sunetele muzicii descriu și pe-al balerinei danț, desenează-l. Hai, iute cu toții, fiecare la treaba lui!

Fratele mai tânăr la fluieraș o melodie veselă și minunată interpretă și nepoții cu entuziasm, toți în același moment, se luară după al lor iubit bunic. Din *svirel* cântând, să nu piardă ritmul melodiei, viitorul muzicant se strădui. Ca o balerină săltând, micuța nepoțică, toată îmbujorându-se, cu bucurie își execută dansul ei. Viitorul pictor tablou încântător și fericit desenă.

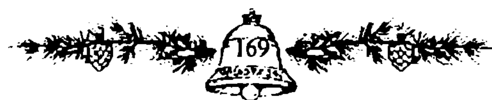
Înțeleptul amuți. Înțeleptul înțelese... Când toată veselia se termină, el se ridică și rosti:

- Tu-ți mai aminteşti, frățiorul meu cel mic, dalta tatălui nostru și ciocanul dă-mi-le, eu, cea mai importantă lecție în piatră s-o cioplesc aș vrea. Acum eu plec. Poate că niciodată n-o să mă mai întorc. Pe mine nu mă opri și nu mă aștepta.

Plecă fratele mai mare. Căruntul înțelept cu ai săi ucenici spre piatră se porni, calea lor piatra aceea le-o schimbă. Calea pe care străinele înțelepciuni departe de-a sa casă-l chemară. Ziua se scurse, noaptea se lăsă, căruntul înțelept ciocăni, ciopli în piatră o inscripție. Când vlăguit de puteri, căruntul înțelept termină, ucenicii săi pe piatră această inscripție citiră:

„Ce cauți, tu pelerinule, - toate în tine le porți și nimic nou nu găsești, pierzi doar cu fiecare pas".

Anastasia a tăcut când a terminat de povestit pilda și m-a privit întrebătoare-n ochi; ce-am înțeles eu din pildă? - gândește ea, probabil.

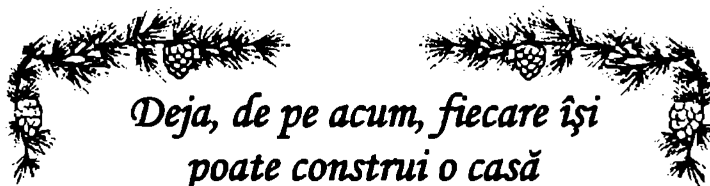

- Gândesc eu, Anastasia... această pildă, gândesc că toată acea înțelepciune despre care fratele mai mare povesti, fratele mai tânăr în viața concretă a transformat. Numai că nu înțeleg, pe fratele cel tânăr toate aceste înțelepciuni cine l-a învățat?

- Nimeni. Toate înțelepciunile Universului, în fiecare suflet uman sunt înmagazinate pe vecinicie din momentul zămislirii sufletului. Și doară cu șiretenie denaturându-le și sofisticându-le pentru amorul propriu de la esențial deseori sufletele înțelepților le îndepărtează.

- De la esențial? Esențialul în ce constă?

Deja, de pe acum, fiecare își poate construi o casă

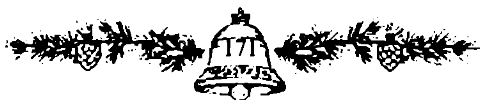
- Esențial, Vladimir, este că și-n ziua de astăzi fiecare își poate construi o casă. Lângă el pe Dumnezeu să-L simtă și-n rai să trăiască. O clipă doar, de rai îi desparte pe cei ce pe Pământ astăzi trăiesc. Conștiința fiecăruia înăuntru sălășluiește. Când conștiința, postulatele nu o vor mai încețoșa... Atunci uite, Vladimir, uite...

Anastasia, deodată deveni veselă. Mă apucă de mână și alergând spre iaz, spre un loc unde pământul era gol, îmi vorbi în timp ce ne apropiam:

- Acum. Acum o să-nțelegi totul. Și oamenii cu toții vor înțelege, cititorii tăi și-ai mei.

Ei înșiși al Pământului soart-o vor hărăzi, a lor menire-o vor afla. Acum, Vladimir, uite, acum, noi, cu gândul o casă vom ridica! Și eu și tu și ceilalți toți. Și te asigur, crede-mă, că gândurile fiecăruia cu gândul lui Dumnezeu se vor contopi. În rai o poartă se va deschide. Hai să mergem, hai să mergem mai repede. Cu un băț o să-ți desenez pe mal... Împreună, o casă o să construim noi doi și-aceia ce rândurile de tine scrise vor citi. Într-una singură, mintea umană se va contopi. Divinul har în oameni se păstrează, pentru ca cele gândite-n realitate să poată fi transpuse. Și nu numai o casă pe Pământ va fi. Cu toții, fiecare în acele case va reuși să conștientizeze. Fiecare singur va reuși să pătrundă aspirația visului Dumnezeiesc. Noi vom construi o casă! Și ei și eu și tu!

- Anastasia, așteaptă. Există o mulțime de proiecte de case în care oamenii contemporani trăiesc. Care să fie oare sensul că tu un alt proiect nou ne propui?

- Vladimir, tu nu numai să mă asculţi va trebui. Simte tot ceea ce eu desenez şi-n gând tu însuţi un proiect creează şi fie ca fiecare la rândul său împreună cu mine să-l deseneze. Ooo, Doamne! Oameni, vă rog numai, încercaţi!

Cuprinsă de-o fericire enigmatică, Anastasia fremătă. Ea se adresa oamenilor, iar în mine tot mai mult crescu interesul pentru proiectul său. Şi dintr-un început, mi se păru simplu şi-n acelaşi timp senzaţia mă cuprinse că o mare taină, pustnica Anastasia, înaintea tuturor ascundea. Întreaga taină, într-o absurdă simplitate se concentra dar ca să fiu coerent iată, ea cum suna:

- Mai întâi alege-ţi din toate posibilele locuri care să-ţi placă de pe Pământ, cel mai plăcut loc ţie. Locul în care tu vrei să trăieşti. Locul în care şi copiilor tăi le-ai dori să-şi poată a lor viaţă să-şi trăiască. Şi alor tăi strănepoţi, o plăcută amintire despre tine tu le vei lăsa. În acel loc clima plăcută ţie va trebui să-ţi fie. În acel loc un hectar de pământ pentru veşnicie tu să-ţi iei.

- Dar pământ la ora actuală nimeni nu poate să-şi ia aşa de bun-plac. Pământul se vinde astăzi doar în acele locuri unde vor să-l vândă.

- Da, din păcate, aşa se întâmplă. Întinsă patria este dar nu există încă pe ea nici măcar un hectar al tău pe care să fi putut pentru ai tăi copii şi strănepoţi un colţ de rai să creezi. Dar vremea a sosit ca să începeţi. Din toate legile existente se pot folosi doar cele convenabile.

- Legile toate eu nu le cunosc, desigur, dar sunt convins că nu există pe la noi o astfel de lege care să permită fiecăruia să deţină pe veci o anumită suprafaţă de pământ. În arendă fermierii multe hectare dau chiar, dar nu pe mai mult de nouăzeci şi nouă de ani.

- Nu are importanţă, pentru început se poate lua şi pe termen mai scurt, doar că neapărat va trebui să se dea o lege ca fiecare o *vatră a familiei* să deţină. De asta depinde înflorirea statului. Şi dacă o lege serioasă încă nu există,

înseamnă că va trebui făcută.

- Uşor de spus, greu de făcut. Legile le face Duma. Aceasta va trebui să aducă o oarecare modificare în Constituţie sau un nou paragraf să adauge. Însă în Dumă se ceartă în continuu, nu se reuşeşte nicidecum să se ia o decizie asupra pământului.

- Din moment ce un astfel de partid care fiecăruia, o *vatră a familiei* prin lege să-i dea, nu există, atunci neîntârziat va trebui să se înfiinţeze un astfel de partid.

- Şi cine să-l înfiinţeze?

- Acela care despre zidirea casei va citi şi va realiza ce înseamnă patria pentru fiecare om care trăieşte şi va trăi pe Pământul întreg.

- Lasă deoparte partidele. Mai bine, tu mi-ai povesti despre ciudata ta casă. Sunt curios, ce noutăţi ai putea să mai aduci tu în proiectul casei. Hai să admitem că cineva ar poseda un hectar de pământ. Chiar de nu va primi un colţ de rai, măcar unul năpădit de buruieni. Dar să presupunem că îl are - al său hectar. Mai departe...?

- Vladimir, gândeşte singur, visează şi tu. Care ar putea fi faptele tale atunci când pe pământul tău te vei afla?

Ograda

- La început... la început, sigur că totul va trebui împrejmuit cu un gard. Altfel, când vei începe să cari materialele pentru construcţia vilei, hoţii ar putea intra să le fure. Şi după ce vei cultiva pământul, vor intra să-ţi fure recolta. Sau, tu eşti împotriva gardului?

- Nu sunt împotrivă, până şi animalele îşi marchează teritoriul. Numai că aş vrea să ştiu, tu, al tău gard, din ce-l vei construi?

- Cum, din ce? Din scânduri. Nu! Aşteaptă. Din scânduri s-ar putea să mă coste prea scump. Mai întâi stâlpii vor trebui implântaţi şi tot terenul cu sârmă ghimpată va trebui împrejmuit. După asta gardul va trebui, totuna, făcut din scânduri pentru a nu se vedea prin el ce se face în curte.

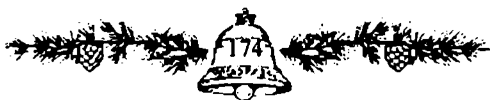
- Şi câţi ani ar putea rezista fără reparaţie acest gard din scânduri?

- Dacă materialul geluit va fi de calitate şi va fi bine vopsit sau ceruit, iar stâlpii pe partea înfiptă în pământ vor fi acoperiţi cu un strat protector de smoală, atunci va rezista fără reparaţie cinci ani şi chiar mai mult.

- Şi apoi?

- Apoi va trebui reparat şi vopsit din nou pentru a nu putrezi.

- Aşadar, vei trebălui neîntrerupt la acest gard al tău. Iar fiilor tăi şi nepoţilor tot mai mult de lucru le va da gardul tău. N-ar fi mai bine, oare, ca totul să fie construit în aşa fel încât copiilor, de treabă să nu le dea şi privirile lor aceste construcţii putregăioase să nu le întristeze? Hai să ne gândim cum s-ar putea face cât mai repede un gard care pe veşnicie să dureze, pentru ca ai tăi urmaşi să te poată pomeni

cu vorbe bune.

- Sigur că ar fi bun un gard care să dureze pe veşnicie. Cine nu ar vrea? De exemplu, s-ar putea face fundaţia şi stâlpii din ciment, iar între stâlpi, palăncile de gard să fie din fontă care să nu ruginească niciodată. Acest gard ar putea rezista până la o sută de ani. Numai că o astfel de construcţie şi-o pot permite doar bogaţii. Tu imaginea- ză-ţi; un hectar înseamnă un perimetru de patrusute de metri. Pentru un astfel de gard câteva sute de mii de ruble ar putea să nu ajungă, chiar câteva milioane ar putea să înghită. În schimb, poate dura şi o sută - douăsute de ani. S-ar putea construi doar dacă mai multe familii ar pune mână de la mână. Urmaşii vor privi la el şi de străbuni îşi vor aminti, iar toţi ceilalţi dimprejur îi vor invidia.

- Invidia este un sentiment negativ. Face rău.

- Dar nu se poate face nimic altceva. Doar ţi-am spus deja, nu mulţi au posibilitatea să îngrădească cu gard un hectar de pământ.

- Asta înseamnă că altfel de gard va trebui să inventăm.

- Ce fel de gard? Ai putea să propui tu unul?

- N-ar fi mai bine, Vladimir, ca în locul grămezii de stâlpi care cu timpul să putrezească, copaci să fie sădiţi?

- Copaci? Şi pe urmă, cu ce să-i uneşti între ei?..

- De ce să-i uneşti? Uite, în pădure, o mulţime de copaci cresc, iar trunchiurile lor la un metru jumătate - doi de distanţă se află.

- Da, aşa este, cresc... Numai că printre ei sunt spaţii libere. Nu formează un gard.

- Dar s-ar putea sădi printre ei tufişuri dese de nepătruns. Tu uite-te mai cu atenţie şi imaginează-ţi ce gard minunat ar putea să fie ridicat. Fiecare va avea gardul său aşa cum îi va place. Şi fiecare, al său gard, va admira. Şi-şi vor aduce-aminte-n veci, de-al minunatului gard întemeietor, urmaşii şi reparaţia timp lor nu le va răpi, iar gardul multe foloase le va aduce. Nu numai un simplu gard va fi. Unu-şi

va face al său gard din mesteceni, altul din stejari. Iar câte unul, de elanul creației îmboldit, al său gard din flori de tot felul îl va face, ca-ntr-o poveste.

- Cum așa? Un gard colorat?

- Copacii de toate culorile... Mesteacăn, arțar, stejar și cedru. Va împleti scorușul cu struguri purpurii iar printre ei va sădi călin. Cireșii, în lila locul îl vor colora. Este de-ajuns ca de la început la toate să se gândească. Fiecare, neapărat, să observe fiecare plantă cum crește în înălțime, cum înflorește primăvara, cum miroase și ce zburătoare spre ea atrage. Iar al tău gard cântător va fi și frumos mirositor, ale tale priviri niciodată nu se vor plictisi, în fiecare zi tabloul, ale sale semitonuri, și le va schimba. Fie cu culorile eflorescenței primăvăratice, fie cu tonurile tomnatice ale frunzelor uscate.

- Tu, Anastasia, parcă ai fi o poetă. Era vorba de-un gard banal și uite, tu cum le-ai învârtit! Sincer, mi-a plăcut foarte mult această întorsătură a ta. Cum de oamenii nu și-au închipuit mai demult? Nu trebuie nici vopsit și nici reparat. Iar când copacii vor crește mari, din ei se vor putea face și lemne iar în locul celor tăiați alții vor fi plantați, schimbând tabloul ca și cum s-ar desena. Doar că, vezi tu, va trebui mult timp ca să se planteze un astfel de gard. Dacă ar trebui plantat un copac la fiecare doi metri, înseamnă să săpăm douăsute de gropi pentru copăcei. Și arbuști printre ei vor trebui sădiți. Iar de tehnologie, vei spune tu, nu se va putea face uz.

- Dimpotrivă, Vladimir. Tehnologia, în cazul proiectului de față nu va trebui refuzată. Și tot ceea ce prin manifestarea forțelor obscure a apărut, neapărat în luminos să fie convertit. Pentru ca proiectul cât mai repede în realitate să fie transpus, se poate ca plugul împrejurul parcelei de pământ, brazdă să tragă și toți copăceii în ea să fie așezați. În același timp și copăceii și semințele de arbuști aleși de tine să fie sădiți. Apoi din nou cu plugul o altă brazdă să se facă, pământul la loc să fie prăvălit. Și înainte

ca pământul să se bătătorească, să fie rânduit fiecare copăcel în parte.

- Minunat. Uite cum, în două, trei zile, da' chiar într-una singură, întreg gardul poate fi rânduit.

- Da.

- Păcat doar că un astfel de gard până nu va creşte, de strajă împotrivă hoţilor nu va putea face. Şi de ar fi să-l aştepţi până creşte, va trece mult timp. Cedrul, stejarul, tu ştii, ei cresc foarte încet.

- Însă iute va creşte mesteacănul şi plopul şi printre ei repede vor creşte tufişurile de arbuşti. Dacă eşti grăbit, copăceii, chiar şi de doi metri înălţime, din prima, îi poţi sădi. Când mesteacănul va fi crescut şi va putea fi tăiat pentru a-l folosi-n gospodărie, cedrul şi stejarul care au atins vârsta matură le vor lua locul celor tăiaţi.

- Bine, cu gardul viu se poate face aşa. Mie mi-a plăcut foarte mult. Acum spune-mi, ce fel de construcţie de vilă vezi tu pe hectarul de pământ?

- Poate, mai întâi, terenul să-l plănuim în detaliu, Vladimir?

- Tu ce ai în vedere? Straturile pentru pătlăgele, pentru cartofi sau castraveţi? Cu astea, în mod normal se ocupă femeile. Bărbaţii construiesc casa. Eu consider că ar trebui construită imediat o vilă impunătoare, şic, în stil european ca nepoţii şi strănepoţii cu vorbe bune să ne pomenească. O căsuţă mai mică, de asemenea, pentru servitori. Pământul este, doar, îndeajuns de mare. Vor trebui mulţi ca să-l lucreze.

- Vladimir, dacă toate le vei face corect de la început, servitorii nu-ţi vor fi de trebuinţă. Cu nemărginită plăcere şi cu iubire, toate cele înconjurătoare pe tine, pe copii tăi şi pe nepoţi vă vor servi.

- Aşa ceva nu i s-a întâmplat nimănui. Nici măcar grădinarilor tăi iubiţi. Ei au câte cinci-şase acri de pământ şi doar pentru atât se trezesc dis-de-dimineaţa şi până-n amurg trudesc şi aşa-n fiecare zi, uneori şi în zilele de sărbătoare.

Iar aici, un hectar. Pe el doar îngrăşămintele şi gunoiul de grajd trebuie cărate în fiecare an nu mai puţin de zece maşini.

Gunoiul de grajd va trebui împrăştiat pe pământ, apoi toată suprafaţa va trebui săpată. Altminterea, totul va creşte foarte rău. Nimic nu se va face. Şi mai trebuie şi încă multe alte îngrăşăminte adăugate, ele se vând prin magazine specializate. Iar dacă ar fi să nu se împrăştie toate aceste îngrăşăminte, atunci terenul nu va fi fertil. Atât agronomii care se ocupă cu ştiinţa despre pământ cât şi grădinarii din experienţă au învăţat că este aşa. Sper că vei fi de acord cu faptul că pământul trebuie îmbunătăţit cu îngrăşăminte.

- Desigur, pământul trebuie îmbunătăţit, dar pentru asta nu trebuie să te osteneşti tu. Dumnezeu, dinainte a programat totul astfel încât, fără ca tu să depui nici un efort fizic, bogat şi în stare ideală pământul pe care tu vei dori să trăieşti să se menţină. Tu trebuie doar cu ale Sale gânduri să intri în contact. În întregime ale Sale sisteme va trebui tu să le simţi şi nu doar cu mintea ta să hotărăşti totul.

- Atunci de ce niciunde şi nimic pe pământ nu se îmbunătăţeşte după sistemul lui Dumnezeu?

- Vladimir, tu acum te afli în taiga. Priveş-te-te-mprejur, cât sunt de mari copacii şi ale lor trunchiuri cât sunt de vânjoase. Printre copaci cum creşte iarba şi tufişurile. Zmeura creşte şi agrişele... şi multe alte minunăţii de tot felul în taiga pentru om cresc. Şi niciun om de-a lungul mileniilor trecute, pământul în taiga nu l-a îmbunătăţit. Cu toate astea a rămas fertil pământul şi roditor. Tu cum gândeşti, cum şi cu ce este îngrăşat?

- Cu ce?... Nu ştiu, cu ce şi cum. Dar ceea ce ai spus tu acum, într-adevăr este lucru serios. Da... extraordinar! Ciudat cum i se petrec toate omului... Spune-mi tu atunci, de ce în taiga nu sunt necesare niciun fel de îngrăşăminte?

- Gândurile şi sistemul lui Dumnezeu nu sunt distruse aici în taiga până la acel nivel la care sunt distruse acolo unde omul de astăzi trăieşte. În taiga, din copaci cade

frunzulița și micuțele crenguțe de vânt sunt frânte Și se îmbunătățește Pământul cu frunzulița, crenguța și cu viermișorul. Iar iarba ce crește reglează consistența solului. Tufișurile reglează excesul de aciditate sau salinitate, îmbunătățind pământul. Pe frunzulița din copac căzută niciuna din acele îngrășăminte de tine cunoscute nu o poate înlocui. Frunzulița în ea adună multe energii din cosmos. Ea a văzut stelele, soarele și luna. Nu numai le-a văzut, dar cu toate acestea a interacționat. Și chiar de multe mii de ani vor trece, Pământul va rămâne la fel de misterios și roditor.

- Dar, pe pământul pe care va fi construită casa nu este vegetație ca în taiga.

- Atunci, planific-o! De unul singur, pădure din diferite specii de copaci și sădește.

- Anastasia, tu, mai bine spune acum cum să se facă astfel ca solul de pe lotul de pământ să se îmbunătățească întotdeauna de unul singur? Este una dintre cele mai complicate treburi, întrucât pentru a o face, multe alte operații, dinainte trebuie făcute. Straturile să fie însămânțate, tot felul de dăunători să se combată...

- Desigur, se poate descrie în detaliu și se pot aduce exemple, dar mai bine este, ca spre construcție fiecare, ale sale gânduri, suflet și vise să le orienteze. Intuitiv, fiecare poate simți ce pentru sine și pentru copii este mai prielnic și nepoților fericire le poate aduce. O planificare comună tuturor este imposibilă. Ea este individuală așa cum sunt mărețele tablouri pentru un pictor. Fiecare are o planificare a sa.

- Măcar aproximativ, spune. În linii mari, cum ar trebui să fie.

- Bine - uite, eu o să desenez puțin. Însă mai dintâi, esențialul înțelege-l. Toate cele de Dumnezeu date sunt înspre binele omului. Tu ești om și toate cele înconjurătoare le poți rândui. Tu ești om! Să înțelegi și cu sufletul propriu să simți tu îndrăznește, în ce constă adevăratul rai terestru...

- Mai concret, fără filozofii? Spune, ce și cum să fie

plantat, unde să se sape şi pentru ce? Ce culturi sunt mai potrivite de plantat pentru a le putea vinde mai de apoi cât mai avantajos?

- Vladimir, ştii de ce fermierii şi ţăranii de azi nu sunt fericiţi?

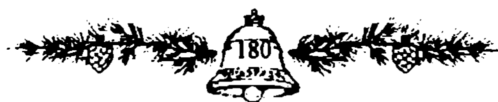
- De ce?

- Mai multă recoltă, mulţi vor să obţină ca mai apoi să o vândă... Mai mult la bani se gândesc şi nu la pământ. Nu cred ei înşişi în faptul că pot fi fericiţi în cuibuşorul natal, socot că doar în oraşe cu toţii sunt fericiţi. Crede, Vladimir, tot ce în suflet se zămisleşte, la suprafaţă negreşit se oglindeşte. E clar că şi la suprafaţă se cere concreteţe. Hai să ne imaginăm împreună un plan aproximativ pentru lotul de pământ.

- Bine, eu o să te ajut. Tu începe.

- Pământul nostru se află pe un loc părăginit. Paragina de gard viu va fi împrejmuită. Jumătate sau chiar trei sferturi din teren îl vom dedica pădurii, vom planta acolo o întreagă varietate de copaci. Pe marginea pădurii care se învecinează cu terenul rămas se va planta un gard viu din arbuşti care să nu permită trecerea prin el a animalelor, ca să nu calce-n picioare straturile cu seminţe. În pădure, din copăceii vii, plantaţi aproape unul de altul, vom împrejmui un mic ocol unde mai de-apoi să trăiască o capră, două. Şi tot din copăcei vii vom face o îngrăditură şi cuibare pentru găini. În grădină vom săpa un iaz de apă de vreo doi acri. Printre copacii din pădure vom planta tufişuri de mure şi coacăze, iar pe mărgini, fragi. Şi tot în pădure, când copacii or fi crescut puţin, va trebui să amenajăm trei ştiubeie goale pentru albine. O căsuţă mică din copăcei vii vom ridica, în care tu cu prietenii sau cu copiii să te fereşti de căldură şi unde să puteţi discuta. Un dormitor viu de vară vom planta şi un atelier al tău de creaţie. Un dormitor pentru copii şi un salon.

- Asta-i bună! Nu pădure va creşte atunci, ci altceva, ca un palat.

- Doar că viu va fi palatul şi pe veşnicie el va continua să crească. Chiar aşa a prevăzut însuşi Creatorul. Iar omul, tuturor o treabă de făcut să le menească. Fiecăruia după gust, concepţie şi rolul său.

- Atunci de ce Creatorul nu a făcut din capul locului aşa? Prin pădure totul creşte la voia întâmplării.

- Pădurea este exact ca o carte pentru tine, creatorule. Mai cu băgare de seamă priveşte, Vladimir, totul în ea este scris de Tatăl nostru. Uite, priveşte; trei copaci cresc la doar o jumătate de metru unul de altul, tu ai puterea să-i plantezi în linie şi multe alte combinaţii potrivite din ei poţi face. Dintre multitudinea de copaci şi tufişuri, gândeşte-te pe care şi cum să-i plantezi pentru a-ţi îmbunătăţi viaţa. Uite, mulţi copaci nu permit ierbii şi tufişurilor să crească printre ei şi de asta tu trebuie să ţii cont atunci când îţi vei construi casa cea vie. Tu va trebui, toate să le rânduieşti ca şi cum ai crea un program pe care să-l corectezi după gusturile tale. Să te îmbrăţişeze, să te desfete pe tine şi pe ai tăi copii, tot ceea ce te va înconjura, pe pământul tău va trebui şi să te hrănească.

- Pentru a mă hrăni, mai întâi o grădină va trebui să cultiv. Şi ca s-o fac, cu siguranţă, va veni vremea să trudesc.

- Crede-mă, Vladimir, grădina, de asemenea, se poate pregăti astfel încât să nu te obosească prea mult. Şi pentru asta, tot ceea ce va trebui să faci este să supraveghezi. Printre ierburile care prin pădure cresc, ar putea creşte şi legumele - minunate roşii şi castraveţi. Gustul lor mai plăcut ţie-ţi va fi şi foloase mult mai mari vor aduce organismului tău, când de jur împrejur pământul nu va fi gol-goluţ.

- Şi buruienile, dăunătorii şi gândacii nu le vor omorî?

- În genere, în natură nu există nimic nefolositor şi nici buruiene netrebuincioase. Şi nici gândaci dăunători omului.

- Cum aşa, nu sunt? Dar lăcusta sau uite, de exemplu, gândacul de colorado, ticălosul, cartofii de pe

lanuri îi mănâncă.

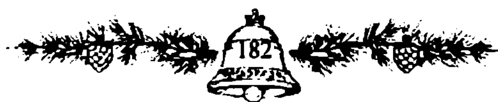
- Da, îi mănâncă. Chiar prin asta, el le arată oamenilor că nelegiuiesc de sine statornicia şi autosuficienţa pământului. Se contrapun aspiraţiilor Creatorului Divin. Cum este posibil ca în fiecare an, cu încăpăţânare, să ari în acelaşi loc pământul, zăpăcindu-l? Ca şi cum i-ai produce o rană insuportabilă cu o răzătoare tot râcâindu-l, şi-n acest timp pretinzând ca din rană să mai răsară şi din cele aducătoare de bine. Gândacul de colorado sau lăcusta, de acel spaţiu pe care eu cu tine-l desenăm nu se vor apropia. Când cu totul în armonie toate măreţele creaţii cresc, atunci armonios va fi şi rodul a tot ce creşte.

- Şi să presupunem că până la urmă se vor petrece pe pământ toate aşa cum le-ai prevăzut tu, adică omul să nu mai trebuiască să-mbunătăţească pământul, să nu mai combată cu otrăvurile şi cu dăunătorii de tot felul, cu plivitul să nu mai piardă vremea şi totul de la sine să crească, atunci ce-i va mai rămâne omului de făcut?

- În rai să trăiască. Aşa cum Dumnezeu a vrut. Iar acela care astfel de rai să clădească va fi în stare, gândul Divin îl va afla şi creaţie nouă colectivă el va făuri.

- Ce creaţie nouă?

- Vremea lui atunci va sosi, când cele prevăzute vor lua fiinţă. Hai să vedem ce nu am apucat încă să facem?

Casa

- Pe lângă toate astea va mai trebui construită o casă acătării. Copiii şi nepoţii în ea să poată trăi... şi fără probleme. O casă din cărămidă sau o vilă cu două etaje, cu toaletă şi baie cu încălzire pentru apă. Azi, cu astfel de comodităţi poate fi dotată orice casă de proprietate. Am vizitat unele expoziţii unde am văzut o mulţime de invenţii menite să poarte o serie de comodităţi în casele private. Sau vei spune iar că nu vor putea fi folosite invenţiile tehnologice?

- Dimpotrivă, trebuie. Dacă tu o ai la îndemână, neapărat să pui tehnologia în slujba binelui. Pentru că, în tot acest timp, schimbarea în obişnuinţe, lentă va trebui să fie. Numai că nepoţilor, casa de tine construită nu le va fi de trebuinţă. Ei vor înţelege imediat ce vor creşte. Lor, o cu totul altă casă le va fi necesară. Iată de ce nu va trebui să cheltui multă energie pentru a construi o casă mare şi robustă.

- Anastasia, tu ai pregătit un alt proiect nou? Respingi orice propunere a mea şi ai respins şi casa. Însă eu socot că va trebui, fără multă vorbărie, construită o casă. Şi una bună. Tu ai spus că vom schiţa împreună proiectul, dar pe mine mă respingi, orice aş spune.

- Sigur, Vladimir, că împreună. Eu nu contrazic nimic, eu doar îmi expun viziunile. Şi fiecare poate pentru sine să aleagă ceea ce-i este mai pe plac.

- Aşadar, vorbeşte mai detaliat despre viziunile tale, fără tărăgănare. Eu cred că nimeni nu va înţelege de ce nepoţilor nu ar trebui să le rămână o casă?

- Dragostea lor pentru tine şi amintirea ta

vecinică, într-o altă casă se vor păstra. Nepoţii, când vor creşte, negreşit vor înţelege care dintre toate materialele concepute şi create pe Pământ vor fi mai în armonie cu casa lor, mai plăcute, mai simple şi folositoare. Numai că tu, acum, astfel de materiale nu ai. Vor construi nepoţii casă de lemn din acei copaci pe care al lor bunic i-a sădit şi pe care tata şi mama lor i-au iubit. Acea casă îi va lecui, îi va apăra de rău şi îi va inspira spre bine. Măreaţa energie a Iubirii în acea casă va trăi.

- Da... Interesant... Casă făcută cu materialele din copacii pe care i-a sădit bunicul, tata şi mama. Şi cum îi va proteja pe cei vii casa, înăuntru' ei? Sună cam misterios.

- Pentru ce numeşti tu, Vladimir, mister, energia Iubirii?

- Pentru că nu îmi este clar totul. Eu, despre proiectele de casă şi pământ vorbesc, iar tu, aşa dintr-odată, te-ai apucat să-mi vorbeşti de iubire.

- Cum aşa, dintr-odată? Cu iubire, din capul locului totul şi trebuie creat.

- Cum? Şi gardul? Şi copăceii din livadă tot cu iubire să fie sădiţi?

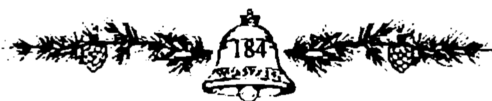
- Neapărat. Măreaţa energie a Iubirii şi toate planetele Universului pe tine te vor susţine şi viaţa deplină ţi-o vei trăi tu - fiu bun al lui Dumnezeu.

- Ei, Anastasia, acum chiar că ai început să vorbeşti în dodii. De la casă şi de la gard ai purtat din nou discuţia spre Dumnezeu. Ce legătură să fie între toate astea?

- Iartă-mă pentru neclaritatea explicaţiilor, Vladimir. Lasă-mă, puţin altfel să-ncerc, despre importanţa proiectului nostru, să-ţi vorbesc.

- Hai, încearcă. Numai că el nu va mai fi al nostru ci doar al tău.

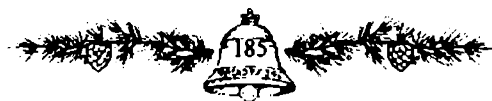
- Comun tuturor va fi, Vladimir. Multe suflete umane îl percep deja intuitiv. Ca să-l concretizeze şi să-l pună în act, pe om îl stânjenesc presantele dogme; multitudinea zgomotelor căii tehnocrate şi ale ştiinţei, de la

fericire se străduiesc pe oameni să-i îndepărteze.

- Aşadar, tocmai de asta şi încearcă să expui totul cât mai concret.

- Bine, o să mă străduiesc. Ah, cât îmi doresc să fiu desluşită oamenilor! Despre logica aspiraţiilor Divine, ajută-mă, formule de cuvinte cât mai explicite să construiesc!

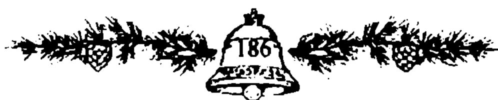

Energia Iubirii

Ea este măreață - energia Iubirii - pe Pământ de Dumnezeu trimisă pentru ai Săi copii, pentru fiecare, odată vine. Se întâmplă, nu numai odată să vrea pe om să-l încălzească şi cu el de-a pururea să rămână. Dar majoritatea oamenilor, oportunitatea ca măreața energie Dumnezeiască cu ei să rămână, nu şi-o permit.

Imaginează-ți, se întâlneşte el cu ea în strălucirea minunatei iubiri. Aspiră, ale lor vieți pe veşnicie să şi le unească. Gândesc că mai trainică a lor uniune va fi, atestată de-o hârtie şi de ritualuri în prezența cât mai multor adunați drept martori a fi. Dar, în zadar. În doar câteva zile energia Iubirii pe ei îi părăseşte. Şi-aşa se întâmplă aproape cu toți.

- Da, tu ai dreptate, Anastasia. Divorțează multă lume. Într-un procentaj de şaptezeci la sută. Iar cei care nu divorțează, se întâmplă să trăiască precum câinele cu pisica, sau cu indiferență să se trateze unul pe celălalt. Sunt cu toții conştienți de asta dar, cine ştie de ce se petrece aşa ceva în rândul mulțimii, încă nu a explicat nimeni. Tu spui că energia Iubirii îi părăseşte, dar de ce? Ca şi cum i-ar zădărî doar sau ar juca un joc al ei?

- Iubirea nu zădărăşte pe nimeni şi nu se joacă. Năzuința ei este ca pe veci cu fiecare să trăiască, însă omul de unul singur calea vieții şi-o alege, iar acea cale, pe energia Iubirii o sperie. Iubirea nu poate dărui inspirație împotriva voinței omului. Viața fructului iubirii nu este compatibilă cu chinurile, atunci când împreună încep a-şi construi viața - el şi ea. Când într-un apartament, ca într-o cazemată fără viață, începe să se instaureze mormântul... Când fiecare are o muncă a sa şi ale sale interese şi un cerc

al său propriu... Când interese comune nu există pentru viitor, nu există aspiraţii comune... Când doar în distracţia trupească se desfată corpurile, pentru ca apoi al lor copil să-l dea debandadei lumii în care apă curată nu mai este, unde bandiţi sunt şi războaie şi boală. De la toate astea, energia Iubirii fuge.

- Dar dacă el şi ea au foarte mulţi bani? Sau dacă părinţii tinerilor le dăruiesc un apartament, nu unul mic ci unul cu şase camere, într-un bloc modern cu portar la intrare şi maşină bună le dăruiesc şi bani în bancă în contul tinerilor vor fi mulţi, atunci energia Iubirii în astfel de condiţii va fi de acord să trăiască? Ar putea el şi ea, până la bătrâneţe, în iubire să trăiască?

- Până la bătrâneţe ei în spaimă vor fi constrânşi să trăiască, fără libertate, fără iubire. Şi să privească cum totul împrejurul lor îmbătrâneşte şi putrezeşte.

- Şi-atunci ce-i trebuie acestei pretenţioase energii a Iubirii?

- Nu este pretenţioasă şi nici încăpăţânată Iubirea, ci spre creaţiile Divine aspiră ea. Pe veşnicie îl poate încălzi pe acela care, spaţiul de Iubire cu ea se învoieşte să-l zămislească.

- În proiectul tău de casă există pe undeva vreun spaţiu de Iubire?

- Da.

- Unde?

- Peste tot. Spaţiul de Iubire, mai întâi pentru cei doi ia fiinţă, apoi pentru ai lor copii. Şi-ai lor copii, cu întreg Universul în legătură vor intra prin cele trei planuri existenţiale.

Imaginează-ţi, Vladimir, el şi ea, în iubire încep a-şi încropi proiectul pe care noi acuma-l desenăm. Să planteze copacii leagănului lor, ierburile şi grădina. Şi să se bucure în primăvară cum ale lor creaţii înfloresc. Iubirea, de-a pururea printre ei va trăi, în ale lor inimi şi-mprejur. Şi se vor înfăţişa unul altuia între florile primăverii, amintindu-şi cum

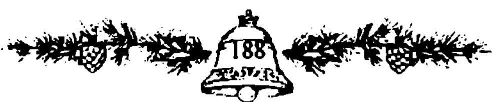
împreună, copacul care-abia a înflorit, ei au sădit. Iar gustul murei, aroma iubirii le-o va aminti. El şi ea cu dragoste unul pentru celălalt, rămuşoarele de mure toamna le-au mângâiat.

În livada umbroasă fructele se pârguiesc. Iar livada au sădit-o împreună, el cu ea. Cu dragoste livada au sădit-o.

Cu zgomot râse ea, când el asudă groapa săpând-o, iar picăturile de sudoare ea de pe frunte cu mâna i le şterse şi buzele-i arzânde-i sărută.

Se întâmplă-n viaţă, deseori, ca unu' singur, din cei doi să iubească. Celălalt sau cealaltă, permite doar în apropiere să i se stea. A lor grădină numai ce-au început s-o crească, energia Iubirii se împarte între cei doi şi nu-i mai abandonează niciodată! Vezi doar, modul de viaţă potrivit va fi acela în care ei înşişi în iubire pot trăi şi-n care mai apoi, copiilor, spaţiul de Iubire le va fi dăruit. Şi pe copii să-i crească în comuniune cu Dumnezeu.

- Anastasia, despre educaţia cea mai potrivită a copiilor, vorbeşte-mi. Despre educaţie, mulţi cititori întreabă. Şi dacă tu, un sistem al tău nu ai, atunci măcar unul cât mai bun din cele existente descrie-mi.

- Un sistem unic de educaţie, Vladimir, pentru toţi copiii, este imposibil de găsit, întrucât, mai 'nainte de orice, fiecare părinte singur la propriile-i întrebări, răspunsuri va trebui să găsească, şi prin educaţia pe care i-o dă, pe al său copil drept cine să-l facă să devină în viaţă.

- Cum adică, cine? Un copil fericit, un copil inteligent, mai încape vorbă?

- În acest caz, mai întâi părintele însuşi, aşa va trebui să devină. Şi dacă nu a reuşit fericit să fie, atunci să afle ce l-a împiedicat.

Aş fi vrut foarte mult să vorbesc despre copiii fericiţi. Educaţia lor, Vladimir, este educaţia ta. Proiectul pe care acum noi împreună-l desenăm, ajută la asta. Cum se nasc copiii astăzi ţie-ţi este cunoscut şi le este cunoscut tuturor. Prin ceea ce naşterea o precede, nu întrevăd oamenii din timp că pe copii de multe planuri existenţiale, specifice doar omului, îi privează şi, astfel făcând, dau naştere premeditat unui infirm.

- Infirm? Ai în vedere fără mâini, fără picioare sau poliomielitic?

- Nu numai la exterior omul nou născut poate fi infirm. Corpul, la vedere, poate fi chiar şi normal. Însă, mai există-n om un al doilea „eu" şi un întreg complex din toate energiile în fiecare om trebuie să se găsească. Minte, sentimente, gânduri şi multe altele. Mai bine de jumătate din copii, chiar raportaţi parametrilor - de joasă plauzibilitate - ai medicinei voastre, nu ating deplinătatea fiinţei umane. De vrei să te convingi de-aşa ceva, atunci mergi şi află câte şcoli pentru micuţi debili mintali există astăzi. Astfel i-a clasificat

medicina voastră. Însă le compară ale lor capacităţi doar cu ale acelor copii, pe care medicina, prin contactul cu ei, îi consideră normali. Dacă ar fi văzut doctorii care ar putea fi mintea şi complexul energiilor umane ideale, atunci foarte puţini printre cei născuţi pe Pământ ar fi putut fi consideraţi normali.

- Dar de ce se nasc toţi copiii nedesăvârşiţi, aşa cum spui tu?

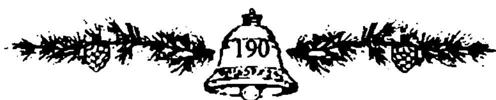
- Lumea tehnocrată face orice pentru a nu permite născuţilor ca într-unul singur, cele trei puncte importante să se contopească. Se străduieşte tehnocraţia, firul cu intelectul Divin să-l rupă. Şi sunt rupte firele chiar de la naşterea copilului. Şi caută omul această legătură, căznindu-se pe lume şi nu o găseşte.

- Care sunt acele trei puncte importante? Ce este acel fir cu intelectul Divin? Nu am înţeles nimic.

- Vladimir, vezi tu, chiar înainte de a apărea pe lume, în om deja multe aspecte se formează. Şi educaţia lui, cu toate creaţiile cosmosului trebui să intre în legătură. Ceea ce Dumnezeu a folosit pentru a zămisli minunatele Sale creaţii, omul - fiul Său - nu trebuie să dispreţuiască. Trei aspecte esenţiale, trei planuri ale existenţei terestre, părinţii trebuie să transmită creaturii lor.

Iată, primul aspect este naşterea omului, se cheamă el - gândul părintesc. Iar despre asta în Biblie scrie şi în Coran. „La început a fost Cuvântul", dar mai exact s-ar putea spune: „La început a fost Gândul". Aşa să-şi amintească cel care este părinte astăzi, pe-al său copil cum şi l-a imaginat atunci când l-a zămislit. Ce i-a prezis lui? Ce lume pentru a sa creaţie a făurit?

- Eu cred, Anastasia, că marea majoritate nu prea-şi bate capul cu astfel de gânduri înainte ca femeia să rămână însărcinată. Se culcă unul cu altul aşa la întâmplare. Deseori chiar fără să fie căsătoriţi. Şi se căsătoresc doar atunci când fata sau femeia rămâne însărcinată. Pentru că nu au de unde să ştie de va rămâne ea gravidă sau nu. Şi nu găsesc de

cuviinţă să se gândească dinainte, din moment ce nu se ştie de va apărea un copil ori ba.

- Da, din păcate, aşa se-ntâmplă. În desfătare, corpurile-şi satisface majoritatea oamenilor. Însă, omul care, după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu a fost conceput, nu ca urmare a desfătărilor trupeşti trebuie să vină la lumină. Încearcă să-ţi imaginezi o altă situaţie. El şi cu ea, prinşi în mrejele iubirii şi învăluiţi de gândurile la viitoarea lor creaţie, o casă minunată vie-şi construiesc. Şi îşi imaginează cât de fericiţi ai lor fii şi fiice acolo vor trăi. În ce loc minunat al lor copil va auzi primele sunete, acele minunate sunete - respiraţia mamei şi cântul păsărelelor - ale creaţiilor Dumnezeieşti. Şi-apoi, îşi închipuie cum al lor copil deja crescut, obosit, acasă întorcându-se de la istovitor drum, se va odihni în grădină. Sub coroana copacului de mâna părintească cu multă iubire sădit şi sub gândurile spre el îndreptate, pe pământul natal. Plantarea copacului de familie de către viitorii părinţi, primului aspect îi va da contur, planetelor ajutorul cerându-le, tocmai pentru crearea acestui prim aspect. El este necesar! El este esenţial! Şi este, mai mult ca orice, caracteristic lui Dumnezeu! El este garanţia că tu vei zămisli ceva asemănător Lui! Lui - Măreţului Creator! Şi se va bucura El de conştiinţa fiului Său şi a fiicei Sale. Crede, te rog, Vladimir. Mai târziu toate energiile Cosmosului se vor arăta prin acel aspect prin care gândurile celor doi într-unul unic s-au revărsat, prin care cei doi la minunata creaţie au visat.

Al doilea aspect, sau mai exact, noul plan al existenţei terestre care ia fiinţă, pe cer o nouă stea va aprinde, când de iubire-nvăluiţi şi prinşi de gândurile-ndreptate spre minunata creaţie, cele două corpuri, într-unul singur se contopesc, în acel loc unde construiesc colţul de rai viu pentru viitorul copilului.

Apoi, în acel loc, nouă luni va trebui să trăiască femeia îngreunată. Şi cel mai bine ar fi ca aceste luni să fie învăluite de eflorescenţele primăverii, de miresmele verii şi

de roadele toamnei. Şi doar de fericire şi bune sentimente şi de nimic altceva să fie înconjurată. Acolo unde doar sunetele Divine o vor încânta pe soţia-n care-o nouă minunată creatură deja trăieşte. Trăieşte şi prin mama sa tot Universul îl percepe.

Şi stelele să le vadă viitoarea mamă trebuie. Şi stelele toate şi planetele să i le dăruiască minunatului său copilaş. Cu uşurinţă mama toate-acestea să le facă va putea, ei în puteri totu-i va sta şi toate cele fără de-ntârziere gândurilor mamei li se vor supune. Şi-un adevărat rob Cosmosul întreg creaţiei celor doi va fi.

Şi-al treilea aspect; un nou plan în acel loc va trebui creat. În preajmă va trebui să se afle şi tatăl. Iar pe creştetele celor trei coroana măreaţă, iubitorul nostru, al tuturor Părinte le-o va aşeza.

- Interesant! N-aş putea spune de ce, dar mi s-a tăiat respiraţia de la cuvinte tale, Anastasia. Tu ştii, eu mi-am imaginat aievea locul despre care vorbeşti tu. Chiar aşa cum spui tu, mi s-a înfăţişat! Am vrut chiar să mă nasc din nou în acel loc. Înspre grădina minunată de mama şi de tata sădită să mă îndrept, să mă odihnesc şi să-mi revin. Sub copacii umbroşi pe care înainte ca eu să mă fi născut pentru mine i-au sădit. Unde am fost zămislit şi unde pe lume am venit. Pe locul prin care mama s-a plimbat gândindu-se la mine - cel care încă pe lume nu eram venit.

- Acel loc, Vladimir, cu mare bucurie pe tine te-ar fi întâmpinat. De-al tău trup bolnav s-ar fi aflat, el trupul ţi l-ar fi lecuit. Iar de sufletul suferind ar fi, atunci el sufletul ţi l-ar tămădui. Te-ar fi hrănit şi setea ţi-ar fi potolit-o, de trudit la el te vei fi-ntors. În somn profund şi liniştit te-ar fi învăluit şi-n fericită aşteptare te-ar fi întâmpinat. Nici tu şi nici mulţi alţi oameni care astăzi pe lume trăiesc, un loc ca acesta nu aveţi.

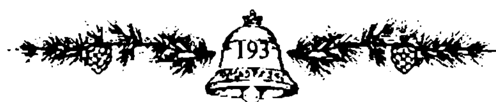
Nu ai un loc al tău, o bucată de pământ pe care toate planurile existenţiale terestre-ntr-unul singur să se poată contopi.

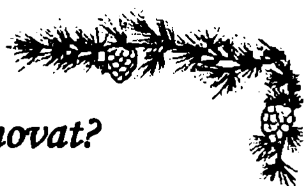

- Spune-mi tu, de ce la noi toate-s aşa de nepotrivit rânduite? Şi cum de mamele continuă să dea naştere copiilor pe jumătate debili? Acest loc cine mi l-a furat? Cine i l-a furat celorlalţi?

- Vladimir, poate ca singur să-ţi răspunzi, cine a fost acela care fiicei tale Polina nu i l-a creat?

- Cuum? Tu faci aluzie; că eu aş fi vinovat de acest lucru? Că fiica mea nu-l are?

Însă eu nu puteam şti că ar putea fi atât de minunat să fac asta. Ce păcat că viaţa nu se poate da înapoi ca să pot îndrepta tot.

- De ce s-o întorci înapoi? Viaţa merge înainte şi fiecăruia îi este dat ca viziunea unei vieţi minunate în inspiraţia iubirii să afle.

- Viaţa merge înainte, desigur, doar că toate astea au un tâlc al lor. Ca, de exemplu, bătrânii. Ei, acum, aşteaptă ca ai lor copii să-i sprijine, însă copiii înşişi sunt neajutoraţi şi fără de muncă se chinuie. Şi încă ceva: cum să-i educi pe copii, din moment ce sunt cu toţii deja maturi?

- Chiar şi copiilor maturi, poveţele Divine încă li se mai pot da.

- Da, dar cum?

- Ştii, bine ar fi dacă bătrânii cu ai lor copii s-ar ierta. Şi iertare sincer să le ceară pentru că o lume fără nenorociri nu au fost în stare să le lase. Pentru apa murdară şi pentru aerul viciat.

Şi să se apuce mâinile bătrânilor, o casă adevărată şi vie să-nceapă pentru copiii deja crescuţi să ridice. Li se vor lungi zilele vieţii bătrânilor, odată ce un astfel de gând în ei se va înfiripa. Şi-atunci când a lor ţărână cu mâinile-o vor mângâia, crede-mă, Vladimir, copiii, negreşit se vor întoarce la ei. Şi chiar de n-or să mântuiască bătrânii casa s-o ridice... ai lor copii vor putea să-şi îngroape părinţii pe pământul lor, prin asta îi vor ajuta, acolo să renască.

- Pe pământul lor să-i îngroape? Pe pământul pe care tu-l numeşti *vatra familiei*? Cum asta? Pe pământul familiei să-i îngropăm pe părinţii noştri şi nu la cimitir? Şi să le mai

ridicăm şi monumentele tot acolo?

- Sigur că da. Pe pământul propriu. În grădinuţele de propriile lor mâini grijite. Iar monumente artificial ridicate, lor nu le sunt de nicio trebuinţă. La amintirea lor toate cele înconjurătoare vor contribui.

Iar tu, zi de zi vei fi pomenit nu cu tristeţe ci cu bucurie de toate cele înconjurătoare. Iar neamul tău nemuritor va dăinui, sufletul înapoi pe Pământ doar amintirile bune-l vor întoarce.

- Aşteaptă, aşteaptă! Şi cimitirele? Nu vor mai fi bune la nimic?

- Vladimir, cimitirele zilelor noastre seamănă cu gropile de gunoaie unde sunt aruncate toate cele care nimănui nu-i mai trebuie. Nu demult, corpurile oamenilor care mureau erau îngropate în cripta de familie şi în catacombe. Şi doar pe cei fără de familie sau pe pribegi îi aruncau la marginea satelor. S-a menţinut doar ritualul denaturat din timpurile străvechi, prin care morţii sunt pomeniţi. Întâi la trei zile, apoi la nouă, la jumătate de an, apoi la un an... Apoi doar datele ritualului se mai pomenesc. Uitării, sufletul mortului, cei ce astăzi trăiesc, încet-încet, îl dau. Deseori sunt uitaţi până şi viii, atunci când chiar pe-ai lor părinţi copiii-şi părăsesc, alergând spre locuri îndepărtate. Şi-n astea, nu a copiilor este vina; ei fug, intuitiv percepând minciuna părinţilor şi netrebnicia propriilor aspiraţii. Din faţa netrebniciei aleargă şi înşişi ei, în aceeaşi fundătură nimeresc.

În Univers totul este astfel rânduit, ca primele sufletele care în corpuri materiale se vor întoarce, să fie acele suflete care printr-o plăcută amintire sunt rechemate pe Pământ. Nu prin ritualuri ci prin pure şi spontane sentimente. Ele, în fiinţe vii pe Pământ se reîntrupează atunci când prin modul lor de viaţă o bună amintire despre sine-n urma lor au lăsat. Când amintirea lor nu prin ritualuri vine ci prin fapte concrete.

Printre mulţimea de planuri existenţiale universale,

planul material uman nu are o importanţă minoră, iar acest plan cu mare atenţie trebuie tratat.

Din corpurile părinteşti în grădinuţa de mâna lor plantată îngropate, creşte iarba, răsar florile, copacii şi tufişurile. O să vezi tu toate astea şi or să te bucure. De petecuţul de pământ de-ale părinţilor mâini lucrat, te vei atinge zi de zi, inconştient cu el tu vei dialoga, iar el ţie ţi se va adresa. Ai auzit despre îngerii păzitori?

- Da.

- Acei îngeri sunt ai tăi depărtaţi şi apropiaţi părinţi şi pe tine să te apere se vor strădui. Odată la trei generaţii ale lor suflete se vor materializa iarăşi pe Pământ. Dar chiar şi atunci când, în formă materială nu vor mai fi, energiile sufletelor lor ca îngerii păzitori, în fiecare clipă, de pază ţie-ţi vor face. Pe-a ta bucată de pământ nimeni cu agresivitate nu va putea să intre. Energia spaimei sălăşluieşte în fiecare om. Această energie doar în agresor se trezeşte. O multitudine de boli în agresor se ivesc. Boli care de la stres se trag. Acestea îl vor şi ucide în cele din urmă.

- Da, poate că mai pe urmă, doar că până se întâmplă asta, multe pacoste poate să aducă.

- Agresiuni cine făptuieşte, Vladimir, dacă ar şti la ce suplicii să se-aştepte, nu ar fugi oare?

- Dar, dacă nu e conştient?

- Intuitiv, acest lucru îl ştie fiecare om.

- Bine, hai să presupunem că tu ai dreptate în privinţa agresorilor, dar prietenii? Cu ei cum să ne purtăm? De exemplu, eu pe-ai mei prieteni aş vrea să-i invit în ospeţie. Ei vin, dar vor fi speriaţi de toate cele înconjurătoare.

- Acelor prieteni ai tăi ale căror gânduri curate sunt, toate cele înconjurătoare le vor face bine ca şi ţie. Şi-aici căţelul, ca exemplu ai putea să-l iei. Când un prieten vine-n vizită la stăpânul câinelui, adevărata spaimă pe acesta nu-l va cuprinde. Dar când agresorul cu gând de atac soseşte, atunci adevăratul dulău în bătălie pe viaţă şi pe moarte cu agresorul se va arunca.

Şi pe al tău petecuţ de pământ, de leac fiecare ierbuşoară va fi, pentru ai tăi prieteni şi pentru tine şi adierea vântişorului, polenul binefăcător vouă vi-l va purta de pe flori, de prin copaci şi tufişuri. Iar energiile tuturor strămoşilor tăi lângă tine-ntruna se vor afla. Şi cu pofta de a se-nfrupta din a ta creaţie, planetele a ta dispoziţie-o vor aştepta.

Privirea iubitei de-a pururea în fiecare petală de floare se va oglindi. Şi cu gingăşie ai tăi urmaşi de tine crescuţi peste milenii te vor pomeni. În noi generaţii tu te vei reîncarna. Singur, tu cu tine vei vorbi şi pe tine însuţi te vei educa. Pe-al tău Pământ, a ta creaţie vei lăsa. Pe-al tău petec de pământ, într-al tău spaţiu de Iubire, Divina energie a Iubirii alături de tine va trăi!

Când Anastasia vorbi în taiga despre lotul în folosinţă, de la intonaţia glasului ei şi de la pasiune mi se tăie respiraţia. Apoi, odată plecat de acolo, scriind aceste rânduri am gândit: „O fi, oare cu-adevărat, atât de important ca fiecare să-l aibă? Acel petec de pământ, aşa cum îl numeşte ea? Oare, într-adevăr, mai poţi educa un copil deja matur cu a ta ultimă suflare? Oare, într-adevăr, te poate ajuta acel petec de pământ al familiei cu părinţii să vorbeşti şi ale lor energii să te păzească pe tine, pe al tău suflet şi trup?" Şi uite că s-a-ntâmplat ca însăşi viaţa cu ale sale întâmplări toate îndoielile să mi le risipească. S-a întâmplat aşa...

Bătrânul de la dolmen

Cu trei ani în urmă, sosind în Caucazul de Nord, am scris primele capitole despre dolmenele spre care, mai apoi, s-au revărsat nestăvilite mulţimi de oameni. Dar, pe atunci, rareori se întâmpla ca cineva să dea atenţie acestor construcţii ale strămoşilor noştri. De unul singur am mers la dolmenul situat pe pământul fermierului Bambakov din satul Psada, raionul Ghelendjyk. De fiecare dată, la dolmen se înfăţişa moşu' Bambakov.

Şi, de fiecare dată se ivea aşa cam pe neaşteptate, îmbrăcat într-o cămaşă cârpită şi cu un borcan de miere de la stupii săi în mâini.

Bătrânul era înalt de statură, slăbănog dar foarte vioi. Pământul său l-a primit nu demult, la începutul Perestroykăi şi, după cum mi s-a părut mie, s-a cam grăbit să-şi construiască şi să-şi rânduiască toate cele trebuincioase pe el. A ridicat o căsuţă nu prea mare cu streaşină pentru ploaie şi multe alte îndemânări croite din tot felul de deşeuri. Şi-a încropit o grădinuţă, a săpat albia unui mic iaz cu nădejdea că va da peste vreun izvoraş dar s-a poticnit de nişte straturi pietroase.

Moş Bambakov se purta cu mare băgare de seamă cu dolmenul.

... Se învârti împrejurul dolmenului, adună nişte pietre de pe iarba dimprejur şi-mi vorbi: „Aceste pietre au fost aduse aici de mâinile oamenilor, vezi, nu seamănă cu celelalte dimprejurul nostru. Din ele, oamenii au făcut un curgan pe care au înălţat dolmenul" ...

Gospodăria bătrânului fermier se afla la marginea satului, lângă drum. Adesea, lucra de unul singur. Şi eu am

gândit: „O fi înțelegând el, oare, cât sunt de zadarnice sacrificiile pe care le face? Să nu ridice el a sa gospodărie, să nu lucreze pământul, să nu construiască o casă normală modernă. Şi chiar de s-ar fi întâmplat minunea şi ar fi reuşit să răzbată şi să facă toate astea pe pământul lui, atunci la ce bun? Care ar fi fost bucuria? Copiii tuturora spre oraş aleargă. Uite-aşa şi fiul bătrânului s-a stabilit în Moscova cu nevasta lui şi a devenit funcționar.

Cum de nu pricepe bătrânul că sunt lipsite de sens eforturile lui? Nu le sunt de trebuință nimănui, nici măcar copiilor. Cu ce inimă va muri el ştiind că pustietatea-i va năpădi gospodăria? Ştiind că va fi năpăstuit totul de buruieni şi că albinele vor roi departe de acolo? Şi pe dolmenul, atât de incomod poziționat în mijlocul câmpului său, din nou îl vor acoperi gunoaiele. Mai bine şi-ar fi odihnit bătrânețile, însă el, de dimineața până seara, tot sapă şi meşteşugăreşte ca un apucat".

Odată am venit deja pe înserate la dolmen. Cărarea care ducea-ntr-acolo era luminată de lumina lunii. De jur împrejur era o linişte absolută, se auzea doar foşnetul imperceptibil al frunzelor în vânt. La câțiva paşi de copacii care creşteau împrejurul dolmenului, m-am oprit.

Pe o piatră din vecinătatea portalului dolmenului şedea bătrânul. L-am recunoscut imediat după figura sa slăbănoagă. De obicei sprintenul şi veselul bătrânel, acum stătea nemişcat şi, după cum mi s-a părut, plângea. Apoi se ridică şi cu mersul său vioi se plimbă prin fața şi prin spatele portalului dolmenului, se opri brusc, întorcându-se cu fața spre dolmen şi cu hotărâre îşi agită mâna. Eu am înțeles ce însemna asta: moş Bambakov vorbea cu dolmenul, i se adresa dolmenului.

M-am întors şi încercând să calc cât mai uşor m-am îndreptat spre sat. Gândii pe cărare: „Cu ce-ar putea să-l mai ajute pe bătrânul care aproape şi-a trăit veacu', duhul dolmenului, oricât de înțelept sau de puternic ar putea fi el? Cu ce? Oare doar cu acest dialog? Cu înțelepciunea!

Înţelepciunea este necesară la tinereţe. La bătrâneţe ce să faci cu ea? Cui îi mai trebuie? Cine să mai asculte vorba înţeleaptă din moment ce până şi copiii s-au înstrăinat peste mări şi ţări?".

Peste o jumătate de an, într-una din obişnuitele mele vizite în Ghelendjyk, m-am îndreptat din nou spre dolmenul care se afla pe gospodăria lui moş Bambakov. Ştiam deja că Stanislav Bambakov murise. Şi am fost puţin trist să nu-l mai văd pe acel bătrânel vesel şi plin de viaţă. Nu o să mai gust din mierea stupilor săi. Însă, cel mai important; nu vroiam să mai văd gunoaiele dimprejurul dolmenului şi pustietatea locului. Doar că...

Cărăruia care ducea de la şosea spre gospodărie, părea curată şi întreţinută. Înainte de a lăsa cărarea pentru a coti spre dolmen, printre copăcei am zărit câteva măsuţe de lemn cu scăunele dimprejur şi o gheretă frumoasă. De-a lungul cărăruii, îngrădiţi cu acurateţe, cu pietricele văruite cu alb, se vedeau înverziţi copăcei de chiparos. În ferestruicile chioşculeţului şi pe stâlp ardeau luminiţe.

Fiul! Fiul lui Bambakov - Serghei Stanislavovici Bambakov - a părăsit Moscova şi îndatoririle sale şi s-a instalat cu soţia şi cu băieţelul lor pe gospodăria lui tătâne-su.

Ne-am aşezat cu Serghei la masă sub copaci...

- M-a sunat tata la Moscova şi m-a rugat să vin acasă. Am venit singur, am văzut şi am adus toată familia, - povesti Serghei, - împreună cu tata aici am şi muncit. Munca cu el a fost o adevărată fericire. Iar când el s-a dus, eu nu am mai putut părăsi acest loc.

- Nu regreţi că ai lăsat capitala?

- Nu, nu regret nici eu şi nici soţia. În fiecare zi îi mulţumesc tatălui meu. Cu mult mai confortabil stăm aici.

- Comodităţi aţi creat în casă, apă aţi tras?

- Îndemânări, toaletă, uite în faţa casei tata de pe vremea lui a făcut. Am în vedere altfel de confort. Înăuntru, în casă mult mai mult spaţiu avem decât înainte şi e mult

mai confortabil.

- Cu munca cum e?

- De muncă aici este până peste cap. Grădina tre' s-o grijesc, cu stupii să mă îndeletnicesc. Încă nu am înţeles până la urmă cum să mă comport cu albinele. Păcat că nu am apucat să prind rânduiala de la tata. Oameni tot mai mulţi vin la dolmen, în fiecare zi întâmpinăm autobuze, soţia cu mare plăcere mă ajută. Tata mi-a cerut să-i întâmpin pe pelerini, iar eu acum îi întâmpin. Popasul l-am aranjat, apă vreau să trag. Doar că mă sufocă taxele. Bine măcar că, chiar de puţin, totuşi mă mai ajută şi administraţia locală.

Eu i-am povestit lui Serghei despre tot ce mi-a spus Anastasia despre lotul de pământ, despre pomenirea părinţilor şi iată, el ce mi-a răspuns:

- Tu ştii, are dreptate ea! Are absolută dreptate! A murit tata, dar eu vorbesc firesc cu el în fiecare zi, uneori ne şi certăm. Şi tot mai apropiat îmi este ca şi cum nici n-ar fi murit.

- Cum aşa? Cum poţi să vorbeşti cu el? Ca mediumii, vocea i-o auzi?

- Nu, totul este mult mai simplu. Vezi groapa asta? Aici el a săpat ca să dea de apă, numai că s-a poticnit de nişte straturi de piatră. Eu am vrut să acopăr groapa şi să mai pun o măsuţă pe locul ei şi nişte scăunele. Am gândit: „Ce-a fost cu tine tăicuţă, cum de n-ai chibzuit, muncă tot mai multă s-a adunat acum pentru mine şi aşa era de ajuns de multă". Doar că au venit ploile, din munţi apa s-a revărsat şi s-a umplut groapa cu apă şi s-a menţinut, nu s-a scurs pentru câteva luni. S-a format un mic iaz. Şi-am gândit atunci: „Bravo, tăicuţă, şi-a aflat rostul groapa ta." Şi multe altele la care el s-a gândit, aici, eu tot încerc să le-nţeleg.

- Cum de-a reuşit să te rupă de Moscova, Serghei, cu ce vorbe?

- Da' a vorbit şi el aşa... cuvinte obişnuite. Mi-amintesc doar că noi sentimente au început să se nască din cuvintele lui, dorinţe şi uite-mă, sunt aici. Mulţumescu-ţi ţie,

tăicuţă.

Ce cuvinte a aflat bătrânul Bambakov din contactul cu dolmenul? Ce înţelepciune a aflat de-a reuşit pe fiu înapoi la el să-l întoarcă? Pe veci să-l întoarcă! Păcat, l-au îngropat pe moş Bambakov în cimitir şi nu pe pământul lui aşa cum spunea Anastasia. Şi eu l-am invidiat pe Serghei cu o invidie nevinovată: a reuşit bătrânul să-i lase fiului său bucăţica sa de *vatră de familie*. O voi avea eu vreodată, una a mea sau nu? Bine era la Anastasia în poieniţă. Bine este şi la Bambakov. Bine ar fi să avem cu toţii câte un petecuţ de *vatră* a noastră!

Școala sau învățăturile Dumnezeiești

După ultima vizită făcută dolmenului de pe pământul lui moș Bambakov și după discuția cu fiul lui, tot mai strălucitor mi s-a aprins în minte dialogul cu Anastasia despre patrie și despre proiectul ei legat de lotul în folosință. Mi-au revenit în memorie și desenele făcute de Anastasia, reprezentând diversele loturi de pământ care vor alcătui minunatele așezăminte ale viitorului. Atât de pasională și cu neobișnuită intonație în glas vorbi Anastasia despre aceste petecuțe de pământ că mi s-a părut chiar să aud aievea foșnetul frunzelor prin livezile ce umbreau locurile pârloage, iar apa strâvezie din șipot cum clipocea, printre toate astea am văzut cum trăiesc minunați bărbați și minunate femei împreună fericiți. Toate astea făcură să mi se nască în minte o sumedenie de întrebări:

- De ce le desenezi așa distanțate între ele, loturile, ca și cum n-ar trebui să se-atingă între ele?

- Așa și trebuie, ca prin sătucuri, minunate cărărui să șerpuiască, drumuri și potecuțe. Împrejurul fiecărui petec de pământ celelalte trebuie să se afle la cel puțin trei metri distanță.

- În aceste sătucuri va fi vreo școală?

- Sigur că da. Privește școala din centrul fiecărui pătrățel.

- Sunt curios să aflu ce profesori vor fi în școala cea nouă și cum vor organiza ei cursurile? Vor face, probabil, așa cum am văzut la școala lui Shetinin. Acum, la școala lui tot mai multă lume merge în vizită. Le place tuturor școala din Tekos. Mulți oameni vor să ridice câte o astfel de școală

în locurile în care trăiesc.

- Şcoala lui Shetinin este minunată. Ea reprezintă una din treptele spre noul mod de educaţie care se va face în noile aşezăminte. Studenţii lui Shetinin vor ajuta la clădirea acestor şcoli şi vor preda în ele. Numai că esenţiali nu sunt doar pedagogii pregătiţi sau înţelepţii. Părinţii, pe ai lor copii, în acele şcoli îi vor învăţa, iar ei înşişi de la copii vor învăţa.

- Este posibil ca toţi părinţii, aşa dintr-odată, să devină învăţători? Vor dispune, oare, cu toţii de o pregătire aleasă şi mai ales vor fi cu toţii specializaţi? Materiile sunt multe şi diverse: matematica, fizica, chimia şi literatura... Cine-i va învăţa pe copii toate astea?

- Nu vor avea, desigur, cu toţii aceeaşi pregătire. Vezi tu, stăpânirea materiilor de studiu şi a ştiinţei nu va trebui s-o aibă nimeni în scop personal. Cum se devine fericit - este cea mai importantă cunoştinţă de asimilat - şi asta, părinţii doar prin al lor propriu exemplu, o vor putea arăta.

Nu este absolut necesar ca părinţii să pregătească materiile de studiu în mod tradiţional, după programa şcolară. De exemplu, pot lua parte la discuţii colective cu copiii, sau pot da examen la un loc cu ei.

- Examen? Cui să dea examen părinţii?

- Copiilor lor, examen să le dea, iar copiii pe proprii părinţi să-i asculte.

- Părinţii, copiilor? Un examen şcolar? Asta este de-a dreptul comic. În acest caz toţi copiii vor fi fruntaşi. Care părinte îi va da vreun *doi** copilaşului său drag? Este subînţeles că doar note de cinci fiecare părinte îi va da fiului sau fiicei sale.

- Vladimir, nu te pripi cu concluziile. Printre ocupaţiile asemănătoare lecţiilor şcolare actuale, se vor afla şi

doi- calificativele în sistemul şcolar al fostei Uniuni Sovietice începeau cu 1 şi se terminau cu 5.*

altele mai importante - lecţiile noii şcoli.

- Care ar fi acestea?

Şi atunci am înţeles. Din moment ce Anastasia reuşeşte să reprezinte tablouri din mileniile îndepărtatului trecut (nu are nicio importanţă cum reuşeşte ea să facă asta, - cu ajutorul razei, a hipnozei sau cine mai ştie cum, important este că reuşeşte), înseamnă că... înseamnă că ea poate să descrie şi viitorul apropiat, atunci eu am întrebat-o:

- Tu poţi să descrii, Anastasia, măcar una dintre ocupaţiile din acele şcoli ale viitorului care prin noile aşezăminte se vor clădi?

- Pot.

- Atunci spune-mi. Vreau să le compar cu cele văzute la Shetinin. Şi cu acelea cu care am fost eu educat la şcoală.

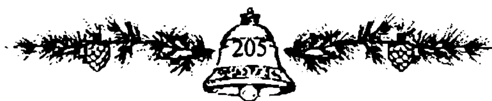
- Şi nu mă vei întreba şi nu te vei speria de puterea cu care ale viitorului tablouri eu creez?

- Mie îmi este totuna cum faci tu toate astea. Sunt prea curios ca să le văd.

- Atunci întinde-te pe iarbă, relaxează-te şi adormi.

Anastasia îşi sprijini delicat a sa palmă peste a mea şi... Am văzut de sus, în rândul mulţimii de petece de pământ, una dintre ele care se deosebea de toate celelalte prin rânduiala sa interioară. Pe acest lot de pământ se distingeau câteva case mari de lemn unite între ele de cărări pe marginea cărora se aflau straturi cu flori. În apropierea complexului de construcţii se afla un amfiteatru natural, o colină pe care, în semicerc, de sus în jos, coborau câteva şiruri de băncuţe. Pe bănci şedeau vreo trei sute de persoane de toate vârstele. Se aflau printre ei bătrâni cu părul deja încărunţit şi tineri. Păreau să fie aşezaţi pe familii, deoarece şedeau alternaţi, bărbaţi maturi, femei şi copii de toate vârstele. Cu toţii discutau agitaţi între ei. Ca şi cum urma să asiste la cine ştie ce eveniment neobişnuit, la vreun concert de superstaruri sau la vreun discurs de-al preşedintelui.

În faţa auditoriului, pe o scenă de lemn, erau aşezate

două mese şi două scaune iar în spatele lor o tablă mare. Lângă scena de lemn stătea un grup de copii, de toate vreo cincisprezece suflete de vârste între cinci şi doisprezece ani care se certau cu însufleţire de la ceva.

- Acum va începe să semene mai mult cu un simpozion de astronomie, - am auzit eu glasul Anastasiei.

- Ce fac copiii aici? Nu avea cine să-i însoţească pe părinţi? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Unul din grupul de certăreţi va prezenta un referat interesant. Pentru moment ei doar îl aleg pe cel care să vorbească. Vezi? Sunt doi pretendenţi. Un băieţel - el are nouă ani şi o fetiţă - ea are opt ani. Acum, copiii votează. Majoritatea l-a ales pe băieţel.

Băiatul, întreprinzător, cu mersul hotărât s-a îndreptat spre măsuţă. A scos câteva foi de hârtie cu schiţe şi desene dintr-o servietă de carton şi le-a pus pe măsuţă. Toţi copiii, care la pas, care ţopăind, s-au îndreptat către părinţii lor aşezaţi pe băncuţe. O fetiţă cu părul roşcat, toată plină de pistrui - pretendentă şi ea la referatul de astronomie - merse pe lângă măsuţă cu căpşorul ridicat cu mândrie. În mânuţe ţinea o servietă mai mare şi mai umflată decât cea a băieţelului, probabil şi a ei plină cu schiţe şi desene.

Băieţelul de la măsuţă încercă să-i spună ceva fetiţei-pretendente care trecu pe lângă el, însă micuţa nu se opri, îşi aranjă cosiţele ei roşcate şi trecu pe lângă masă, răsucindu-se ostentativ. Băieţelul, un timp se uită buimăcit în urma mândruţei roşcate care se îndepărta, apoi continuă din nou să-şi aranjeze cu meticulozitate foile sale de hârtie.

- Cine le-a predat astronomia acestor copii până la un nivel care, acum, să le permită să prezinte un referat în faţa oamenilor maturi? - am întrebat-o eu pe Anastasia.

- Nimeni nu le-a predat. Li s-a propus să gândească singuri, cum sunt toate orânduite, să se pregătească şi să prezinte deducţiile minţilor lor. Ei s-au pregătit mai bine de două săptămâni şi acum a sosit momentul să răspundă. Deducţiile lor pot fi contrazise de oricine vrea, fiecare va

putea să-şi exprime părerile.

- Asta seamănă mai mult cu un joc.

- Poţi să numeşti tot ce se petrece, joc. Doar că este un joc foarte serios. Fiecăruia dintre participanţii la acest joc i se va deschide şi accelera gândul despre organizarea planetară şi poate că şi despre câte ceva şi mai important să gândească participanţii, vor începe. Copiii, însă, au gândit timp de două săptămâni, iar minţile lor nu sunt limitate sau oprimate de vreo dogmă, nicio versiune despre orânduirea planetară asupra lor nu apasă. Încă nu se ştie ce vor declara.

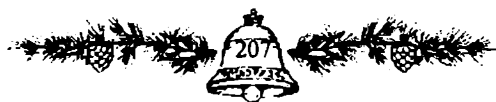
- Vor plăsmui cu minţile lor de copii, vrei tu să spui?

- Vreau să spun că-şi vor expune versiunea lor. Vezi tu, nici maturii nu stăpânesc axiomele rânduirii planetare. Ţelul acestui simpozion nu este acela de a stabili vreun canon ci de a accelera acea gândire care ulterior va stabili şi adevărul curat sau aproape curat.

Spre cea de-a doua măsuţă a mers un tânăr şi a anunţat începutul expunerii de astronomie. Băieţelul a început să vorbească.

A vorbit încrezător în sine şi cu înflăcărare preţ de vreo douăzecişicinci - treizeci de minute. Discursul lui, din câte mi s-a părut mie, n-a fost altceva decât o neîntreruptă fantezie infantilă. Fantezie neîntemeiată pe nicio teorie ştiinţifică sau nici măcar pe cea mai elementară cunoştinţă a cursului de astronomie al unei şcoli medii. Băieţelul vorbi exact aşa:

- Dacă priviţi seara spre cer, veţi vedea că acolo strălucesc o multitudine de stele. Stelele sunt de toate felurile. Există mici de tot şi există şi mai mari. Dar şi cele mai mici stele pot fi mari. Numai că noi de la început gândim că ele sunt mici. Însă ele sunt foarte mari. Pentru că avionul, când zboară pe sus este mic dar când ne apropiem de el la sol, el devine mare şi mulţi oameni pot să încapă în el. Şi pe fiecare stea foarte mulţi oameni pot să încapă. Numai că nu există oameni acum pe stele. Totuşi ele, seara luminează.

Luminează şi cele mici, luminează şi cele mari. Ele luminează ca noi să le privim şi să ne gândim la ele. Stelele vor ca noi să facem şi pe ele totul tot aşa de bine cum facem pe Pământ. Ele îşi doresc foarte tare ca şi pe ele să crească la fel ca şi la noi, poame şi copaci şi, la fel, râuri să fie şi peştişori. Stelele ne aşteaptă şi fiecare se străduieşte să se lumineze ca noi să-i dăm atenţie. Numai că noi nu putem să zburăm către ele deoarece mai avem încă multe treburi acasă la noi. Însă când noi vom repune în ordine totul acasă, când peste tot Pământul va fi bine, vom zbura spre stele. Doar că noi nu vom zbura nici în avion şi nici în rachetă. Pentru că în avion va trebui îndelung să zburăm şi în rachetă la fel de mult şi va fi plictisitor. Şi, în plus, în avion şi în rachetă nu vom încăpea cu toţii. Şi nici multe alte poveri nu vor încăpea. Nici copacii nu vor încăpea şi nici râurile. Când vom face totul bine pe întreg Pământul, vom zbura pe prima stea cu tot cu Pământ. Încă multe alte stele, ele însele vor să zboare către Pământ şi să se strângă de el. Ele deja şi-au trimis bucăţelele lor şi acestea s-au împreunat cu Pământul. Oamenii, la-nceput, au gândit că acestea sunt comete, dar acestea sunt frânturi din stelele care-şi doresc foarte mult să se împreuneze cu frumosul Pământ. Frânturile au fost trimise de stelele care ne aşteaptă. Noi putem zbura spre steaua îndepărtată împreună cu întreg Pământul, iar cine-şi va dori va putea rămâne pe stea pentru ca şi acolo să fie la fel de frumos ca pe Pământ.

Băieţelul şi-a ridicat foile şi le-a arătat celor ce-l ascultau. Pe foi se vedeau desene cu cerul înstelat şi traiectoria Pământului spre stele. În ultimul desen erau reprezentate două stele împodobite cu grădini înfloritoare şi depărtându-se de ele, în nava sa intergalactică, Pământul.

Când băieţelul termină de vorbit şi de arătat desenele, prezentatorul a anunţat că doritorii pot să intervină în calitate de oponenţi sau pot să-şi expună consideraţiile lor pe tema celor auzite. Dar nimeni nu se înghesui să intervină. Tăceau cu toţii şi, ciudat, mi s-au părut îngrijoraţi.

- Ce-i preocupă pe toţi ceilalţi? - am întrebat-o eu pe Anastasia. - Ce,... nimeni dintre cei maturi nu are nicio cunoştinţă de astronomie?

- Se frământă pentru că vor trebui să vorbească aducând argumente şi vor trebui să fie exhaustivi. Aici îi însoţesc copiii lor. Dacă intervenţia lor va fi vagă sau neacceptată de sufletele copiilor, cel care va vorbi va stârni neîncrederea sau, chiar şi mai rău, antipatia. Oamenii maturi ţin la comportamentul cu ei, se frământă şi nu vor să rişte. Se tem să nu treacă drept feţe nesuferite în faţa adunării şi mai ales în faţa copiilor lor.

Capetele majorităţii dintre participanţi se iţiră către un bătrânel sur care şedea pe mijloc. Acesta a apucat-o de umeri pe micuţa fetiţă roşcată, pretendentă la discurs. Lângă ei stătea o femeie tânără şi foarte frumoasă. Anastasia comentă:

- Mulţi îl privesc acum pe cel ce stă în mijlocul sălii. Acesta este un profesor universitar. Un învăţat. Acum este pensionar. Viaţa sa personală nu i-a prea surâs, nu avea niciun copil. Cu zece ani în urmă el şi-a luat o bucăţică de pământ şi s-a ocupat singur de rânduială. De el s-a îndrăgostit o fată tânără şi li s-a născut lor această fetiţă cu părul roşcat. Fata tânără ce şade alături de el este soţia lui şi mama fiicei lui. Fostul profesor o iubeşte foarte mult pe copila sa venită târziu pe lume, iar fetiţa roşcată, fiica lui, se comportă cu el cu mare respect şi iubire. Mulţi dintre participanţi consideră că profesorul ar trebui să intervină primul.

Însă profesorul cărunt tărăgănă cu intervenţia sa. Se vedea după cum scutura agitat în mâini un jurnal. În cele din urmă profesorul se ridică şi începu să vorbească. A spus câte ceva despre constituţia Universului, despre comete, despre masa Terestră şi la urmă a făcut această deducţie:

- Planeta Terra, desigur, se deplasează în spaţiu şi se întoarce. Însă ea este nemijlocit legată de sistemul Solar şi nu poate, independentă de sistemul ei Solar, să se deplaseze

spre galaxiile îndepărtate. Soarele dă viaţă tuturor vieţuitoarelor de pe Pământ. Îndepărtarea de Soare implică o considerabilă răcire pe Pământ şi, ca urmare, moartea planetei. Noi, cu toţii, putem vedea ce se poate întâmpla în cazul doar unei neînsemnate îndepărtări de Soare. Intervine iarna...

Pe neaşteptate, profesorul tăcu. Băieţelul-conferenţiar, fâstâcit, ba îşi aduna desenele, ba privea rugător în direcţia copiilor de aceeaşi vârstă din grupul cu care a pregătit intervenţia. Dar era evident că, pentru toţi, argumentul cu iarna şi răcirea, a fost absolut clar, complet şi demn de luat în consideraţie. Acest argument i-a fărâmat frumosul vis copilăresc despre zborul colectiv. Şi deodată, în liniştea care s-a lăsat şi care a durat mai bine de o jumătate de minut, din nou răsună vocea profesorului cărunt:

- Iarna... Întotdeauna viaţa moare, dacă Pământului nu-i ajunge energia solară. Întotdeauna! Nu este necesară nicio cercetare teoretică pentru a vedea asta... pentru a se convinge... Dar, este posibil ca şi Pământul să aibă o energie ca cea a Soarelui. Numai că ea încă nu s-a arătat. Nu a descătuşat-o nimeni. Poate că vreodată o veţi dezveli... Sau poate că însuşi Pământul va putea s-o descătuşeze. Această energie se va revela în ceva... Se va descătuşa din Pământ energia sa şi va deschide, ca şi energia solară, petalele florilor. Şi atunci se va putea călători pe Pământ prin galaxie... Da, atunci...

Profesorul se bâlbâi şi tăcu. În sală se auzi un murmur de nemulţumire. Şi ...

Participanţii maturi s-au ridicat de pe locurile lor şi au glăsuit, contrazicându-l pe profesor în privinţa posibilităţii de a trăi fără Soare. Au spus câte ceva despre fotosinteza plantelor, despre temperatura mediului înconjurător, despre traiectoriile de deplasare ale planetelor de la care niciuna nu se poate abate. Profesorul şedea, tot mai jos lăsându-şi capul cărunt. Fiica lui roşcată întorcea capul spre fiecare din cei care luau cuvântul, ridicându-se

din când în când. Era ca şi cum ar fi vrut să-l apere pe tatăl ei de atacurile opozanţilor săi.

O femeie în vârstă, carea aducea a învăţătoare, luând cuvântul, vorbi că nu era bine să fie favorizaţi copiii şi adulaţi doar de dragul de a-i atrage spre sine.

- Fiecare minciună va fi scoasă la iveală cu timpul, iar noi cum vom arăta după asta? Aceasta nu este doar o minciună, este o meschinătate. - vorbi femeia.

Fetiţa cea roşcată apucă cu mâinile poalele vestonului tatălui ei şi începu să-l scuture, o podidi plânsul, şi vorbi cu vocea sfâşiată:

- Tu, tătuţule, ai minţit despre energie.. Ai minţit, tătuţule? Pentru că noi suntem doar copii? Mătuşa a spus că tu te-ai înjosit ca un meschin. Meschin - asta este ceva rău?

În sala de sub cerul liber s-a lăsat liniştea. Profesorul a ridicat capul, a privit-o în ochi pe fiică, i-a pus o mână pe umăr şi, în şoaptă, a pronunţat:

- Eu am crezut în ceea ce am spus, fecioara mea.

Micuţa roşcată, mai întâi a amuţit, apoi, iute, s-a suit cu picioarele pe un scăunel şi cu vocea ascuţită de copil a strigat înspre sală:

- Tata meu nu este meschin. Tata crede în ce-a spus! Crede!

Fetiţa îi scrută cu privirea pe toţi cei prezenţi în sală. Nimeni nu-şi întoarse privirea spre ei. S-a întors spre mama ei, însă tânăra femeie, răsucindu-se, coborî capul şi încurcată ba-şi descheia ba-şi încheia nasturii de la bluză. Fetiţa scrută din nou sala, pe toţi cei prezenţi, apoi se întoarse spre tatăl ei. Profesorul, ca mai înainte, o privea pe fiica sa cu un aer neajutorat. Într-o linişte absolută, din nou, de data asta nu puternic ci blând, răsună glăsciorul fetiţei cu părul roşcat:

- Oamenii nu te cred, tăticule. Nu te cred pentru că nu s-a ivit încă pe Pământ o energie care să poată, ca şi cea solară, să deschidă petalele florilor. Şi atunci când va apărea, cu toţii te vor crede. Pe urmă or să te creadă... Pe urmă...

Pe neaşteptate, fetiţa cu părul roşcat, fiica profesorului cărunt, cu o mişcare grăbită îşi aranjă bretonul, sări pe culoarul dintre scaune şi o luă la fugă. Alergă spre marginea sălii sub cerul liber, se dirijă spre una dintre casele din apropiere, intră alergând pe uşă, după două secunde reapăru în uşă.

Fetiţa ţinea în mânuţe un ghiveci cu flori. Alergă cu ghiveciul spre masa deja liberă a conferenţiarului. Aşeză ghiveciul cu plante pe măsuţă. Şi vocea de copil răsună puternică deasupra capetelor celor prezenţi:

- Uitaţi-vă, o floare. I s-au închis petalele. Petalele tuturor florilor s-au închis. Pentru că nu este soare. Dar acuma se vor deschide. Pentru că există energie pe Pământ... Eu voi... Eu mă voi preface în energie şi voi deschide petalele florilor.

Fetiţa cu părul roşcat îşi strânse degetuţele în pumni şi fixă florile. Le fixă fără să clipească.

Şezuţi pe locurile lor, oamenii nu vorbeau. Cu toţii priveau la fetiţă şi la ghiveciul cu flori de pe masă.

Profesorul s-a ridicat uşor de la loc şi s-a apropiat de fiica lui. S-a apropiat de ea, a apucat-o de umeri, încercând s-o îndepărteze, dar fetiţa cea roşcată îşi scutură umeraşii şi şopti:

- Tu, mai bine m-ai ajuta, tătuţule.

Profesorul probabil că s-a încurcat cu totul, deoarece a rămas în picioare lângă fată, sprijinindu-şi mâinile pe umerii de copil, începând şi el să fixeze o floare.

Nu se petrecu nimic cu floarea. Mie-mi păru puţin rău şi de fetiţa roşcată şi de profesorul cărunt. Da´ la ce i-o fi trebuit lui să se amestece cu născocirile sale despre credinţa în energia nedezvăluită?!

Ca la un semn, din primul rând, se ridică băieţelul care vorbi primul, privi chezîş către sala amuţită, strâmbă din nas şi merse spre masă. Încet dar hotărât, se apropie de masă şi se opri lângă fetiţa cu părul roşcat. Ca şi ea, îşi aţinti privirea-i fixă pe plantele din ghiveciul de lut. Însă, cu

plantele, ca şi-nainte, nu se petrecu nimic.

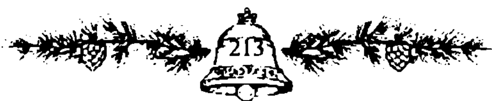
Nu trecuse mult timp când, dintr-o dată, am văzut! Am văzut cum au început să se ridice de pe locurile lor copii de toate vârstele. Copiii, unul după altul, s-au apropiat de masă. În linişte stăteau înghesuiţi unu-n altul şi priveau cu atenţie la floricică. Ultima sosi o fetiţă de vreo şase anişori, care-şi căra în braţe frăţiorul mai mic. Ea se strecură în faţa celorlalţi copii şi cu mare greu, cu ajutorul altcuiva, îl aşeză pe frăţiorul mai mic pe un scaun aflat în faţa mesei. Micuţul, privind la cei dimprejurul lui, se întoarse către floricică şi suflă spre ea.

Şi la un moment dat, pe planta din ghiveci au început încetişor să se deschidă petalele uneia dintre floricele. Lent de tot. Dar acest fapt l-au văzut toţi participanţii din sală. Câţiva dintre ei s-au ridicat în tăcere de la locurile lor. Iar pe masă îşi deschise petalele sale o a doua floricică, şi-odată cu ea o a treia, o a patra...

- Iiii... - strigă cu voce entuziasmată de copil, femeia în vârstă, cea care aducea a învăţătoare şi bătu din palme. Molipsită, sala a aplaudat. Spre profesorul care-şi freca tâmplele, dându-se la o parte de la masa pe care erau aşezate florile şi care era înconjurată de copiii triumfători, alergă din sală frumoasa femeie, soţia lui. Săltă şi din fugă i se aruncă în gât, sărutându-i obrajii şi buzele...

Fetiţa roşcată făcu un pas spre părinţii ei care se sărutau, dar băieţelul conferenţiant o opri. Îşi scutură mânuţa, însă, făcând câţiva paşi, se întoarse, merse aproape de el şi se apucă să-i încheie nasturii descheiaţi de la cămaşă. Îl încheie, îi zâmbi şi, întorcându-se, grăbită, alergă spre părinţii ei îmbrăţişaţi.

Din sală tot mai multă lume s-a apropiat de masă; care îşi lua copiii în braţe, care îi strângea mâna micuţului conferenţiar. El rămase aşa în picioare cu o mână întinsă pentru a saluta pe cei care veneau la el, iar cu palma celeilalte mâini mângâia nasturii ce abia i-i încheiase fetiţa cu păr roşcat.

Dintr-odată se auzi cum cineva începu să cânte la armonică un cântec rusesc amestecat cu ceva ţigănesc. Un bătrânel bătea tactul cu piciorul în duşumeaua scenei şi spre el veni, deja cu pasul legănat ca de lebădă, o femeie grăsuţă. S-au aruncat într-un dans ţigănesc din şolduri, doi tineri flăcăi. Şi privi micuţa floare ale cărei petale se deschiseră abia, la dezlănţuitul, hazliul şi înfierbântatul joc rusesc al tot mai numerosului grup de oameni.

Tabloul ciudatei şcoli dispăru brusc, ca şi cum un ecran s-ar fi stins. Eu şedeam întins în iarbă. Împrejur verdeaţa taigalei... Anastasia îmi stătea alături. Iar înăuntrul meu se simţea o agitaţie şi se auzea râsul oamenilor fericiţi şi sunetele muzicii veselului dans popular iar eu nu aş fi vrut să mă mai despart de toate astea.

- Ceea ce mi-ai arătat tu acum, nu are nimic în comun cu nicio lecţie şcolară. Era un fel de adunare de familii care trăiau în megieşie. Niciun învăţător nu era şi totul s-a desfăşurat de la sine.

- Un învăţător a fost acolo, Vladimir, unul înţelept. A nimănui atenţie - acel învăţător - nu a distras prin a sa prezenţă.

- Părinţii de ce au luat parte? Din cauza emoţiilor lor s-a simţit îngrijorare.

- Emoţiile şi sentimentele accelerează gândirea de multe ori. Astfel de lecţii se ţin săptămânal în această şcoală. Învăţătorii şi părinţii sunt una în aspiraţii iar copiii se consideră egalii lor.

- Totuşi, este puţin ciudată participarea părinţilor la învăţarea copiilor. Părinţii nu sunt specializaţi ca învăţătorii.

- Este trist, Vladimir, faptul că a devenit o obişnuinţă pentru oameni să încredinţeze educaţia propriilor copii în mâinile altora. Cui - nu are importanţă. Şcolii sau oricărei alte instituţii. Îi încredinţează pe copiii lor, neştiind nici câtuşi de puţin, cum le vor încurca în cap orânduirea lumii şi ce soartă le vor pregăti lor învăţăturile altcuiva. Cel

care-şi dă copiii necunoscutului, el însuşi se privează de copii. Iată şi de ce-şi uită copiii pe-ale lor mame... pe acele mame care îi încredinţează altcuiva spre educare.

Sosi momentul să plec. Primind informaţia, mă năpădiră atât de mult gândurile încât nu mai vedeam şi nu mai eram conştient de ceea ce mă înconjura. De la Anastasia mi-am luat rămas bun în pripă spunându-i:

- Nu mă conduce. De voi merge singur nimeni nu o să-mi încurce gândurile.

- Bine, fie ca nimeni să nu te încurce la gândit, - răspunse ea. - Când vei ajunge la pârâu, acolo va fi bunicul, el te va conduce la barcă şi te va ajuta la îmbarcat.

Mergeam de unu′ singur prin taiga şi mă gândeam la toate cele văzute şi auzite, de-odată. Cea mai chinuitoare din toate o întrebare îmi fu: de ce s-a-ntâmplat aşa cu noi, am în vedere cu majoritatea oamenilor? Patrie, s-ar părea să aibă toţi, dar petecul său propriu de patrie nu-l are nimeni. Şi nici măcar o lege nu există-n ţară, o lege care să garanteze omului şi familiei sale posibilitatea de a deţine măcar un hectar de pământ. Partide şi conducători, rânduindu-se unu′ pe altu′, făgăduiesc tot felul de bunătăţi, însă această chestiune cu petecuţul de pământ pentru fiecare o ocolesc cu toţii. De ce? Şi cu toate astea, marea patrie din aceste petece este compusă. Mici locşoare natale, familiale. Pe ele se află grădini şi case. Dacă nimeni nu posedă astfel de locşoare, atunci Patria din ce este compusă? Trebuie dată o astfel de lege, ca fiecare să aibă acest lot de pământ familial. Fiecare familie care-şi doreşte să-l aibă. Legea, deputaţii pot s-o dea. Iar pe deputaţi noi toţi îi alegem. Înseamnă că va trebui să-i alegem pe aceia care se vor învoi să dea această lege. Lege! Cum s-o formulăm? Cum? Poate că aşa:

<<Fiecărui nucleu familial, statul este obligat, la cererea acestuia, să-i cedeze un hectar de pământ ca lot în folosinţă pe viaţă, cu dreptul de a-l lăsa moştenire. Produsele agricole obţinute de pe loturi, niciodată şi niciunui impozit să nu fie supuse. Loturile în folosinţă nu vor fi pasibile de

vânzare>>.

Cam aşa ar fi normal. Dar dacă cineva va lua pământ şi pe el nu va face nimic? Atunci va mai trebui stabilit în lege:

<<Dacă în termen de trei ani pământul nu va fi cultivat, statul are dreptul de a şi-l lua înapoi>>. Dar dacă omul vrea să trăiască şi să muncească în oraş, iar pe lotul său de pământ va vrea să vină doar în vacanţă? De ce nu? Femeile vor naşte, iar ei oricum vor merge la pământul lor. Pe cei care nu vor merge, ai lor copii nu or să-i ierte. Şi cine va propune legea? Un partid? Care? Va trebui instituit un astfel de partid. Şi cine se va ocupa cu organizarea? Unde să fie găsiţi astfel de politicieni?

Ar trebui căutaţi într-un fel sau altul. Cât mai degrabă căutaţi! Altminterea mori şi pe pământul tău niciodată nu vei păşi. Iar nepoţii tăi nu te vor pomeni. Când se va ivi această ocazie?... Când vei putea spune: <<Bună ziua *casa* mea!>>

***

Bunicul Anastasiei şedea pe trunchiul unui copac pe malul apei. Nu departe se legăna pe valuri, legată la mal, o micuţă lotcă de lemn. <<Ca să traversezi vâslind până la cel mai apropiat ponton pe malul celălalt al râului, câţiva kilometri în aval pe fluxul apei nu-i greu, dar cum să vâsleşti înapoi, împotriva curenţilor de apă?>> - am gândit eu, salutându-l pe bătrân şi l-am întrebat de asta.

- Mă descurc eu uşurel-uşurel, - răspunse bunicul mai întotdeauna vesel, dar care, de data asta mi se păru cam serios şi nu prea vorbăreţ.

M-am aşezat lângă el pe trunchi şi i-am spus:

- Nu pot să înţeleg cum de Anastasia înmagazinează în ea atâtea informaţii? Despre trecut pomeneşte şi despre tot ce astăzi în viaţa noastră se petrece. Şi doară,

trăieşte în taiga, de floricele, de soare şi de animăluţe ea se bucură. Ca şi cum nu s-ar gândi la nimic.

- Şi la ce-ar trebui să se gândească? - răspunse bunicul. - Ea percepe informaţia. Când îi trebuie, ea-şi ia atâta cât pofteşte. Răspunsurile la toate întrebările există în spaţiu, aproape de noi, noi trebuie doar să ştim să le culegem, trebuie doar să le dăm glas.

- Cum asta?

- Cum... cum... Uite, tu mergi pe strada unui oraş binecunoscut ţie, la ale tale te gândeşti când de tine se apropie un trecător şi te întreabă cum să ajungă într-un oarecare loc. Tu poţi să-i răspunzi?

- Pot.

- Uite, vezi cât este de simplu totul? Tu te gândeai la ale tale. Întrebarea s-a înfăţişat dinaintea ta fără să aibă vreo legătură cu gândurile tale, însă cu toate astea, tu i-ai răspuns omului. În tine răspunsul se păstrează.

- Dar rugămintea lui era doar să-i explic cum s-ajungă. Dacă m-ar întreba un trecător ce a fost în oraşul în care ne-am întâlnit noi, să spunem, cu o mie de ani înaintea momentului în care ne-am întâlnit, eu cred că nimeni n-ar putea să-i răspundă.

- Nu poate dacă se lasă pe tânjală. Totul, în fiecare om şi-mprejurul lui din secunda creaţiei a fost tăinuit. Suie-te în lotcă, e timpul să plecăm.

Bătrânul se aşeză la vâsle. Când ne-am îndepărtat cam la un kilometru de mal, taciturnul bătrân vorbi:

- Tu-n astfel de informaţii şi meditaţii încearcă să nu te-mpotmoleşti, Vladimir. Realitatea, singur stabileşte-ţi-o. Singur percepe materia şi subtilul, deopotrivă.

- De ce vorbiţi aşa cu mine, nu înţeleg?

- Deoarece tu-n informaţie-ai început să te vâri, cu mintea s-o înţelegi. Însă cu mintea nicicum n-o să reuşesti. Volumul pe care nepoata-l deţine, mintea să-l cuprindă nu este-n stare. Şi vei înceta tu, creaţiile dimprejurul tău să le mai percepi.

- Da' eu percep totul. Uite, văd râul, lotca...

- Atunci cum se face că tu - cel care vede totul -, de la nepoata mea şi de la fiul tău nu ţi-ai luat nici măcar rămas bun cum se cuvine?

- Poate că nu sunt în stare s-o fac aşa cum ar trebui. Pentru că la alte lucruri mai importante mi-a fost gândul.

Într-adevăr, eu am plecat aproape fără să o salut deloc pe Anastasia şi tot drumul atât de concentrat am fost cu gândurile mele, că nici nu am băgat de seamă cum am ajuns la râu şi am adăugat bătrânului:

- Şi Anastasia visează la altele, la aspectele globale, tot felul de sentimente ei nu-i trebuie.

- Anastasia trăieşte în toate planurile existenţiale.

- Şi ce-i cu asta?

- Scoate binoclul din geantă şi la copacul de pe mal, de acolo de unde am pornit cu lotca, priveşte.

M-am uitat prin binoclu la copac. Pe mal, alături de trunchiul său, stătea Anastasia ţinându-l în braţe pe fiul nostru. De braţul ei îndoit atârna o bocceluţă. Stătea cu copilul şi făcea cu mâna în direcţia lotcăi care se îndepărta pe firul apei. I-am făcut la rândul meu din mână Anastasiei.

- Se pare că nepoţica şi cu fiul au venit din urma ta. A aşteptat ca tu să-ţi sfârşeşti meditaţiile tale ca să-ţi aminteşti de fiul tău şi la ea să te gândeşti. Şi bocceluţa pentru tine a gătit-o. Dar ţie, mai importantă ţi s-a părut informaţia de la ea primită. Cele materiale şi cele spirituale trebuie să le asimilezi în egală măsură. Numai atunci şi în viaţă solid pe ambele tale picioare vei sta. Când unele predomină asupra celorlalte atunci tu devii pur şi simplu olog.

Fără răutate vorbi bătrânul şi vâslele cu abilitate le mânui.

Poate că lui, dar poate că mie însumi, cu voce tare am încercat să-mi răspund:

- Pentru mine acum, important este să înţeleg... Singur să înţeleg! Cine suntem noi? Unde suntem?

Anomalii în Ghelendjyk

Stimaţi cititori, tot ceea ce am scris eu în cărţi, am auzit de la Anastasia, am văzut şi am trăit în prima persoană. Toate întâmplările sunt întâmplări adevărate din viaţa mea şi, scriind despre ele, eu am dat, mai ales în primele cărţi, adrese reale şi nume de familie neimaginare, fapt pentru care mai târziu a trebuit să mă căiesc. Tot mai des au început curioşii să-i deranjeze pe aceşti oameni.

Printre motivele apariţiei problemei este şi mulţimea de zvonuri, întâmplări şi fenomene care ne leagă pe mine şi pe Anastasia. Modul inedit de interpretare al acestor evenimente şi, în consecinţă, comentariile originale ale concluziilor trase, pe mine mă îngrijorează. Cu multe din ele aş putea fi chiar de acord. Doar că, nu sunt de acord, de exemplu, cu închinarea în faţa dolmenelor. Găsesc de cuviinţă şi consider că este posibil a se comporta cu respect pentru dolmene, dar nu să se închine la ele.

Printre cititorii cărţilor despre Anastasia se află membrii unor comunităţi spirituale, oameni cu diferite convingeri religioase şi diverse nivele de educaţie. Consider că fiecare interpretare a evenimentelor trebuie observată cu atenţie. Fiecare are dreptul la opinia sa personală, aşadar, hai cu toţii să vorbim aşa: <<asta este părerea mea, concluzia mea>>. Desigur, bine-ar fi dacă cu toţii ar înceta să ne mistifice pe mine şi pe Anastasia. Altminterea ar putea-o transforma pe Anastasia dintr-o femeie, chiar de nu prea obişnuită, într-o fiinţă neobişnuită. Poate că în realitate chiar este o fiinţă obişnuită şi tocmai noi suntem cei neobişnuiţi? Uite-aşa, eu însumi m-am pierdut în teorii. Asta se întâmplă deoarece mă frământă, iată care circumstanţe:

Acum, cu viteza fulgerului, se împrăştie zvonul despre globul de foc cu care Anastasia este în legătură. Vă amintiţi, stimaţi cititori, eu am descris în cărţile precedente cum apare acest glob în vecinătatea Anastasiei în situaţiile extreme? Cum, pentru prima dată, şi-a făcut apariţia când micuţa Anastasia plângea pe mormântul părinţilor ei, iar apoi cum a îndrumat-o pe calea primilor săi paşi pe pământ. Cum a protejat-o în timpul agresiunilor asupra-i. La întrebarea bunicului: <<Ce este acesta?>> - Anastasia răspunse: <<El este bun>>.

Da, ea este în contact cu el, însă nu ştie bine ce reprezintă acest fenomen al naturii. De ce mi-am amintit eu de globul de foc apărut nu se ştie de unde? Pentru că tocmai acest glob, după cum confirmă masele de oameni, a apărut pe deasupra oraşului Ghelendjyk şi a stârnit brambureală de câteva ori. Acum, gurile rele au răspândit zvonul că Anastasia ar putea, în anumite cazuri, cu ajutorul acestui glob să-i distrugă pe cei care nu-i sunt pe plac ei. Că ea ar sta în contact nu numai cu forţele luminoase ci şi cu cele obscure. În acest punct, înşişi cititorii aruncă gaz pe foc. Şi în Tuapse mi-au cerut deja să îndrept acest glob deasupra administraţiei din Soci, pentru ca şi acest oraş să arate ca Ghelendjyk.

Stimaţi cititori, eu acum o să mă străduiesc să vă relatez ceea ce s-a întâmplat în realitate în Ghelendjyk, apelând la calmul şi la raţionalitatea dumneavoastră.

În Ghelendjyk, asociaţiile publice locale s-au pregătit în vederea organizării unei conferinţe cu cititorii cărţilor. Raporturile dintre direcţia publică şi administraţia locală a oraşului erau, ca să folosesc o expresie blândă, încordate. Şi, în plus, m-am mai exprimat şi eu nefavorabil în cartea a doua la adresa vechii direcţii a oraşului. Pe acest fond era tocmai ceea ce lipsea.

În după-amiaza zilei de 17 septembrie 1999 în ajunul conferinţei cu cititorii cărţilor despre Anastasia, în oraş s-a ridicat vânt şi s-a stârnit vijelie. Pe o mică piaţă din

fața clădirii administrației și-a făcut apariția globul de foc. Evoluția sa de atunci, după cum se spune acum, a fost foarte asemănătoare cu aceea a globului Anastasiei.

Globul de foc apărut deasupra Ghlendjykului trecu razant cu paratrăsnetele care împrejmuiau piața din fața clădirii și se atinse de un copac situat în centrul pieții. Apoi, din globul de foc se desprinseră câteva globuri sau raze mai mici. Unul zbură în cabinetul șefului administrației orașului, se perindă prin tot cabinetul în văzul celor de față și plecă.

Un al doilea zbură prin fereastra cabinetului locțiitoarei șefului administrației, Galina Nicolaevici, pentru o vreme rămase suspendat în aer, apoi se îndreptă spre fereastră, desenă pe sticla geamului un ciudat semn care nu se șterge nici până în ziua de astăzi și plecă și el.

Zvonurile ce-au urmat aduc probe covârșitoare că administrația orașului Ghelendjyk a devenit sfântă sau preafericită. Se consideră că abia după întâmplarea cu globul de foc, administrația a decis să ia măsuri pentru o mai bună primire a cititorilor care soseau în oraș, să restaureze dolmenele din împrejurimile orașului, să organizeze festivalul anual al autorilor de cântece spirituale și multe altele de care mai înainte nu era dispusă să se ocupe.

Zvonul s-a răspândit ducând cu el această aserțiune: *în Ghelendjyk a fost globul de foc al Anastasiei.* Eu am încercat să avansez versiunea unui fulger globular și că asemănarea dintre comportamentul său și cele descrise în carte ar fi o simplă coincidență. Totuși administrația orașului a fost constrânsă să ia o decizie. Dar n-a folosit la nimic. Mie, imediat, au început să-mi arate că: <<Nimic nu este întâmplător. În afară de asta, aici avem de a face nu cu una ci cu un șir întreg de coincidențe.>> și să sublinieze că: <<Atunci când coincidențele, în consecință se succed sistematic, asta se cheamă regularitate>>.

Sigur că despre coincidențe se poate spune că s-au înlănțuit sistematic. Pentru moment nu este clar cum de globul a ocolit paratrăsnetele? De ce s-a atins de copacul

enorm din piaţă, dezlănţuindu-se şi detunând deasupra lui, fără însă, să-l pârjolească? În schimb, a zburat spre geamurile administraţiei. A zburat tocmai în cabinetele în care se găseau oamenii în măsură să decidă chestiunile legate de sosirea cititorilor în oraş? Pentru care motiv administraţia, imediat după vizita globului de foc, s-a ocupat benevolă de o multitudine de probleme? De ce, după apariţia globului, preşedintele adunării legislative a venit să salute conferinţa? Şi aşa mai departe...

Zvonurile au început să se coroboreze. Se spune că preşedintele administraţiei oraşului Ghelendjyk laolaltă cu întreg aparatul administrativ s-au schimbat atât de mult încât, acum Ghelendjyk a înflorit şi este pe cale de a deveni, cum a spus Anastasia, <<... mai bogat decât Ierusalim şi Roma>>. Alţii sunt de opinie că globul i-a înspăimântat pe toţi.

Mergând în Ghelendjyk, m-am întâlnit cu preşedintele administraţiei oraşului şi cu locţiitoarea lui. Am văzut desenele făcute de globul de foc pe geam şi le-am atins. Am perceput un miros deosebit în cabinet, asemănător cu mirosul de smirnă şi ceară. Dar nu am fost cuprins de nicio stranie îngrijorare. Dimpotrivă; de exemplu, Galina Nicolaevna - locţiitoarea şefului administrativ - a devenit chiar mai veselă decât înainte. Ea, de asemenea, mi-a povestit cum s-a petrecut totul şi m-a întrebat: <<Dumneavoastră ce gândiţi, o fi acesta un semn?>>.

Şi, îndeobşte, s-a creat o situaţie că aproape nimeni nu a crezut în varianta mea cu fulgerul globular. Iar pe mine au început să mă acuze că am simplificat situaţia.

Nu neg, eu, într-adevăr, am încercat să o simplific şi nu numai această situaţie. De ce? Pentru că am la dispoziţie informaţii asupra modului în care o serie de lideri ale comunităţilor spirituale bagă groaza în oameni cu capacităţile neobişnuite ale Anastasiei. Şi mai ştiu şi că ei susţin că harurile Anastasiei nu sunt de la Dumnezeu şi că ea

nu este umană. Eu îmi imaginez ce se va scorni de-acum încolo despre apariţia globului în Ghelendjyk.

Nu am intenţie să dezmint sau să dovedesc apartenenţa globului Anastasiei, ar fi deja un nonsens. În acest caz fiecare să rămână cu părerea lui. Eu aş dori să-ncerc împreună cu dumneavoastră, stimaţi cititori, măcar să reflectez, în urma apariţiei cărei forţe ar fi putut să spunte globul de foc care a vizitat Ghelendjykul?

În Biblie se glăsuieşte: <<După fructele lor să le judecaţi>>. Care sunt fructele? În primul rând: globul de foc nu a adus niciun prejudiciu clădirii administraţiei. Nici măcar geamul pe care şi-a lăsat semnul nu l-a spart. Mirosul rămas în cabinet nu dă nicio senzaţie neplăcută. Galina Nicolaevna, funcţionara din cabinet, a discutat cu mine în prezenţa a patru persoane şi în niciunul din ei nu mi s-a părut să suscite frică. Deasupra copacului din piaţă, globul a detunat şi s-a văzut un fulger strălucitor, spuneau ei, ca şi cum copacul s-ar fi aprins. Doar că acum copacul creşte în deplină sănătate. Administraţia a eliberat o ordonanţă menită să îmbunătăţească nivelul de cultură al funcţionarilor din cadrul serviciilor de întâmpinare a pelerinilor cititori care vizitează oraşul. A stabilit anumite reguli în vederea organizării de excursii la dolmenele despre care a vorbit Anastasia. Eu nu văd în toate astea nicio urmare negativă. Aşadar, fructele sunt bune.

Anastasia, despre globul de foc, vorbeşte că el acţionează doar autonom, lui nu i se poate porunci, lui i se poate doar cere.

În cărţile mele, eu mă străduiesc pe cât pot să descriu situaţiile văzute cu ochii mei, simţite în prima persoană şi auzite cu urechile proprii. În ceea ce priveşte întâmplarea cu globul de foc din Ghelendjyk, fiecare poate înainta propria-i versiune. Numai că nu vreau ca cineva să speculeze această întâmplare pentru a speria oamenii.

Clar lucru că dacă totul va continua la fel ca până acum, atunci vor putea mistifica chiar şi cele mai comune

situații. Deja de pe acum s-a început a vorbi că acest glob de foc m-ar fi ajutat să iau cuvântul la conferința din Ghelendjyk. Dar nu este adevărat. Eu, cu el, nu am nicio legătură. Iar în aceste zvonuri și-a adus aportul și presa.

Respectabilul „Ogonek” (Focșorul) a tipărit un articol al unui autor care spunea: <<... asupra țării se efectuează un evident experiment...>> și scrie autorul acestui articol despre mine: <<... el a vorbit de-a lungul a opt ore; eu nu am mai văzut un astfel de orator de multă vreme>>. Pe urmă un alt ziar adaugă: <<... și-n tot acest timp, el a fost proaspăt ca un castravecior pe rouă>>. Toate aceste relatări sunt, puțin spus, umflate și imprecise.

În primul rând, la conferință eu am luat parte doar șase ore și nu opt. Două ore le-au adăugat din participarea mea la cea de-a doua zi.

În ceea ce privește ajutorul, acesta cu adevărat a fost, dar fără niciun fel de mistificări.

În ajunul conferinței a venit Anastasia. În noaptea dinaintea conferinței ea mi-a spus că trebuie să mă odihnesc bine. Înainte de culcare a insistat să-mi ofere ceva de băut adus de ea din taiga, iar eu am fost de acord mai ales că în ultimul timp, era adevărat că dormeam foarte puțin, nopțile. Apoi, numai ce m-am băgat în pat, ea s-a întins alături de mine, m-a luat de mână, așa cum nu doar odată a făcut în taiga (eu am descris asta în capitolul „Atingerea paradisului”), iar eu am adormit, ca și cum aș fi zburat undeva. De fiecare dată când ea făcea așa în taiga, pe mine mă cuprindea o liniște profundă.

M-am trezit dimineața; prin fereastră se întrezărea o vreme minunată, mă simțeam extraordinar de bine și fericit.

La micul dejun, Anastasia mi-a oferit doar ulei de cedru și mi-a spus că ar fi mai bine să nu mănânc carne, deoarece pentru digestia acesteia se cheltuie prea multă energie. Iar mie nu-mi mai era poftă de carne după ulei. În genere, după uleiul de cedru dispare pofta de altceva.

Pe timpul cât am vorbit în fața oamenilor la conferință, Anastasia nu mi-a stat alături. A stat liniștită un timp printre cititorii din sală, apoi a plecat cine știe unde.

Abia după publicațiile și zvonurile care au mistificat disertația mea de la conferință, am înțeles că Anastasia m-a ajutat într-un oarecare fel și i-am spus:

- Anastasia, cum de-ai uitat că eu ar fi trebuit să par cât de cât obosit măcar spre sfârșitul disertației? De ce împingi oamenii să se gândească la mistificări?

Ea a râs și mi-a răspuns:

- Ce mistificare poate fi în faptul că un om bine odihnit, în formă splendidă, discută cu prietenii? Iar motivul pentru care tu, atât de mult timp ai vorbit este că gândurile tale s-au încurcat, tu dintr-odată mai multe subiecte ai vrut să atingi. Ar fi trebuit ca mai concise și mai scurte frazele să le compui, dar tu asta nu ai putut s-o faci și din pricina pantofilor care-ți erau prea strâmți, picioarele ți le strângeau și din acest motiv sângele prin vene anevoie circula.

Iată, așadar, cât sunt de simple toate, de fapt. Nicio mistificare în disertațiile mele.

***

Stimați cititori! Tot mai multe întrebări ne sosesc de la voi prin scrisori, de ce nici eu și nici fondul "Anastasia" nu răspundem la articolele critice ale presei, la insultele adresate mie și tuturor cititorilor, cum că am fi sectanți. Stimați cititori, nu vreau să pierdem timp. Și, în plus, de ce să le răspundem celor care provoacă intenționat scandaluri? În noiembrie, un ziarist (*Bi...* era familia lui; numele complet nu o să-l destăinui pentru a nu da curs altor istorii) a făcut pe înțeleptul și a tipărit același material cu diferite titluri în cinci publicații. A schimbat doar titlurile și s-a semnat cu mai multe nume. A inversat frazele în texte, pe mine, cum era de așteptat, m-a insultat, criticându-mă pentru

morală, etică şi intenţii comerciale meschine. Puţin mai încolo, redactorii se vor răfui cu el. Eu ştiu cât de mult urăsc redactorii aşa ceva. În branşa ziariştilor, aşa ceva se cheamă lipsă de etică profesională. Onorariul, doară, i l-au plătit redactorii ca pentru o exclusivitate. La ce bun să mă cert eu cu el? Poate că omul n-avea ce să mănânce? Cât priveşte, murdăriile şi minciuna pe care el le născoceşte, eu gândesc că pe Anastasia nu o vor putea afecta, toate astea pe el însuşi îl vor năpăstui.

Astăzi, tema Anastasiei a devenit populară, şi este de aşteptat ca nu numai o publicaţie să încerce să-şi ridice al său tiraj pe seama ei. Voi, stimaţi cititori, acum sunteţi mai bine de un milion la număr. Imaginaţi-vă că eu mă apuc să fac polemică cu mai mult de cincizeci de mii de publicaţii care tipăresc calomnii, voi desigur, veţi vrea să le citiţi şi astfel le veţi mări brusc vânzarea tirajelor. Nu trebuie să ne certăm cu ei. Mai degrabă, ar trebui să înţelegeţi singuri dacă sunteţi voi sectanţi sau nu. **Dacă vreo publicaţie vă aduce injurii, atunci cel mai potrivit răspuns pentru ea va fi refuzul vostru de a o citi.**

În ceea ce mă priveşte, eu pot dialoga cu voi doar prin intermediul cărţilor mele. Prin ele şi caut să răspund la un şir de întrebări.

Prima; în momentul de faţă; eu nu mă ocup cu niciun fel de afaceri, doar scriu. Nu fac parte din nicio confesiune spirituală. Încerc să realizez singur ce şi cum este viaţa noastră. Însă, critici şi născociri mincinoase la adresa mea şi a Anastasiei, probabil, vor mai fi doldora. Probabil că multora, Anastasia le încurcă socotelile.

Ei se mai şi ridică singuri în slăvi. Însă, de departe este clar, siberiana Anastasia reprezintă o ameninţare atât pentru unele congregaţii spirituale cât şi, aşa dintr-o dată şi pentru unele imperii industrial-financiare de la noi şi de peste hotare.

Mai precis, ele difuzează cu insistenţă prin presă întrebarea: <<Există sau nu există>>, <<Cine este acest

Megre>> şi de unii singuri şi răspund: <<Nu există>>, <<Megre este un om de afaceri de şablon mercantil>>. În realitate ei ştiu mai bine decât alţii despre existenţa Anastasiei.

Lor, însă, le trebuie neapărat orice argument care ar putea îndepărta oamenii de la sâmburele informaţiei. În orice s-ar sintetiza esenţa informaţiei, ei fac orice pentru a o supune intereselor proprii, iar dacă nu reuşesc, atunci s-o distrugă. S-ar părea că ei au realizat mult mai îndată importanţa informaţiei venite din partea Anastasiei. Ei râd de cei care întreabă de existenţa Anastasiei. Judecaţi voi înşivă, ar putea cineva să se îndoiască, ascultând aparatul de radio, de existenţa staţiei emiţătoare? Şi-n timp ce cineva s-a fixat pe întrebarea <<există sau nu există?>>, în regiunile Irkutsk, Tomsk şi Novosibirsk s-a declanşat intens distribuţia şi transportul de nucuşoare de cedru. Distribuţia se face pe valută. Sub oblăduirea celor din Novosibirsk şi Tomsk de aşa ceva s-au ocupat unii reprezentanţi ai Chinei. Anul 1999 a fost un an foarte roditor pentru pădurile de cedri din multe regiuni. Cu toate astea, uzina de medicamente din Novosibirsk nu şi-a mărit producţia de ulei. Nu le ajung nucuşoarele de cedru. Nucuşoarele din care, în Occident, se fabrică medicamente costisitoare, ascunzând cu minuţiozitate componentul esenţial al acestora.

Vă amintiţi, stimaţi cititori, încă din prima carte am scris despre faptul că nucuşoarele sunt exportate peste hotare? Şi-atunci când am încercat să fac o cercetare asupra uleiului de cedru, am primit un avertisment din Polonia: <<mai bine ar fi să laşi baltă chestiunea>>. Anul acesta, ei încă au mai apucat să-şi acapareze porţia. Pe viitor, vom vedea. În cartea ce urmează, eu voi vorbi despre surpriza ce le-a pregătit-o Anastasia.

Eu sunt un afacerist. Am vrut să termin de scris cărţile făgăduite şi să mă apuc din nou de afaceri. Şi despre intenţiile mele nu am ascuns nimic, eu însumi în cartea a doua am scris despre asta. Dar acum intenţiile mele s-au

schimbat. Cu afaceriştii inteligenţi ai Occidentului se vor întrece şi câţiva oameni de afaceri siberieni...

Intenţiile mele s-au schimbat deoarece organizatorii publicaţiilor critice continuă să insulte şi să sperie cititorii, numindu-i sectanţi, din moment ce citesc cărţile mele, aşa cum le socot ei, cărţi prosteşti şi lipsite de valoare artistică. Clar lucru că eu nu am nici şcoli înalte, nici experienţă artistică, iar pe cei care au toate acestea îi irită popularitatea cărţilor scrise de mine. Dar ce-i irită cel mai mult este faptul că eu, cu nivelul meu de şcolarizare, continui să mă dezic de serviciile redactorilor. Deja, colecţia de cincisute de pagini intitulată <<În raza Anastasiei răsună sufletul Rusiei>> a declanşat pur şi simplu furie. Nici scrisorile şi nici versurile cititorilor care alcătuiesc colecţia, ca şi cărţile, nu le-am dat la redactare. Totodată, eu însumi am scris o prefaţă, afirmând că această colecţie reprezintă o carte istorică. Eu deja o consider istorică. Dar cum s-ar putea considera altfel din moment ce în colecţie au fost adunate scrisori cu gânduri despre viaţă, despre menirea omului şi despre speranţele oamenilor de astăzi. Scrisorile şi versurile sunt spontane, sunt scrise de oameni de diferite vârste, de diferite categorii sociale şi orientări spirituale. Şi această colecţie se bucură de mare popularitate. Popularitatea sa a disipat mitul omului modern care ar avea nevoie doar de cărţi cu detectivi sau cu sex. Oamenii sunt dispuşi să citească versuri, chiar de nu prea profesionale, însă spontane.

Deja nu numai odată, m-au anunţat: <<Tu atragi sfida întregii frăţii a scriitorilor şi educaţiei noastre. Ei or să te facă praf. Nimeni şi niciodată nu te va recunoaşte>>.

Numai că eu nu am de gând să arunc sfida nimănui ca scriitor. Nu aveam intenţie, însă acum, când ei chiar şi în presă scriu, descriind popularitatea cărţilor prin <<...Rusia este o ţară de proşti>> şi pe toţi cititorii mei proşti şi sectanţi, eu o să le răspund:

Eu o să devin un scriitor! O să mă pregătesc mai mult, o să învăţ, o să-i cer ajutor Anastasiei şi o să devin scriitor. O să

scriu noi cărţi şi o să reeditez cărţile deja publicate în cele mai bune tipografii din lume. O să fac din cărţile Anastasiei şi ale oamenilor Rusiei de astăzi, cele mai bune cărţi ale mileniului nostru.

Aceleaşi lucruri o să le răspund şi criticilor contemporani şi viitori, iar pentru moment le spun aşa:

<<Domnilor critici, adio! Eu o să merg cu Anastasia, fie ea şi puţin naivă, însă frumoasă, bună şi sinceră. Noi păşim în noul nostru mileniu cu mai mult de un milion de cititori în inimile cărora trăieşte o viziune minunată şi inspirată. Iar în inimile voastre ce se află, criticii lui Dumnezeu? Fuuu,... nu vă băgaţi în noul nostru mileniu. Plecaţi de aici, mergeţi... rămâneţi într-al vostru mileniu. Într-al nostru de veţi intra, veţi crăpa oricum din propria răutate şi invidie. În mileniul nostru va începe o minunată creaţie şi va fi aer curat, apă vie şi grădini plăcut parfumate. Şi voi continua eu în noul mileniu să public alte colecţii de versuri şi scrisori ale cititorilor. Seria o s-o denumesc <<Cartea poporului>>. Voi veţi scrie că versurile din ele sunt îngrozitoare, iar eu voi scrie că sunt extraordinar de frumoase!

Şi o să mai lansez şi o casetă audio cu cântecele barzilor despre Suflet, despre Rusia, despre Anastasia. Voi spuneţi că fiecare poate zdrăngăni din chitară. Însă eu vă spun că ei cântă cu sufletul. Şi mai adaug cuvintele Anastasiei: <<Nu există în nicio galaxie strune în stare să scoată sunet mai frumos decât sunetul melodiei de sufleul uman cântată>>.

Odată cu începutul noului nostru mileniu, vă felicit pe toţi, stimaţi cititori, cu ocazia minunatei voastre creaţii pe Pământ!

<<Cine suntem noi>>? - aşa vreau să numesc cartea care urmează.

Cu respect pentru voi, stimaţi cititori, Vladimir Megre

Va continua...

De vorbă cu Anastasia,

(Cititor anonim)

Vă scriu după cum am promis, dar aş dori să-mi fie păstrat anonimatul (în caz că doriţi să faceţi public textul de aici sau o parte din el), pentru simplul motiv că, dacă eu aş fi citit ceea ce am scris aici aş fi crezut că persoana respectivă a luat-o puţin (mai mult) pe arătură. Eu am şi o structură mai logică în sensul că tot ce am terminat până acum a fost de profil real, dar viaţa continuă să mă uimească.

Şi acum povestea Anastasiei:

Cu aproximativ o săptămână înainte de a veni la Expozodiac (pe 16 mai) cineva mi-a pus efectiv în braţe primul volum şi mi-a zis că e o carte tare bună şi ar trebui să o citesc neapărat. Nu prea aveam chef atunci să mai iau încă o carte pe care, probabil, iar nu aş fi avut timp să o termin (cred că am mai mult de 10 cărţi începute şi neterminate). Dar dacă tot intrase în contact cu mine mi-am dorit să primesc, din acea carte, cât mai multe informaţii utile pentru mine. Şi în timp ce doamna care încerca să mi-o vândă tot îmi povestea ceva despre carte, eu nu o mai auzeam, dar simţeam cum accesam informaţii din subtil. Am lăsat cartea apoi şi mi-am văzut de treabă în continuare. Nu ştiam cum să plec mai repede de acolo, să scap de doamna foarte insistentă...

Apoi în a doua zi de Expozodiac (pe 26 mai) tot plimbându-mă printre standuri mi-a fost atrasă privirea din nou de aceeaşi carte care o respinsesem cu o săptămână înainte. Ştiam că de multe ori când sinele meu divin vrea să fac ceva (şi eu nu înţeleg din prima despre ce este vorba) îmi

mai trimite ocazii similare ca să înțeleg. Mă apropii, deci și intru în conversație cu cei doi domni de la stand (Cristian Călugăru și Emil-Lorant Cocian). Întreb cât costă... erau cam 500.000 toate trei. Mă gândesc că nu prea aveam chef să dau atâția bani pe cărți acum, mai ales că nici nu știam câți bani urma să mai cheltuiesc cu șederea mea la Timișoara. Mi-am spus că mai bine le luam când mă reveneam în București. Dar încet, încet încep să povestesc cu dânșii și nu mai îmi venea să plec. În tot acest timp îmi lipisem deja palma (așa mai discret) de primul volum să mai primesc porția de informații... nu mai țin minte exact ce am povestit sau ce am mai spus eu pe acolo. Cert e că în următoarea clipă mă duceam după portofel să iau bani să-mi cumpăr cărțile și eram fericit și mulțumit de achiziția făcută. Îmi iau rămas bun, mă mai uit o dată la poza cu Anastasia în timp ce mergeam spre standul meu, mă gândesc că arăta destul de bine pentru o sălbatică, îmi apare acel zâmbet tâmp pe care-l afișează de obicei băieții când se uită la o fată frumoasă și arunc cărțile peste celelalte care le mai aveam pe acolo, întorcându-mă cu mult elan la împărțit fluturași. Cam asta a fost cu ziua de sâmbătă. Nu îmi amintesc să se fi întâmplat nimic special.

....

Și uite așa începe duminica. Așteptam calm să fiu dus cu mașina la Expozodiac de o prietenă foarte bună de a mea și neavând ce face m-am gândit să răsfoiesc puțin primul volum (Anastasia). Citesc pe prima pagină: „*După afirmațiile Anastasiei în texte au fost introduse combinații de litere și aranjamente de cuvinte care au influență binefăcătoare asupra omului*". Mă gândesc dacă aranjamentul s-o fi păstrat și în limba română, apoi îmi vine gândul că e vorba de energia care se transmite odată cu textul și nu neapărat cuvintele. Citesc mai jos: "*Toate acestea pot avea efect atunci când, în timpul citirii, auzul nu v-a fi deranjat de zgomotele produse de aparaturi sau mecanisme artificiale*". Mă uit în jur: televizorul turuia ca

nebunul. Dintr-o cameră se auzea zgomot de feon, iar afară se certau doi. Muzica de la laptop abia se auzea în hărmălaia de nedescris care mă înconjura. Inspir adânc şi mă gândesc că pacea e în om şi nu în afara lui. Citesc cam jumătate de pagină: o grămadă de nume ruseşti şi tot felul de denumiri care se întortocheau în mintea mea deja alertă încă de la prima oră. Închid plictisit cartea şi mă gândesc că azi nu e ziua mea norocoasă. Închid şi ochii, mai inspir o dată şi aproape că intru într-o stare de pace şi calm ca şi cum nimic nu mai era în jurul meu. Nu mai îmi păsa de nimic. La un moment dat simt furnicături şi o energie foarte plăcută care îmi cuprinde corpul. Mă trezesc într-o pădure fiind ţinut de mână de o fată blondă destul de sumar îmbrăcată cam de statură medie. Mă trăgea efectiv după ea să îmi arate ceva. Aş putea zice că se deplasa cu o viteză destul de mare, abia dacă atingea pământul cu picioarele desculţe. Părea să se simtă în largul ei aşa cum era, deşi după peisajul înconjurător părea destul de frig. Am stat puţin să analizez locul unde mă aflam: călcam pe nişte crenguţe de culoare închisă şi peste tot plutea un fel de abur care ieşea din pământ. Nu creştea nimic verde pe sol. Probabil din lipsă de soare mă gândeam eu. Pădurea era destul de deasă, deşi nu prea vedeam eu bine din ce era formată. Mi-am dat seama că beneficiam de un tur gratuit în locul unde trăia Anastasia. I-am cerut să-mi arate unde ne aflam acum pe globul Pământesc. Mi-a apărut harta Rusiei în faţa ochilor şi în partea de sus mi-a arătat parcă cu degetul un loc aproape central. Ceva geografie mai îmi aminteam şi eu aşa că mi-am dat seama că ne aflam în taigaua rusească. Era destul de logic şi se explica foarte bine ce vedeam în jur.

Am întrebat-o atunci de ce a ales să trăiască în pădure şi nu într-un oraş civilizat.

A spus: „Uită-te în jur. Aici am tot ce îmi trebuie. Acum deschide ochii şi uită-te ce te înconjoară pe tine."

Am deschis ochii, dar imaginile cu ea le vedeam în continuare cu ochii minţii. Într-adevăr era foarte mult

zgomot şi dezordine. La televizor era o prezentare de modă pe o muzică stridentă şi enervantă.

Ea continuă: „De ce aş da eu toate acestea pe ceea ce aveţi voi într-un oraş pe care îl consideraţi evoluat?".

Eram curios cum de poate şti ce se întâmpla lângă mine şi am întrebat-o cum de poate vedea locul unde stăteam.

„Pot accesa orice loc doresc prin intermediul oamenilor. Bine-nţeles dacă mi se dă voie". Eu, într-adevăr îi dădusem voie şi ea efectiv privea prin ochii mei. Trăia oarecum în locul meu. Putea să simtă ceea ce simţeam şi eu. Incredibil, mi-am spus. Apoi m-a luat din nou de mână şi mi-a arătat un lac. Era linişte şi pace. Ne-am aşezat pe jos. În jurul ei începuseră să se strângă animale. Eu am putut distinge urşi şi lupi şi ceva care iniţial am crezut că sunt iepuri, dar punând logica la contribuţie mi-am dat seama că era aproape imposibil *(citind, a doua zi, puţin din prima carte mi-am dat seama că erau veveriţe)*. Totul era foarte frumos. Animalele erau foarte paşnice şi păreau a asculta de Anastasia. De asemenea ea nu schiţa nici cel mai mic gest de inconfort. Se simţea în largul ei exact cum era în acel moment. Apoi s-a întâmplat ceva destul de frumos. Din apă a ieşit un fel de fiinţă foarte frumoasă şi luminoasă. De fapt cumva s-a format din apă. Semăna cu Nimfele desenate în poveştile cu spiriduşi. Ţin minte că nu am rezistat şi m-am aruncat în apă să mă bălăcesc.

Anastasia mi-a spus că poate comunica cu spiritele copacilor şi ale apelor şi de asemenea cu toate animalele. Mi-a spus, de asemenea, că fiecare animal are câte ceva de oferit, câte o lecţie de predat. Urşii aveau o pace interioară nemaipomenită, lupii erau foarte inteligenţi şi puteau să înveţe oamenii cum să lucreze în echipă. Tigrii (felinele în general) erau pline de iubire, gingăşie şi blândeţe. Mi-a zis apoi că poate să-mi facă nişte iniţieri ca să mă ajute să intru mai uşor în contact cu animalele şi plantele. Normal că am acceptat, doar era ceva în plus nu în minus şi era şi gratis. Nu trebuia să plătesc milioane pentru asta, cum a devenit în

ultima vreme moda cu workshopurile de spiritualitate. În plus compania ei mi se părea foarte, foarte plăcută. Am perceput-o exact în inimă *(nu cea fizică, cea spirituală, anahata sau ceakra 4 cum mai este cunoscută în limbajul ezoteric)*. Eram pur şi simplu înconjurat de foarte multă iubire. Mă simţeam foarte, foarte bine. Şi ca orice lucru frumos, normal că a trebuit să se termine întrucât trebuia să plecăm la Expozodiac.

....

Tot ce am povestit mai sus s-a întâmplat cam în 2-3 minute sau cel puţin mie aşa mi s-a părut.
Nu eram nici eu prea sigur de ceea ce mi se întâmplase, aşa că primul lucru care l-am făcut când am ajuns la expoziţie a fost să merg la standul Editurii Dianuşa şi foarte exuberant am început să povestesc ce am trăit. Vroiam confirmare: o luasem sau nu pe arătură? Nu prea mă interesa ce părere o să-şi facă despre mine. La urma urmei puteam să mă fac şi de râs. Nu conta. Ei erau din Târgu Neamţ şi Oradea. Eu eram din Bucureşti. Probabil, era singura dată când ne vedeam sau discutam. Una peste alta nu aveam nimic de pierdut. Aşa că am început să povestesc. Ei bine, le puteam citi fericirea pe faţă. Deci o nimerisem. Eram sănătos mintal. Mi-au spus că ce povesteam era exact ca în carte şi să o citesc cât mai repede să mă conving. Excelent, mi-am zis. De asemenea mi-au cerut să scriu părerea mea şi asta făceam acum.

M-am întors la Făget cu trenul de unde urma să plec a doua zi cu maşina la Bucureşti. Pe tren am început să citesc şi uşor, uşor vedeam cum se confirmă toate: lacul, 'îmbrăcămintea', pădurea care aflasem că era de cedri, legătura cu animalele şi plantele...

Ajuns la destinaţie eram tot cu gândul la ce citisem. Eram destul de tăcut, oarecum echilibram vorbăraia de la Expoziţie. Mama a crezut că sunt trist. Era un fel de tăcere din aceea revelatorie, sau nici nu ştiu cum să-i zic. Unele lucruri începeau să prindă contur. Mai ales după ce am

observat că ea putea comunica cu mine prin intermediul animalelor. În curte stătea pisica vecinilor, tolănită pe o blăniță. M-am apropiat ușurel de ea pentru că era destul de sperioasă. Scopul era bine-nțeles să o prind și să o mângâi, dar totuși eram destul de precaut. Orice mișcare bruscă o putea face să plece. Atunci mi-a venit ideea dacă Anastasia putea să comunice cu mine prin intermediul pisicii. Am întrebat-o dacă poate. Atunci pisica a întins o lăbuță. După asta a ieșit mama pe ușă și pisica s-a speriat și a plecat. Oricum, până seara am prins-o și am devenit prieteni. N-a avut nici o șansă de scăpare...

Am vrut să scriu imediat cum am ajuns la Făget pentru a nu fi influențat de carte, dar nu am avut timp și uite așa am continuat să citesc pe drumul spre București. Am aflat de raza ei și am făcut un fel de înțelegere cu ea. Ea mă învăță tot ce știe iar eu o lăsam să privească prin ochii mei și îi explicam tot ce o interesa despre locul unde locuiam. Era ca un copil. Punea o grămadă de întrebări, la unele nici nu știam cum să îi răspund. M-a întrebat cum funcționează o mașină. A zis că i-ar plăcea și ei să se joace cu o mașină. Foarte amuzant, m-am gândit. Aș fi fost curios cum s-ar fi descurcat cu traficul din București. Femeie la volan și blondă și atrăgătoare...hehe. Unele lucruri deja le știa: cum ar fi casetofonul și cum se pune muzică la el. Au fost foarte interesante discuțiile și am avut amândoi de învățat foarte multe. Acum pot vorbi cu ea oricând și ceea ce este interesant e că ea este o persoană care locuiește pe Pământ în același timp cu mine și nu un fel de entitate interdimensională. Asta mi se părea fantastic. Doar gândindu-mă că în viitor mai mulți vor putea face asta și astfel se va putea ține legătura mult mai ușor.

Anonim

CUPRINS